comando

1

38

MIKE HASSEL
PENTRU BANI, ÎNAINTE!

Le risque c'est Dieu! Riscul este Dumnezeu! Aceasta era singura legătură a soldatului Florin Zamfir cu divinitatea. Când mi-a propus să scriu seria de cărți care urmează, am acceptat fără ezitare. Nu aveam nevoie să-mi forțez imaginația. Trebuia doar să pun realitatea în pagină. (Autorul)

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefax: 668.54.10
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-147-7

Soției mele

...Ei *sunt cei sortiți să poarte stigmatul răului. Născuți pentru a fi asasini. Dar nimeni nu-și alege lumea în care se naște și moare.*

Dumnezeu ne aduce de nicăieri și ne împrăștie niciunde. Suflul divin care ne-a dat viață durează doar o clipă în nemărginire. De-ajuns cât să complice jocul existenței.

Iar ei *sunt strigătul de disperare al inadaptării. Cei care au descoperit un adevăr cutremurător :* Dumnezeu a mințit !

...„*De ce, Dumnezeul meu, de ce m-ai născut dacă știai*, și știai, *că nu aduc nimic omenirii ?*"

Dar Dumnezeu nu mințise. Dumnezeu se apărase. Se apărase de orice încercare a creațiilor Sale de a cunoaște în chip absolut misterele ultime ale lumii. Adam n-a mai apucat să guste din nemurire.

Cum altfel ar fi putut fi salvat echilibrul Universului ?

Ei *sunt cei care trăiesc în cea mai concretă dintre lumi, fără s-o poată reprezenta la nivelul ființării lor. Un mister pe care nu au cum să-l exprime. Decât prin ură. Fără să știe că Dumnezeu își atribuise și monopolul răului. O imposibilă dilemă. Dar câți pot găsi soluția ?*

Moartea a existat dintotdeauna înaintea vieții. Infinitul este neființa.

Ei *s-au născut o dată cu omenirea și vor muri o dată cu ea.*

Ei *au primit semnul lui Cain. Stigmatizați pe viață!*

Mercenarii !...

I

O patrulă de cercetaşi formată de fapt din două persoane : Jack şi cu mine. Mare chestie să găbjeşti un pui de angolez sau cubanez, tot un negru, să-l aduci în tabără şi să-l tragi de limbă despre ce se mai întâmplă în faţa noastră. O oarecare schimbare a trebii ăsteia plicticoase s-ar fi petrecut în cazul în care am fi fost noi prinşi. Tipii, în afară de ruşi şi de cehi, mai aveau o mulţime de coreeni specializaţi în cele mai rafinate torturi, faţă de care chinurile Inchiziţiei ar fi părut un film sexy.

Ne mişcam repede şi ochelarii cu infraroşii ne dădeau senzaţia că suntem în miezul zilei. Jack suferea de colită şi făcea eforturi eroice să nu dea drumul unor vânturi care i-ar fi făcut pe cei de faţă să creadă că s-a pornit un bombardament de artilerie. Îl ocăra mărunt printre buze pe bucătar, pentru că uitase să-i pună în mâncare praful de Triferment.

Jack l-a observat primul. Mă târam în spatele lui şi i-am simţit talpa bocancului drept în creştet. Mă pregăteam să dau drumul unor înjurături care n-ar prea fi semănat cu o slujbă religioasă, dar automat m-am abţinut. Negrul se afla exact la doi metri de noi şi îngâna încet un cântecel de pe la el. Nu părea să fi urmat şcoala de canto sau ceva asemănător, dar tipul se arăta mulţumit de rezultat. Ţinea AKM-ul[1] într-o poziţie relaxată, şi nu ştiu cum se brodise, dar ţeava fixa direct capul meu. Puteam să jur că avea şi cartuş pe ţeavă.

Jack se lăsă uşor pe o parte şi, cu o mişcare precisă, îi aruncă cuţitul drept în beregată. Cântecelul se întrerupse brusc, ceea ce, să fim drepţi, nu reprezenta chiar o pierdere catastrofală pentru istoria muzicii.

---

[1] Pistol-mitralieră de tip Kalaşnikov, folosit în special de trupele de asalt (n. tr.).

— Ce faci, dobitocule ? i-am șoptit lui Jack. Fusese vorba să luăm unul viu !

— Gura ! Ce să știe ăsta ? Trebuie să prindem un burtos.

Aici, Jack avea dreptate. Ar fi fost indicat cel puțin un maior. Dar, ai dracului, stăteau exact în mijlocul trupei ; nu puteam decât să-i nimicim pe toți, ca să ne apropiem de ei sau să ne strecurăm nevăzuți. Am ales a doua variantă.

Jack reluă șerpuirea. L-am auzit gemând ușor și nasul îmi dădu de veste că tipul reușise performanța unui pârț fără zgomot. Noroc că vântul bătea spre noi. Am luat-o repede pe urmele lui, blestemând în gând ideea de a-mi fi lăsat masca de gaze în tabără. Cred că depășiserăm de mult lanțul de santinele ; intraserăm, cum se spune, în bârlogul lupului. Jack continua să se târască cu repeziciune, de ziceai că are intenția să ajungă la Marea Mediterană. Și deodată, fără nici un avertisment, se roti fulgerător, dispărând în spatele unui cocotier. L-am urmat fără ezitare. La mică distanță, corturile ne păreau prin infraroșiile noastre niște căsuțe de turtă dulce. Inima îmi bătea stereo în urechi. Jack nu făcea nici o mișcare.

— Aștepți tramvaiul ?

— Gura ! își dezvălui Jack din nou bogăția vocabularului. I-o mai veni unuia la pipi.

Am început să așteptăm. Mi-aș fi aprins o țigară, dar asta însemna moarte curată. Așteptarea risca să se prelungească la infinit. Pe la ora patru s-ar fi făcut lumină și singura noastră șansă rămânea îngroparea în pământ. Dar să stai nemișcat douăsprezece ore și să respiri printr-un pai, nu prea seamănă cu vreuna dintre dorințele mele cele mai fierbinți. Se putea presupune că fiecare fusese dotat și cu câte o oliță personală, pentru a nu apela la cadrul natural.

Greșit. Matahala care tocmai ieșea din cort, clătinându-se de vodcă sau de somn, mă contrazicea. Din câțiva pași ajunse exact în dreptul cocotierului ce ne folosea drept acoperire. Își descheie prohabul cu mișcări lente, căscând cu poftă. Peste puțin timp urma să primim drept în față efectul lichidelor înghițite în timpul zilei. Jack aprecie rapid situația. Sări ca o femeie excitată, încolăcindu-l cu picioarele, în timp ce seringa cu tranchilizante se golea deja înfiptă în spatele matahalei. Negrul căzu pe spate,

zbătându-se, și prin infraroșii aveam impresia că asist la o scenă erotică. Am sărit la rândul meu în picioare, pregătit să întâmpin cu P-38-ul dotat cu amortizor orice alt amator de nevoi personale.

Negrul nu avea gradele pe el, ceea ce, în condițiile războiului din junglă, ar fi fost o tâmpenie, dar, după burtă, părea cel puțin căpitan.

Urma partea cea mai grea. Jack mi-l legă de spate și-i puse un căluș în gură, pentru orice eventualitate. Am reluat târâșul în sens invers. Matahala avea pe puțin o sută de kilograme. Mă gândeam la soarta găinilor care trebuie să suporte hachițele cocoșului, deși, zău că nu-mi ardea de glume. Suflam ca o locomotivă în drum spre Everest. Sper că mă înțelegeți. A merge prin junglă, e o treabă foarte grea. A te târî, e groaznic. A o face cu o asemenea încărcătură în spate, e bestial.

Nu-l mai vedeam pe Jack. Începuse să-mi fie frică. Mă aflam la capătul puterilor, sau cel puțin așa credeam. Am auzit un fâșâit, și o figură hidoasă mi-a apărut drept în față. Instantaneu, am dat drumul unui jet de pipi, care mă bântuia cam de mult. Apoi mi-am revenit : Jack !

— Mișcă-ți curul mai repede ! zise el, ceea ce era o aberație, întrucât eu mă mișcam pe coate și pe genunchi.

Ajunserăm, în fine, în dreptul negrului meloman, care acum îi cânta probabil ceva vreunui zeu zulus, și după încă vreo trei sute de metri ne-am oprit. Jack îl dezlegă pe burtos, aruncându-și-l în spate ca pe un sac. Am simțit ceva asemănător unui zbor. I-am mulțumit în gând instructorului nostru, Schröder, pentru antrenamentele sale la limita suportabilului.

Am continuat drumul în pasul piticului. Deși mic de statură, Jack avea o forță ieșită din comun. Ne-am oprit pentru o ultimă escală. Apoi am simțit în ceafă orificiul rece al țevii de automat.

— Ușurel ! șopti o voce suavă, într-o engleză aproximativă.

— Gura ! se auzi vocea lui — știți dumneavoastră a cui —, care, probabil, avea același obiect lipit de ceafă. Cretinilor, noi suntem !

Nu reieșea foarte clar, dar ne-au recunoscut repede. Intraserăm pe o altă ,,ușă“ decât cea pe care ieșiserăm.

— Am adus marfa ! mai zise Jack, aruncând matahala pe jos.

Pavlovici, maiorul de stat-major care comandase acțiunea, părea mulțumit.

— Sper că nu l-ai omorât. Nu de alta, dar asta ar însemna să mai faci o dată drumul.

— Când vreau să omor un om, o fac. Când nu, nu, zise Jack, și drept concluzie trase o bășină răsunătoare, care-l făcu pe comandantul Samimba să apară din cort gata de luptă. Nu era cazul.

Comandantul Samimba se apropie de prizonierul nostru și-l întoarse cu fața în sus. Un rânjet rău îl urâți și mai mult, dacă așa ceva era posibil. Dădu drumul unui râs cu care puteai, liniștit, să rașchetezi parchetul sau să tai niscaiva palmieri.

— Hei ! Nici nu știți ce mult mă bucur. Păi, ăsta e Perdigao, un împuțit de negru portughez cu care am făcut stagiu acum câțiva ani buni.

Pavlovici îl controlă pe negru de hârțoage. Reieșea că îl cheamă chiar Amedeo Perdigao și că e căpitan în armata guvernamentală.

Câteva găleți cu apă și o serie de șuturi în părțile esențiale își făcură rapid efectul. Matahala deschise ochii și clipi de câteva ori a nedumerire. Privi în jur cu atenție, iar după ce realiză ce se întâmplase cu el, dădu drumul jetului întrerupt de Jack în săritura sa erotică. Pe scurt, făcu pe el de frică.

Mai era puțin până la ziuă, poate două-trei ore. Trebuia să lucrăm repede dacă voiam să ocupăm pozițiile inamicului.

Samimba făcu un semn, și doi soldați îl dezbrăcară pe căpitanul nenorocos și îl legară de un cocotier aflat în preajmă. Drept introducere, Pavlovici îi arse un picior în burtă și un upercut care-l făcură pe Perdigao să treacă din nou în lumea viselor. Probabil, se simțea mai bine acolo. Nu și noi. Vă spun, ne grăbeam. Două găleți cu apă, și iarăși pe pământul Angolei.

— Ascultă, căcăciosule, spuse Pavlovici într-o portugheză perfectă, vreau rapid efectivul trupelor, așezarea în teren și puterea de foc.

Perdigao ne privi pentru prima oară cu ochii trezi, pe fiecare, pe rând. Aș fi putut jura că nu traversa una dintre cele mai fericite zile din viața lui. Oricum, între noi și niște domnișoare crescute la pensionul „Notre Dame“ era o deosebire destul de mare. Matahala transpira ca un crocodil pus la proțap.

Nu vreau să vă ascund, sunt un dur. De altfel, vă veți convinge când veți ajunge să citiți despre evenimentele petrecute în decembrie 1989 la noi. Dar privind rânjetul lui Pavlovici, am simțit un fior ușor pe șira spinării. Vă închipuiți ce putea să simtă Perdigao. Pur și simplu i s-a făcut rău și a leșinat.

— Măi, Jack, se strâmbă Pavlovici, ce dracu' ați adus aici ? O muiere ? Ce război mai e și ăsta ?

Drept răspuns, Jack râgâi de astă dată, se apropie de matahală și, băgându-i două degete în nări, trase cu putere în sus. Efectul a fost instantaneu : un urlet de vită înjunghiată, întrerupt de pumnul lui Jack care a căzut ca un trăsnet în capul negrului. În loc de nări, Perdigao avea acum o pereche de zdrențe.

Au urmat gălețile cu apă. În ritmul ăsta, riscam să rămânem fără rezerve. Sângele continua să-i curgă pe față, dar prizonierul nostru era abia la începutul supliciului.

Samimba strigă scurt :

— Mașa ! Vino încoa', cățea !

Rusoaica apăru înfășurată într-o plasă antițânțar. Fusese prinsă cu șase luni în urmă și de atunci drogată încontinuu. Acum se căznea să execute un dans african, lăsând cu mișcări lascive să-i cadă plasa ce o acoperea. Ne uitam la ea cu ochii reci. Mașa era femeia companiei, și deja ne plictisiserăm s-o tot vedem. Doar Perdigao clipea cu aviditate, nevenindu-i să creadă că scena se petrecea în realitate. Privea ca la cinema. Membrul lui dădea semne contrare stării psihice în care se afla. Ciudată e natura umană. Mi-a venit în minte o axiomă a medicilor : „În preajma morții, ființele simt nevoia ejaculării."

Mașa se apropie de Perdigao și prinse să-l mângâie cu mâini profesioniste. Într-o clipă, gura ei căuta peste tot. Pavlovici, despre care urma să aflu că fusese castrat de nemți în război, îi sufla în ureche :

— Efectivul trupelor, așezarea în teren și puterea de foc. Atât, și ești liber să rămâi cu Mașa toată noaptea. Pe urmă, te transportăm înapoi. Nimeni n-o să știe nimic.

La un semn, soldatul din spatele lui Pavlovici îi turnă lui Perdigao un sfert de spirt pe gât. Așa, să tot fii schingiuit ! Deși știa și el, știam și noi, că urma moartea.

Pavlovici scoase cuțitul și începu să cresteze cu calm urechea nefericitului. Era prea mult ! Căpitanul armatei guvernamentale își dădu drumul la limbă în pofida voinței sale. Pavlovici nota repede. Date, poziții, toate ultrasecrete. Ceasurile ne indicau încă o oră până la ziuă.

Mașa primi un picior binefăcător, care o aruncă la doi metri în spate. Un soldat o culese și dispăru cu ea în tufișuri. Samimba răcni scurt, și soldatul reapăru cu viteza luminii. Timpul distracțiilor trecuse. Fiecare om reprezenta o piesă importantă.

Pavlovici reteză gâtul prizonierului, ștergându-și liniștit cuțitul de pantalonii verzui, înainte de a-l pune în carâmbul cizmei. Apoi, vorbi simplu, de parcă tocmai și-ar fi tăiat o felie de pepene :

— Atacați cu Bazooka[1] pe flancuri. Vedeți să nu vă omorâți între voi. Au trei blindate și două elicoptere. Ați auzit cum sunt plasate. Adunarea !

Privi către Samimba, care confirmă în tăcere.

— Timp de atac, trei minute. După care nu vreau să mai văd pe nimeni viu în fața mea. Veți avea o primă de o mie de dolari pe cap de om. Trei minute. Altfel, au timp să transmită, și ne putem lua adio de la viață.

Samimba aprobă din nou. Dădu un ordin scurt, și comandanții se împrăștiară pentru a-și aduna trupa. Urma ca în trei minute să ucidem câteva sute de oameni. Angolezi, cubanezi, ruși, cehi și ce vor mai fi ei, cei de dincolo, cei din fața noastră, cei aflați acolo unde moartea privea prin infraroșii. Dar când ești plătit să ucizi, numărul nu mai contează.

Ne-am băut în tăcere vodca rusească, culmea, venită din America, via Johannesburg. Formam o bandă de duri, nici o sută de oameni, dar fiecare din noi reprezenta puterea unui pluton. O știam, și asta ne dădea aripi. Curajul ? Curajul era plătit cu bani și hrănit cu vodcă. Profesioniști ai asasinatului. Practic nu puteai să spui că e un război. Fiecare lupta pentru el și a-l susține pe cel de lângă tine însemna să te susții pe tine însuți, dacă voiai să trăiești și să-ți iei banii. Nu eram soldați ai unei armate, ci mer-

---

[1] Aruncător de grenade antitanc de producție americană, cu o mare eficiență în lupta cu blindatele (n. tr.).

cenari. În caz că l-ai fi întrebat pe vreunul dintre noi despre camaraderie, ar fi trebuit să scoată dicționarul de expresii celebre. Ne apăram reciproc, pentru că nimeni n-ar fi putut răzbi de unul singur. Un altruism văzut pe ușa din dos. Sau în oglindă.

Ne-am controlat armele. Samimba se scărpina alene în barba lui ondulată. Din tufiș apăru Mașa. Se târa în patru labe și gemea. Gura nu i se mai vedea de bale. Țâțele îi atârnau ca la o cățea. Și fusese o mândrețe de femeie. Fără să se uite la ea, Samimba își scoase pistolul și îl armă. Îl îndreptă spre rusoaică și când aceasta dădu să-i desfacă prohabul, hârâind mai rău ca un muribund, îi băgă țeava pistolului în gură. Mașa prinse să sugă țeava și, în aceeași clipă, glonțul porni. Antrenamentul lui Schröder. Aveam numai trei minute. *Trei minute pentru a trăi sau pentru a muri.*

Calm, comandantul Samimba își puse pistolul în toc. Nebunia intrase deja în noi. Prea mult sânge ce cu atât mai mult sânge cerea. Nimic și nimeni nu ne mai putea învinge. Eram o bandă de ucigași pentru care a trăi însemna o chestiune de bani...

...Ce frumos ar fi fost acum într-un sătuc din Ardeal, într-o căsuță mică, cu o grădină în spate și o fântână cu apă rece, cu femeia mea alături, să-mi pună masa dimineața, să mă sărute, să mă aștepte să vin de la lucru... pe mine, cel născut pentru a deveni mercenar. Dar Dumnezeu avea lucruri mai importante de făcut...

Ne-am împrăștiat în tăcere. Acum sau niciodată. Înaintam în formație comandată. Cei cu Bazooka s-au desfășurat pe flancuri. Semnalul urma să ni-l dea Samimba. Stațiile noastre de emisie-recepție aveau comutatoarele la maximum. Nu trebuia să pierdem nici un cuvânt. Nu ne mai ardea de glume. Până și lui Jack, care alerga lângă mine, îi trecuse în mod subit colita. Noi cei din centru aveam misiunea diversiunii : focuri răzlețe și grenade cu gaze lacrimogene, strigăte în limba rusă. Să se creadă că e o greșeală.

Trei minute. *Trei minute pentru a trăi sau pentru a muri.* Deja, la orizont, pâcla întunecoasă se destrăma cu repeziciune. Pământul se învârtea indiferent la ceea ce se întâmpla pe suprafața lui. Soarele se afla îndeajuns de departe ca să fie în pericol.

Undeva, în lume, mă aștepta o casă, o nevastă, un copil încă nenăscut... Ce departe rămăsese totul...

Jungla nu e chiar o autostradă. Dar nici noi „șoferi de duminică". Alergam cu degetul pe trăgaci. Încărcător de o sută treizeci de cartușe. Doar opt secunde spre a-l goli. Și pentru a ucide. Sau pentru a nu fi ucis. După care încă cinci secunde reîncărcarea.

Dacă spun „alergam prin junglă", să nu vă gândiți la un cros de la Campionatele Mondiale de Atletism. Nici pe departe. Jungla are la fiecare pas câte o capcană, dacă nu pusă de băștinași, atunci făcută de natură. Când te aștepți mai puțin, spre tine poate pleca o săgeată otrăvită. Da, săgeată. Membrii triburilor racolate de Luanda foloseau încă arcul cu săgeți și pot să vă spun că în junglă este o armă cât se poate de eficientă. Pe de altă parte, poți cădea în orice moment într-o groapă imensă, pregătită pentru animalul care urmează să servească drept prânz.

În Angola am văzut pentru prima oară oameni mâncând carne de om, și mi-am dat seama atunci de un adevăr cutremurător : FOAMEA ESTE MAI PUTERNICĂ DECÂT DORINȚA DE LIBERTATE !

Cum vă spuneam, atacul avea să dureze numai trei minute. Oamenii din fața noastră pe care eram nevoiți să-i ucidem aveau și ei o mamă, și pe ei îi așteptau o soție, niște copii... Dar trebuia plătit tributul lui Cain.

Am observat trei negrișori încercând să iasă din câmpul de luptă, fugind cu disperarea pe care numai simțul apropierii morții ți-o poate da. Am ochit la un centimetru sub bărbia primului și am tras. Jumătate din țeastă îi zbură ca un taler de tir și am putut vedea limpede cum creierii îl împroașcă pe cel din urma lui.

Trăgeam foc cu foc. Simțeam deja febra vânătorii. L-am ochit pe al doilea și l-am nimerit în coloană. Urma să moară încet în niște chinuri groaznice. Pe al treilea l-am secerat cu o rafală, despicându-l în două. Picioarele negroteiului își continuară drumul încă vreo câțiva metri, împroșcând cu sânge ca dintr-o fântână arteziană.

Am ocolit în viteză o capcană prost mascată și am aruncat o privire în dreapta. Colosul ținea sub brațul stâng o mitralieră Lev[1], pe care n-ar fi putut-o căra nici doi recruți, iar în dreapta țeava aruncătorului de flăcări. Nu-mi puteam explica cum dracu' nu-l dădea pe spate reculul extraordinar al acelor arme. Trăgea în draci și puteam pune pariu pe un milion de verzișori că trăia cele mai fericite clipe din viață. Înaintea lui totul dispărea, ființă sau neființă.

Nu mai eram oameni. Nici un om nu ar fi putut rezista psihic. Ajunseserăm pur și simplu în Iad. Bazooka asurzitoare, flăcări, răcnete, rafale necontenite. Pentru noi, pâinea zilnică. M-am oprit lângă primul cocotier și mi-am tras răsuflarea. Eram transpirat ca un cal de curse și plin de sânge. Al cui, nu mai conta. Chiar rănit să fi fost, tot nu aș fi simțit atunci. În atmosferă, căldura era mai mare decât într-o rană.

Am primit un ghiont în spate și abia am apucat să-l văd pe autor, caporalul Sheperd. Un șut în cur mă trimise câțiva metri mai în față și iată-mă din nou cu automatul pe comuniști. Trăgeam orbește de la dreapta la stânga. Dacă vreunul dintre ai noștri apuca să se aventureze prea în față, treaba lui. De câte ori simțeam sub cizmă teren moale, știam că am călcat pe un cadavru. Și mai tot timpul terenul era moale. Mă sufocam, brațele mă dureau, ochii îmi pluteau într-o ceață roșiatică, dar în fața mea încă mai exista mișcare.

Cât poate ucide un om ? Cât îl țin nervii. Suntem singura specie care se autoextermină.

Ne-am oprit în mijlocul campusului, privindu-ne unii pe alții de parcă eram niște fantome. Atacul reușise perfect. Ici și colo se mai auzeau împușcături : răniții își primeau rația de moarte. Pace lor !

---

[1] Mitralieră de producție israeliană cu patent chinezesc, construită special pentru lupta de gherilă (n. tr.).

II

Ploua de cinci zile fără contenire. Era o porcărie de război. Gil se procopsise cu o frumusețe de blenoragie de la o indigenă și devenise punctul principal al distracției noastre.

— Domnule caporal ! i se adresă Colosul lui Gil, luând o poziție destul de greu de recunoscut ca fiind de „drepți". Domnule caporal, permiteți să-ntreb !

Colosul era soldat simplu. Specialist în rupt gâtul cu unul sau două degete. Dat afară din marina americană pentru trafic de droguri. Un tip de doi metri pe doi, cu un creier de doi milimetri pe tot atât.

— Domnule caporal ! insistă el, cu o expresie fericită pe figură. Cer permisiunea să vă pun o întrebare.

— Ce e ? răspunse plictisit Gil, în timp ce-și scotea apa din cizmele lui de aviator. Bagă verbul și nu mă mai fute la cap !

— Domnule caporal, cer permisiunea să-ntreb dacă domnul caporal a făcut blenoragie și la limbă !

Gil se obișnuise cu Colosul. Își salvaseră reciproc viața de nenumărate ori. Anii petrecuți împreună în Coreea și în Africa întreceau cu mult vârsta unui student la Yale.

— Soldat Sheldon, pot să-ți răspund, respectând litera regulamentului, că n-am căpătat blenoragie la creier, așa cum se pare că ai tu.

Îi priveam cu interes și cu un optimism nedisimulat. Doar o bătaie ca lumea ne-ar mai fi putut distra la ora aceea. Rezultatul a fost dezolant. Colosul a râgâit cu poftă și a mai tras o gură de vodcă.

— Eu n-am creier, așa că n-am cum să mă căptușesc cu așa ceva.

Înotam în apă până la glezne, dar plutonul nostru nu se putea mișca. Până și comandantul Samimba se aciuise, ca și ultimul

soldat, sub o foaie de cort. Stăteam ascunși într-un fel de râpă, așteptând semnalul de la Centru.

Care Centru trebuia să primească un semnal de la americani. Ca și rușii, americanii urmăreau tot războiul prin satelit. Cred că vedeau până și blenoragia lui Gil. Problema era cum se înțelegeau între EI.

Noi, soldații de rând, nu dădeam însă nici o importanță acestui lucru. Pentru noi, fiecare zi care trecea reprezenta un obiectiv clar : două sute de dolari adăugați în cont.

Colosul tocmai începuse să ne povestească ultima lui aventură din Coreea, când își pierduse un ochi și cât pe-aci să fie scalpat. A subliniat toată povestea cu o bășină care ar fi întrecut în acest sens chiar și performanțele lui Jack în materie.

În aceeași clipă s-a pornit nebunia. Un atac de mortiere ce depășea în intensitate orice tentativă de ofensivă de până atunci. Ca să înșeli însă niște soldați experimentați ca noi, mai trebuia ceva. Exploziile se apropiau în pas de melc, și era clar că în spatele lor veneau trupele guvernamentale. Comandantul Samimba ne avertizase că râpa pe care o ocupam nu reprezenta un punct strategic de maximă importanță, dovadă cele cinci zile de concediu fortuit. Doar că noi țineam flancul către Sapuro, sediul comandamentului general al rebelilor. Adică al celor pentru care luptam contra două sute de dolari pe zi.

Asupra unui lucru puteam cădea de acord : americanii nu prea mai aveau nevoie de noi. Cine știe, probabil căzuseră la înțelegere cu cubanezii și cu rușii, sau urmau să plătească o poliță pentru Panama, dar nu prea voiau să le stricăm ploile.

Adevărul e că nici unul dintre noi — cei nici o sută — nu dădeam un ban pe informațiile primite de la Centru. Trebuia să ne descurcăm la fața locului. Ne interesa o singură informație : dacă înaintăm sau ne retragem.

În clipa în care mortierele au fost dublate de rachetele tip Katiușa, am înțeles că venise timpul să punem osul la treabă. Eram plasat chiar lângă maiorul Pavlovici, și l-am văzut distrugându-și calm stația de emisie-recepție, unica legătură cu Centrul. A urlat ca să acopere zgomotul bombardamentului :

— Nu se mișcă nimeni. Sunt doar câțiva puțoi care vor să cucerească o decorație. Centrul tace, deci trebuie să rezistăm!

Colosul își strânse mitraliera la piept și suspină fericit. Pentru el, cele cinci zile de pauză fuseseră un calvar. Cu atât mai mult cu cât nu existau nici femei, iar de haleală nici vorbă. La ce dracu' să mai trăiești ?! De fericire, mai trase o bășină care, pentru moment, acoperi zgomotul bombardamentului.

— Gura ! icni Jack, de parcă până atunci fusese o liniște de moarte. Confundase, oricum, organele emitente de sunete.

Mi-am scos periscopul și am început să fac „harta". Rachetele treceau de-acum pe deasupra noastră. Trebuia să-i sărutăm tălpile lui Pavlovici, care montase niște simulatoare de foc la vreun kilometru în spate. Mi-am reglat diafragma și i-am văzut. Veneau liniștiți, ca la plimbare, cu armele în bandulieră. Mi-a trecut prin cap o vorbă de pe la noi : „Mulți, da' proști !" Probabil, și ei erau duși la moarte pentru a justifica un război care cerea din partea supraputerilor satisfacerea unui interes suprem : noi piețe de desfacere, mai ales pentru industria de armament. Când am văzut transportoarele blindate, mi-a venit să râd. Arătau ca un soi de jeepuri cu scuturi în față, bune să înfrunte niște puști de vânătoare, în nici un caz armele noastre dotate cu aruncătoare de grenade. Apoi n-am mai râs. Erau chiar ARO. M-am rugat să nu fie conduse de români. Instantaneu am devenit un mecanism :

— 500 de metri !... 400 de metri !...

Am auzit vocea lui Pavlovici :

— Nu trage nimeni fără ordin.

Transpiram, nu de căldură, dar asta nu interesa pe nimeni. Trebuia să măsor distanța prin periscopul meu cu infraroșii.

— 200 de metri !... 150 de metri !...

Simțeam prin toți porii ceva asemănător unui curent electric. Spaima. Poți vedea moartea cu ochii de sute de ori, tot nu te vei obișnui cu ea. Am simțit părul zbârlindu-mi-se și mâinile mi s-au încleștat pe mânerele periscopului. De ce dracu' nu ordonă foc ?!

— 100 de metri !...

— Baionetele și pumnalele pregătite pentru luptă !

Am înțeles cu toții. Urma un măcel. Am strigat :

— Au blindate ușoare. Nu le poți opri cu baioneta !

— Nu te pișa pe tine ! făcu Pavlovici. După câte știu eu, nu-s decât niște rahaturi făcute în țărișoara ta. Are grijă Jumbo și grupa

lui de grenadieri. Sau ți-e milă de compatrioții tăi care ar putea să le conducă ?

Instantaneu mi-am dus mâna la Kalașnikov, dar în aceeași clipă mai mult l-am simțit decât l-am văzut pe Jack țintindu-mă cu Mpi[1]-ul lui.

— Gura !

Mi-am lipit iar ochii de periscop și am lătrat :

— 50 de metri !...

— Pe primii îi spintecați, apoi plutonul lui Gil deschide foc de voie. Restul se descurcă.

Nu mai era război. Doar nebunia crimei care ne bântuia deja. O secundă mi-am desprins ochii de pe periscop și am apucat să-l văd pe Samimba rânjind sălbatic. Atunci am înțeles. Îi voiau vii, în vârful baionetelor lor. Să omori de la distanță, nu-ți dă aceeași satisfacție. Voiau crimă, nu război. Le auzeam pașii, de parcă ieșise la păscut o cireadă de antilope.

Am aruncat periscopul ca din întâmplare peste picioarele lui Pavlovici și mi-am scos pumnalul Puma. În stânga țineam Kalașnikovul cu baioneta montată. Dacă-i bal, bal să fie !

Bombardamentul încetă la fel de brusc cum începuse. Am rămas și noi, și ei nemișcați. Se auzeau doar greierii africani, sau cum dracu' li s-o fi spunând. Până și ploaia încetase. Și-au reluat înaintarea în același mod, ca și cum își făceau plimbarea de duminică. Ajunseseră la doar câțiva metri, când unul dintre ei strigă :

— *Atenção ! Alguém situar-se aqui !* [2]

Ne simțise broscoiul. AG-urile lui Jumbo au dat semnalul atacului, spulberând pur și simplu tanchetele ARO făcute pentru lupte de stradă, și nu pentru junglă. Ne-am aruncat peste buza râpei cu urlete demente și am trecut la lupta corp-la-corp, care i-a cam luat pe negrișori prin surprindere. Erau mai mulți decât am fi crezut. Vreau să spun că îi tăiam ca la abator pe cei din primele rânduri, în timp ce tipii care veneau în spate, de spaimă, se apucară să deschidă focul. Cădeau și dintre-ai noștri, dar mai ales dintre ei, sub rafalele ce nu mai făceau nici o deosebire. L-am văzut pe Colos strivind pur și simplu sub pașii lui dinozaurieni

---

[1] Pistol-mitralieră cu tragere rapidă (n. tr.).

[2] Atenție ! E cineva pe-aici ! (lb. portugheză) (n. tr.)

doi cubanezi și înfigându-și cu așa forță baioneta într-un locotenent negru, încât Mpi-ul aproape că intră în trup cu tot cu țeavă. Ne-am aruncat la pământ ca la o comandă și am deschis un foc sălbatic. Cine nu apucase să se conformeze cădea secerat. Schröder ne învățase cel mai prețios lucru de care trebuie să ții seama într-un război : dacă nu vrei să fii ucis, ucide tu primul !

Nu știu cât a durat, o oră, o noapte, un secol... În orice caz, am auzit la un moment dat o voce disperată :

— *Bateremos em retirada ! Vamos !*[1]

Buni luptători, dar și buni alergători, cubanezii ăștia. Vorbeau portugheza la derută ; îi recunoșteam printre angolezi, cum recunoști niște chinezi printre indieni. Am înfipt baioneta în spatele care îmi venea cel mai la îndemână și am împins cu piciorul trupul ce nu voia să cadă. M-am dezechilibrat și am căzut lângă victima mea. Nu, nu mă puteam înșela, acolo zăcea o femeie. Știam că tovarășii cubanezi luaseră exemplul tovarășilor ruși : foloseau în armată atât femei, cât și bărbați. Dar să ucizi o femeie !...

M-am ridicat iute și am continuat urmărirea. Se auzeau strigătele lui Pavlovici și ale lui Samimba, dar cine mai putea distinge ce urlau. Singurul ordin pe care-l auzeam era cel al sângelui : ucide !

Abia într-un târziu, oboseala sau nesiguranța terenului sau instinctul ne-a oprit. Atunci am auzit ordinul :

— Replierea ! Înapoi, pe vechile poziții !

Am traversat în grabă „țara nimănui" — oricum, nimic nu era *al nostru* — și ne-am prăbușit în râpa care, deocamdată, ne ținea loc de cămin. A durat ceva timp până când ne-am revenit. Vă spun, războiul în junglă nu e chiar un joc la ruletă.

L-am văzut pe Colos mestecând mulțumit dintr-o halcă de carne și am făcut ochii ca la melc. Știam că fiecare dintre noi dacă mai avea un colț de pâine și un rest de pește. Îl priveam cu toții ca fermecați. Apoi, am înțeles. Am vărsat până și firimiturile care îmi ținuseră loc de prânz. Colosul mestecа în continuare mușchiul tăiat dintr-un braț de om, de parcă se afla într-un restaurant de lux

[1] Să ne retragem ! Haideți ! (lb. portugheză) (n. tr.)

și mânca un biftec tartar. Vocea lui Pavlovici ne readuse la realitate :

— Băieți, găinarii ăștia o să se întoarcă destul de repede să ne taie fuduliile. Legătura cu Centrul e ruptă. Ordon dispersarea în teritoriu și retragerea la baza din Swazi. Timp : douăzeci și patru de ore, după care, cine lipsește va fi considerat mort sau dezertor. Înainte de plecare plantați niște mine V[1], să nu-i lăsăm pe negrișori să se plictisească.

Îl văzusem cu ochii mei pe Pavlovici distrugând stația, așa că legătura cu Centrul fusese întreruptă intenționat. Știam și de ce : luptam de prea multă vreme în contact direct cu inamicul și ne trebuia o pauză, care, totuși, nu mai venea.

Swazi se află pe teritoriul Namibiei ; acolo fusese fixat comandamentul de care țineam. Douăzeci și patru de ore era o perioadă scurtă, dar, știam cu toții, absolut necesară. Ne-am dispersat în grabă și la puțin timp am auzit GTX-urile[2] comuniștilor aruncând mii de obuze spre locurile din care tocmai plecaserăm. Voiau să ne împrăștie ca pe niște păpădii. Încă o dată, Pavlovici avusese dreptate. Încă o dată îi datoram viața noastră. Sigur, relația era reciprocă, nu s-ar fi putut lupta niciodată de unul singur împotriva armatei guvernamentale.

Nimerisem cu Jack (inevitabil), cu Colosul, cu Gil, cu Pavlovici și cu Figuerola, singurul negru dintre noi. Nu pentru că aș avea ceva cu negrii, dar nici nu sunt pasiunea vieții mele. Fugeam aplecați mai mult de zgomotul GTX-urilor, decât de efectul lor. Direcția părea clară : sud. Urma ca mai târziu să reperăm și drumul spre Swazi.

Se revărsau zorile când am ajuns într-un sătuc pe jumătate părăsit. Nu atât de părăsit, totuși, ca să nu putem găsi ceva distracție și ceva de mâncare.

Puțini știu cum arată un sat în Angola. Mult timp după ce am revenit în România, am văzut la TV cum se „mediatiza“ războiul și cum „arătau“ satele. Nimic adevărat ; din montaj, oricine poate

---

[1] Mini-mine de fabricație americană, cu efect doar pe un spațiu de un metru pătrat, dar eficiente în lupta contra unor trupe în asalt (n. tr.).

[2] Tunuri de producție chinezească, cu tragere rapidă (n. tr.).

demonstra că Sahara reprezintă principalul depozit de apă al lumii.

Câțiva bătrâni știrbi și scheletici, câteva femei și o ciurdă de puradei ne-au ieșit în cale. Știau ce vrem : sex, băutură și mâncare. Ceea ce, de altfel, doreau și femeile (rar mi s-a întâmplat să mai găsesc femei cu un asemenea apetit sexual ca negresele, poate nordicele...). Așa a și fost. Nu se temeau de noi, ar fi făcut orice să rămânem acolo. Se temeau de trupele din Luanda, „cele bune", care ucideau fără deosebire.

— O oră pauză ! strigă Pavlovici, întinzând mâna spre grupul de negrese.

Trei dintre ele s-au și repezit să-i ofere o oală de lut plină ochi cu *embebeda*, un fel de rachiu făcut din cele mai împuțite plante de pe la ei. Una dintre negrese îi puse mâna între picioare și își arătă dinții albi într-un zâmbet fără echivoc. Oricum, se înșela, pipăise Coltul 38, pe care-l purta în buzunar ca pe un Nagan[1]. Pavlovici fusese castrat de nemți în cel de-al doilea război mondial.

Abia m-am prăbușit epuizat lângă Figuerola și Gil, când din spate mi-a ajuns la urechi o ropoteală de ziceai că o turmă de rinoceri dădea să-și facă drum printre noi. Înainte de a apuca să întoarcem capul, i-am văzut pe Jack și pe Colos trecând în galop, urmăriți parcă de armatele reunite ale Organizației Unității Africane. Din goană — cu o rapiditate de care ar fi fost în stare numai cazacii —, apucară la întâmplare câte o negresă și dispărură în corturile („ajutor umanitar american") din centrul satului. Am tras o gură de *embebeda* și i-am făcut semn unei indigene care nu cred să fi avut mai mult de șaisprezece ani. M-a dezbrăcat pe loc, cu o dexteritate pe care i-ar fi invidiat-o și o târfă pensionară din Place Pigalle, și a început o felație care m-a lăsat cu gura căscată.

Ciudat animal e omul : nu aș fi tăiat în viața mea gâtul unui pui de găină, deși omorâsem sute de oameni până atunci. Eram cu toții scursoarea societății, și totuși actul acela al felației — în prezența celorlalți — m-a inhibat. După un timp, mica negresă s-a ridicat și a spus râzând către cei de față :

---

[1] Pistol de producție sovietică, foarte apreciat în cel de-al doilea război mondial (n. tr.).

— *Impotente !*

Asta înțelegeam și eu. I-am tras un șut, răsturnând-o la vreo zece metri în față. Mi-am scos pumnalul și m-am apropiat de ea. Toți stăteau cu ochii pe noi.

— Las-o ! zise Gil cu o voce blândă.

— De ce ? A încercat să mă umilească și asta nu se iartă !

M-am repezit spre ea. Mica negresă nu așteptă însă să ajung. Își luă viteză, dar se lovi ca de un zid de Colos, care tocmai ieșea din cort, ștergându-și mândrul falus american cu o cârpă găsită prin preajmă.

— Tu ești la rând ? o întrebă Colosul pe mica negresă, crezând de-acum că se intra la el cu bonuri de ordine.

Mica creatură începu să-l zgârie și să-l scuipe mai ceva ca o pisică sălbatică.

— Îmi plac chestiile astea, suspină Colosul. Aia dinaintea ta abia dacă mișca. Am fost nevoit să-i înfig un cartuș de mitralieră în cur, ca să-nceapă să facă precum o iapă în călduri.

Am apucat să mai văd, ca într-un film dat cu încetinitorul, cum negresa îi scoate pumnalul din teacă și dă să i-l înfigă în stomac. Apoi, împușcătura lui Pavlovici, mica negresă căzând aidoma unei frunze uscate la pământ, privirea plictisită a sârbului la ceasul său Citizen și mișcarea buzelor subțiri :

— Mai avem cincisprezece minute până s-o luăm din loc !

III

Swazi a însemnat o săptămână de refacere totală. Și în primul rând prin somn, articolul cel mai căutat de luptătorii din junglă.

Jucam cărți. Ca întotdeauna, Gil și Jack câștigau în prostie.

— Sunt sigur că nu trișați, spuse, nu prea convins, Colosul trăgându-și mai aproape Mpi-ul nou-nouț.

Gil făcu o figură de care s-ar fi înduioșat și cel mai sălbatic războinic din acea parte a Africii.

— Eram sigur, continuă Colosul. N-ați înșela voi niște prieteni.

Pe dracu' ! Orice ne puteam numi pe lumea asta, numai prieteni, nu ! Dar în mintea lui de șoricel, Colosul se gândea să-i aducă pe drumul cel bun. Observasem cu claritate că Gil și Jack schimbau între ei cărțile la decartare, după ce se gineau unul în mâna altuia, dar nu se făcea încă să guiț. Eram în câștig.

— Soldat Sheldon, spuse Gil, în timp ce freca cărțile, te-ai îndoit vreodată de caporalul tău ?

— Niciodată, domnule, minți cu seninătate Colosul, trăgând una dintre cele mai puturoase și mai nesimțite bășini de la cel de-al doilea război mondial încoace.

— Lipsă de respect, soldat ! cotcodăci Gil.

— Deloc, domnule caporal, lipsă de alimentație adecvată !

— Are dreptate, interveni Jack, solidarizându-se cu Colosul printr-o altă torpilă, care îi aruncă în tranșee pe cei câțiva recruți din tabără. Dă-mi două !

Mi-am ațintit ochii în mâinile lui, fără să îndrăznesc nici măcar să clipesc.

— Ce e, puțică ? mi se adresă Jack. Ce te-ai proptit așa cu privirea la prohabul meu ?

Era un pot destul de măricel, și cu cei trei ași ai mei nu prea aveam chef să mă mai las fraierit.

— Şi-o fi schimbat preferinţele, după ce l-a făcut de căcat negresa aia ! îşi dădu cu părerea Gil.

Inutil, căci nici o diversiune nu m-ar fi făcut să-mi iau ochii de pe cărţile abia decartate, chipurile, aiurea.

— Hai, latră, făcu Jack, puţin nervos, ce te tot beşi acolo ca un negru în călduri ?!

Am mai schimbat o carte la derută şi am relansat potul. Vă spun, dintre toate jocurile de noroc, pocherul american e cel mai parşiv. Jack îşi aruncă cărţile şi scuipă scârbit drept lângă cizma mea. Apoi aruncă cu un bulgăre de lut după un recrut care se apropiase prea mult de spaţiul lui vital.

— Deci nu intri ?! observă Colosul într-unul dintre momentele de luciditate, care-l mai străbăteau din când în când.

Gil îşi mişcă nervos bucile, de parcă tocmai se aşezase pe un cactus. Potul era, totuşi, prea mare ca să renunţe aşa de uşor, iar cartea mea aruncată îl derutase complet. Ştia, cum ştiam şi eu, că la cinci centimetri de laba lui păroasă şi jegoasă se afla un popă de care avea nevoie mai mult decât de un încărcător de Kalaşnikov într-o situaţie critică.

— Hai, o mai frecaţi mult ? strigă el iritat.

— E rândul tău, nu ? Aşteptăm.

— Fă-mi plăcerea şi dă-te mai încolo. Sau spală-te. Puţi ca un căcat de hipopotam într-un spaţiu închis.

— Nu funcţionează apa caldă ! strigă voios Colosul, făcându-şi de lucru între degetele de la picioare. Dar acum nu efectuăm vizita igienico-sanitară. Jucăm pocher şi tocmai eşti pe cale s-o iei în buză.

— *Bom dia !* [1] răsună o voce în spatele nostru.

— Ţi-o poţi băga în cur ! replică Jack cu nonşalanţă.

— Nu vă supăraţi, n-aţi văzut din întâmplare pe unde se află grupa 1 din compania a 4-a, Regimentul 6 „Mercenários" ?

Am sărit cu toţii în picioare de parcă am fi avut arcuri sub noadă. Pavlovici continuă cu vocea lui dulce, care te băga în răcori :

— Băieţi, am două veşti : una bună şi una rea. Pe care să v-o spun mai întâi ?

---

[1] Bună ziua ! (lb. portugheză) (n. tr.)

— Pe cea cu haleala ! țipă fericit Colosul.

— Nu e nevoie să urli ca o girafă care și-a prins coaiele într-un gard ! îl temperă Pavlovici. Bine, deci vreți să auziți întâi vestea proastă : s-ar putea să fim consumați drept masă de prânz dacă ratăm misiunea de comando în care tocmai trebuie să plecăm.

— Și vestea cea bună ? îngânai eu cu speranță.

— Vestea cea bună, continuă Pavlovici, care se afla chiar în spatele meu, e că ai câștigat potul.

Am cules repede cele câteva sute de dolari și i-am îndesat în buzunare. Gil aruncă cărțile spre Jack și urlă :

— Boule, la picior trebuia s-o scapi, nu pe masă !

Colosul prinse un alt moment de luciditate, la fel de rar la el ca și submarinele pe fundul fluviului Zambezi, și constată :

— Și totuși, voi trișați ?!

— Grupă, atenție la mine ! Adunarea peste o jumătate de oră în fața comandamentului. Armamentul din dotare și cel special la magazia numărul 2. Alimentație specială, pungile se află la cantină. Executarea !

Exact peste o jumătate de oră ne adunaserăm în fața comandamentului.

— Alinierea ! urlă Gil.

Eram doar patru : Figuerola, Jack, Colosul și cu mine. Dar dacă e comandă, și singur să fii, trebuie să te conformezi.

— Drepți !

Gil se îndreptă spre maiorul Pavlovici și se opri exact la patru pași înaintea lui.

— Domnule maior, grupa 1, plutonul 2, compania a 4-a se află la ordinele dumneavoastră.

— Pe loc repaus !

— Pe loc repaus ! repetă Gil comanda.

— Băieți, zise Pavlovici, aprinzându-și lejer o țigară, avem o misiune mizerabilă. Dar noi am ales să fim ceea ce suntem, așa că nu ne putem plânge de nimic. Dacă ni s-ar comanda acum să plecăm în Alaska și să regulăm toate focile de-acolo, ar trebui s-o facem. Nu-i nevoie să mergem până în Alaska. Doar până în Luanda. Vom arunca în aer două rafinării. Nu știu de ce am fost aleși noi, și nu asta e important. Vom fi transportați pe ocean și

apoi ne vom apropia pe uscat până în preajma obiectivului. Are cineva de pus întrebări ?

— Domnule maior ! strigă Colosul, ridicând două degete în sus, ca și cum s-ar fi cerut afară.

Pavlovici îl privi ca pe o bucată uscată de găinaț de papagal.

— Sper că întrebarea se va referi strict la misiune. Vorbește !

— Domnule maior, soldat Sheldon cere permisiunea să vorbească.

— Tocmai ai primit-o, soldat, iar dacă rinocerii pot vorbi, dă-i drumul la muzicuță.

— Domnul caporal Sheperd și domnul soldat Nickolson au trișat la jocul de pocher pe care tocmai l-am încheiat.

— Soldat Sheldon, nu are legătură cu misiunea noastră.

— Ba nu, să trăiți, domnule maior ! Pentru că m-au pus într-o stare psihică neconformă stării de luptă în care ar trebui să mă aflu !

— La întoarcere, douăzeci și patru de ore de exerciții cu sacul de nisip în spate, cu pauze de câte o jumătate de oră, conchise sârbul. Responsabil de îndeplinirea ordinului, caporal Sheperd. Și acum, dacă nu mai sunt întrebări, la drum !

Porția de ciocolată luată la plecare, plină cu un drog special care ne ținea trezi douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, timp de patru zile, îmi dădu o senzație ciudată. Am simțit nevoia să mă justific pentru ceea ce făceam : „...totul era numai o etapă necesară, obligatorie, pentru a câștiga ceva bani și a mă putea descurca mai departe în viață." Puneți același om să gândească asupra vieții sale în două situații diferite : o dată, când se află într-o vilă superbă, cu piscină, cu saună, cu fete împrejur și cu un cont în bancă de care să nu se rușineze nici un prinț indian, altă dată, când, în junglă, cu arma în mână, e gata să-l omoare și pe frate-său, dacă asta înseamnă supraviețuirea...

...Swazi se află în apropierea oceanului. Ne-am îmbarcat la ora stabilită și, pe la miezul nopții, coboram din șalupă pe lângă Vigamo. Era liniște în jur, dar pentru noi, obișnuiți cu urletul războiului, ăsta nu constituia un motiv de bucurie.

Șase oameni pentru Infern. Aveam fiecare într-o măsea falsă cu pivot fiola de cianură. A cădea viu în mâinile „guvernamen-

talilor" însemna o moarte lentă pe parcursul a trei-patru zile, în niște chinuri care l-ar face să roșească și pe Belzebut. Băutura total interzisă. Doar ciocolata aia blestemată cu drog, care parcă avea mirosul dulceag de cadavru. Sacul cu mine mă trăgea în jos, dar nu era timp să mă plâng. Pavlovici ne făcu semn să ne oprim și spuse în șoaptă :

— Repet, nici o împușcătură, dacă nu vreți să aveți pe urme o armată de vreo câteva mii de oameni. Atenție maximă la mine și la rachete, să nu le amorsați înainte de a fi siguri că le-ați pus unde trebuie. Rafinăriile nu sunt pescăruși, să zboare când pârțâi din buze. Soldat Sheldon, mă refer în special la tine.

— Îmi permit să-l întreb pe domnul maior, de ce la mine ?!? urlă voios Colosul, trezind cel puțin jumătate din cei care își făceau somnul în emisfera sudică.

— Pentru că tu ești etalonul cretinității, ricană Pavlovici, tot în șoaptă. Vorbește încet, nu ești la Operă.

Am luat-o pe urmele lui Gil, care avea controlul „obiectivului". Ca să fie clar pentru toți : „controlul obiectivului" nu mai reprezintă o chestie cu hartă și busolă... O „cârtiță" pusese pe obiectiv un emițător laser, receptat de IBM-ul lui Gil. Mergeam la fix, deci. După un timp, am primit ordinul de repaus și am căzut cu toții pe spate, suflând ca niște locomotive scoase la reformă. Nu prea simțeam oboseala, și asta nu numai datorită ciocolatei cu drog, ci și primei de două mii cinci sute de dolari ce ne astepta la întoarcere. Pe cei care s-ar mai fi întors, normal.

Știam că, în condițiile războiului modern, o asemenea misiune este superfluă, dar mai știam, doar unii dintre noi, că CEI DOI stabiliseră să-și probeze doar armamentul clasic. Oricum, nu asta ne interesa, ci prima.

Totul a fost OK până când am ajuns la șoseaua principală care ducea la rafinării. De-acolo înainte... Doamne-ajută ! Aveam uniforme de camuflaj de proveniență rusească, cu însemnele armatei guvernamentale. Până și pe paturile de lemn ale Kalașnikovurilor noastre se citeau inscripții în rusă. Doar sacii portmască și ranițele conțineau mine și rachete detonante, și nu văd ce motiv am fi putut invoca dacă vreun mahăr de-al lor ne-ar fi întrebat „cu ce ocazie" !

Dar noaptea toate pisicile sunt negre. Mergeam pe șoseaua principală, glumind și comportându-ne de parcă am fi luptat în trupele comuniștilor de când lumea.

— Dacă ne prind, ne belesc ! își dădu cu părerea Figuerola.

— Pliscul ! mormăi Pavlovici. Purtați-vă ca și cum sunteți o grupă de specialiști ruși trimiși să-i instruiască pe canibali cum să mânuiască noile rachete venite de la Tripoli.

Mirosul și lumina flăcărilor ne-au avertizat că ajunseserăm în preajma rafinăriilor. Era mai întuneric ca în fofoloanca unei negrese. Am intrat degajați pe poarta principală, după ce Pavlovici făcu dovada cu documente numai de el știute că eram specialiștii așteptați. Se părea că totul merge ca pe roate, când am auzit glasul dogit al negrului care îndeplinea funcția de șef al pazei :

— Voi ! Înapoi !

Ne-am întors și l-am văzut dispărând în cabină. Am știut cu toții că lua legătura cu Statul lor Major pentru confirmarea documentelor. Un semn al lui Pavlovici, și Gil împreună cu Colosul dispărură într-o clipă, profitând de întuneric. La câteva secunde am auzit două plesnituri, aproape concomitente : corzile de pian tocmai rupeau beregatele celor două santinele de la barieră. Din cabină, ieși furibund șeful pazei, cu Kalașnikovul gata de tragere. La al doilea pas, primi chiar la încheietura gâtului cuțitul aruncat cu îndemânare de Pavlovici.

— Soldat Sheldon, ascunde scursoarea asta neagră și ține-i locul. Dacă a apucat să vorbească, s-ar putea ca în cinci minute să fim descoperiți. Aveți deci maximum patru minute pentru a vă plasa jucăriile. Executarea !

Ne-am împrăștiat ca furnicile în caz de primejdie. Rezervoarele uriașe ne dădeau impresia coșurilor gigantice ale unor transatlantice invizibile. Auzeam direct în creier ticăitul unui cronometru invizibil, ce ne măsura timpul de patru minute, dincolo de care urma Apocalipsa. Am amorsat ultima rachetă și am lipit-o de un camion-cisternă, după care am rupt-o la fugă spre poartă. Lipsea Jack, dar Pavlovici hotărî :

— Să-l ia dracu' ! N-avem timp de așteptat. O ștergem ! Începe bubuiala și n-aș vrea să fiu în apropiere.

Abia am apucat să ne depărtăm în direcția oceanului, când s-a pornit răpăiala. Ne bunghiseră și trăgeau cu tot armamentul

din dotare, inclusiv cu antiaeriana de 88 mm. Fugeam ca niște iepurași printr-un poligon de tir. Am căzut într-o groapă și, când am primit în față o răsuflare caldă și grețoasă, mi-am dat drumul instantaneu pe mine.

— Gura ! apucai să aud, în clipa în care mă pregăteam să înfig pumnalul.

— Unde dracu' ai fost până acum ? Credeam că te-am pierdut.

— Am vrut să văd ce fel de camarazi am. Mi-am terminat treaba mai devreme și am șters-o. Schimbă-ți chiloții, puți ca o latrină reformată.

Dar nu venise timpul de schimbat lenjeria. O lumină care cred că a străbătut toată Africa, de la Atlantic la Oceanul Indian și o bubuitură de-a dreptul apocaliptică ne-au dat de veste că misiunea noastră reușise.

În aceeași clipă am fost luat pe sus de suflul exploziei și iată-mă zburând lejer pe deasupra prea puțin ispititoarei Angole. Am mai apucat să-l văd pe Jack trecând pe lângă mine cu viteza unei rachete Patriot și am aterizat pe pământ. M-am rostogolit și m-am oprit drept într-un cocotier stingher. Mi-am revenit destul de repede. Plin de sânge, cu uniforma numai zdrențe, dar, la o primă verificare, fără nici o rană cât de cât serioasă. Am luat-o la fugă, șchiopătând ușor. La vreo douăzeci de metri m-am întâlnit cu Jack ; stătea în fund și-și pipăia neîncrezător oasele.

— Doamne, ce bășină ! mormăi el. Cât pe ce să ne curețe.

— Ești întreg ?

— Dracu' știe ! Hai s-o luăm din loc, să-i ajungem pe ceilalți.

Și peste un sfert de oră, iată-ne din nou împreună, galopând cu străşnicie către ocean și șalupa salvatoare. În trecere, am secerat o patrulă de angolezi, rămasă ca la doctor la vederea noastră. Nu cred că arătam chiar ca niște gentlemani pe cale să intre la un spectacol de operă. Exploziile se declanșaseră în lanț, ceea ce însemna că misiunea noastră fusese îndeplinită cu succes, respectând toate indicațiile. Ne meritam cu prisosință cei două mii cinci sute de dolari.

Trebuia să mai îndeplinim o singură condiție ca să-i primim : să ajungem la bază.

IV

Locanta *El Gatinho Desmaiaro*[1] nu era cel mai nimerit loc în care să-ți duci logodnica și să servești o cină discretă și tihnită. Făcea parte din salba nenumăratelor baruri ce împânzeau Swazi și unde puteai găsi cele mai adecvate surogate pentru a uita un timp mizeria și promiscuitatea condiției umane la care aderaserăm... femei, băutură, droguri...

Eram într-una dintre puținele permisii de patruzeci și opt de ore acordate drept recompensă pentru ,,merite deosebite" în luptă.

— Daniel ! urlă Colosul către chelnerul de culoare, care nu mai pridideа să facă față obligațiilor.

— Nu mă cheamă Daniel, replică negrul, trecând pe lângă masa noastră. Mă cheamă José.

,,Mânuța" Colosului îi tăie brusc drumul chelnerului nenorocos, și o secundă mai târziu se strângeau în brațe ca doi îndrăgostiți în piața San Marco. Negrul scotea sunete de neînțeles, iar obrajii lui deveniseră mai roșii ca steagul sovietic.

— Îl omori ! constată calm Gil, ca și cum ar fi comentat un meci de fotbal raional.

Colosul dădu drumul îmbrățișării drăgăstoase și țipă fericit :

— Daniel !... Sau nu ăsta e numele tău ?!

— Ba da, acceptă pe loc negrul, gata să răspundă și la numele de Dan Spătaru.

— Încă două sticloanțe de Smirnoff și un purcel cu un măr în cur, nu în gură. Dar mai întâi, trăscăul !

Daniel, fost José, era obișnuit cu manifestările de acest gen, așa că în minutul următor aveam pe masă băutura — două butelii din cea mai originală vodcă Smirnoff cu putință.

---

[1] La pisica leșinată (lb. portugheză) (n. tr.).

Colosul se lăți pe toată banca de piele disponibilă și râgâi sever. O clipă, toată zumzăiala din local încetă subit. Cu un gest generos, Colosul permise reluarea forfotelii. Prinse una dintre sticle în palmă și o goli pe jumătate, cu nonșalanța cu care ar fi golit o ceașcă de ceai la ora cinci după-amiază. Curat ghinion pentru fata ce vindea țigări să treacă chiar în acel moment pe lângă masa noastră. Mâna Colosului se „lipi" pur și simplu de bucile ei și țigările expuse se răspândiră prin tot localul. Fata rămase țeapănă vreo două secunde, apoi tava de prezentare nimeri în capul uriașului. Gil și cu mine, ca și restul clienților, priveam cu interes caftul care se proiecta la orizont.

Colosul se ridică, și câteva momente lumina cedă locul întunericului. Cu viteza sunetului, *a patrão*[1] se aruncă spre uriaș și-i proiectă o sticlă de șampanie drept în țeastă. În fine, urma în mod cert să ne distrăm !

A patrão era șefa locantei și nimeni nu-i dezaproba în acele clipe reacția intempestivă. Colosul se clătină și linse de pe buze urmele conținutului „armei". Rupse între dinți bucățelele de sticlă ce-i căzuseră întâmplător în gură și urlă :

— Pe Dumnezeul meu ! Șampanie !

După aceea, o luă sub braț pe *a patrão*, care, fie vorba între noi, avea pe puțin o sută de kilograme, și dispăru cu ea pe ușa de la bucătărie.

Stăteam cu Gil la măsuța noastră, zâmbind fericiți. Apoi, de alături, am auzit provocarea pe care o așteptam :

— *Estos brancos ! Cretinos !*[2]

— Miroase a căcat ! decise Gil, după ce dădu pe gât o porție din a doua sticlă de trăscău.

Trebuie să vă spun că privirea caporalului grupei 1, plutonul 2, nu lăsa nici un dubiu asupra obiectului în dispută. Pe scurt, la o masă alăturată, câțiva negri își petreceau permisia cuvenită ca și noi, *los brancos*, în condiții destul de puțin civilizate. Nu ascund faptul că între mercenari și negrii rebeli, lângă care luptau, nu exista o atracție deosebit de profundă. Ori de câte ori se ivea

[1] Patroana (lb. portugheză) (n. tr.).

[2] Albii ăștia ! Cretini ! (lb. portugheză) (n. tr.)

ocazia, în afara luptei de gherilă împotriva dușmanului comun, ne-o „frigeam“.

După o tăcere protocolară, unul dintre negri se ridică de la masă și croncăni drept în fața lui Gil :

— Păi, dacă miroase a căcat, ar fi cazul să te speli, nu ?

Gil nu era omul care să reacționeze fără să aibă mintea la el. Dacă e să supraviețuiești cincisprezece ani în Vietnam, Rhodesia[1] și Angola, atunci trebuie să-ți meargă mintea. Zâmbetul lui indica însă clar cimitirul cel mai apropiat.

— Normal că miros a căcat, dacă lupt alături de căcați ca voi.

Pumnul negrului plecă aproape instantaneu, dar cu aceeași promptitudine piciorul meu îi plesni „atlasul“ — o vertebră nu prea dispusă să primească astfel de lovituri —, și negrul se întinse pe toți cei doi metri pe care-i măsura din cap până în picioare. Evident că nu era chiar singur. Ceilalți șase-șapte compatrioți s-au ridicat, repezindu-se spre noi cu viteza unor rachete sol-sol. Întâmplarea sau poate providența a făcut ca monstrul căruia îi spuneam Colosul să apară din bucătărie pe deplin satisfăcut, ținându-și brațele larg deschise. Doi negrișori nimeriră în viteză tocmai în acest loc nu prea dorit. Și peste o secundă se mai auzeau doar slabele lor semnale de SOS.

Nici Gil nu-și pierdea timpul : își pusese în funcțiune morișca căpătată în atâția ani de mercenariat. Cum vă spuneam, eram în plină distracție. Distrugerile urma să le plătim, conform unei legi nescrise, juma-juma. Dar, deocamdată, aveam nevoie și unii, și alții de un singur lucru : să ne descărcăm nervos.

Apoi, aceeași voce dulceagă ca și mirosul de cadavru :

— *Bom dia !*

Stop-cadru ! Doamne, ce putere poate avea o voce pe care o identifici ca fiind a stăpânului ! Ne-am retras pe la mesele noastre cu excepția Colosului, care încă îi mai ținea pe cei doi negrotei în cravașă.

— Ce ? urlă uriașul, strângând călduros cele două gâturi pe cale să trosnească.

— Dă-le drumul !

— Cu ce ocazie ?

---

[1] Actuala Zimbabwe (n. tr.).

— E un ordin !

Maiorul Pavlovici era obișnuit cu excesele Colosului, dar ca luptător avea nevoie de toți combatanții în stare de luptă. Își scoase Coltul 38, care avea mai mulți ani decât oricare din noi, și-i ridică piedica. Auzul Colosului funcționă perfect ; în momentul următor, cei doi nefericiți zăceau pe podea, frecându-și abitir gâtlejurile. Uriașul slobozi o bășină demnă de orice statistici în materie și luă o poziție aproximativă de drepți.

— La ordin, domnule maior ! Țin să raportez că mă aflu încă în timpul permisiei legal acordate de patruzeci și opt de ore, în care pot face tot ce-mi trece prin cap.

Până și Pavlovici rămase uimit de corectitudinea regulamentară și semantică a frazei.

— Soldat Sheldon, ca orice om politicos care intră într-un local, am spus bună ziua. Asta-i tot. Dacă vânturile tale țin loc de răspuns, ai tot dreptul să vorbești cu mine în acest mod. Ești, într-adevăr, în permisie. Cum tot atât de adevărat e că vei reveni curând... foarte curând pe câmpul de instrucție sau pe terenul de luptă. Unde comand eu.

— Am înțeles ! urlă din nou Colosul.

Și se îndreptă tropăind spre masa noastră, călcând ca din întâmplare peste moacele negrilor care-și reveneau cu greu în simțiri.

— Copii, continuă Pavlovici, n-am venit să vă tulbur distracția, ci, pur și simplu, să beau și eu o vodcă cu voi. Sau e interzis ?!

Colosul îl prinse din zbor pe Daniel-José și-i „șopti“ la ureche, spărgându-i timpanul :

— Comandantul nostru vrea să bea o vodcă. Dar nu cu paharul. Nu, nici cu sticla. Te las să mai ghicești o dată. Da ! Cu lada !

Chelnerul reveni cu un carton de Smirnoff și-l trânti pe masă. Pavlovici rânji, lățindu-și și mai mult cicatricea ce-i traversa obrazul. Duse mâna la buzunarul cămășii și scoase un teanc de dolari. Ochii lui Daniel-José făceau ca flipperele. Pavlovici lăsă cei cincizeci de dolari pe masă și se adresă grațios Colosului :

— Nu sunt un zgârcit. Dumnezeu mi-e martor.

— Care ? întrebă uriașul, ce numai de exactitate nu putea fi acuzat. Allah, Buddha, Zulu ?...

— Observ cu stupefacție că ai ceva cunoștințe în domeniu. Cum spuneam, nu sunt un zgârcit. Împart lada cu voi.

Colosul se pârțâi iarăși, ca în oricare altă clipă de fericire prin care trecea la un moment dat. Făcu un semn și, ca la comandă, patru *mulher a hora*, cu sânii pe jumătate scoși din sutienele negre și coapsele ce lăsau să se întrevadă, între ciorapii și bikinii roșii, carnea fragedă ne înconjurară. Femeile începură să depene lecția învățată : țigări cu opiu, mâna și gura în locurile esențiale, cuvinte scabroase... Totul OK. Ca să ne facă KO. Ca la *El Gatinho Desmaiaro* ! Patruzeci și opt de ore de permisie. Credeam noi. Vocea de motan castrat a maiorului se făcu din nou auzită :

— Dar, nu acum. Gata pauza, copii ! Mai aveți timp să beți o cafea tare, neagră și făcută anul ăsta, după care, în cincisprezece minute, adunarea în tabără. Restul permisiei neefectuate se va plăti în bani.

Ușa trântită ne-a trezit mai mult ca orice cafea. Și pe noi, și pe „camarazii" mai închiși la culoare. Ne-am strecurat sticlele cu vodcă rămase în buzunarele generoase ale echipamentului din dotare, am plătit ce era de plătit, inclusiv distrugerile, și ne-am ridicat. Văzându-ne atât de necăjiți, Colosului i se înmuie inima și, ca să ne mai înveselească, o prinse de ceafă pe *a patrão*, care tocmai își număra banii, și o propti cu nasul de bucile lui, ce puteau concura fără rușine cu pepenii de Tadjikistan. O bășină venită parcă din alte galaxii o trimise pe patroană în lumea viselor. Uriașul își băgă în raniță porcul cu un măr în cur, adus de Daniel-José, și ne privi cu ochi luminoși :

— Sus fruntea, copii ! Vom primi bani pentru restul permisiei neefectuate.

Dar, uneori, parcă ai prefera să-ți cheltuiești banii pe care-i ai decât să câștigi alții. Din păcate, asta nu se poate petrece decât atunci când îți ești propriul tău stăpân. Cazuri rarisime într-o lume făcută pentru a fi nedreaptă.

Misiunea primită se deosebea destul de mult de acțiunile întreprinse până atunci. Un comando pentru ocuparea aeroportului din Conakry, Guineea Africană. De ce ? Nu ne privea. Dar pentru patruzeci și opt de ore aeroportul trebuia să fie în mâinile noastre. După care urma s-o luăm la picior cât puteam mai repede.

Ne-am îmbarcat într-un elicopter Cobra. Drumul avea să dureze vreo două ore, suficient timp să ne studiem între noi. Nu eram mai mult de douăzeci. Cum presupuneam că făceau și cei din celelalte două elicoptere, cu care formam comandoul pentru ocuparea aeroportului. Chiar lângă mine se afla colonelul Gilbert, coordonatorul misiunii, un franțuz destul de anost.

Misiune specială, primă specială. Dar și riscul, tot special.

— Băieți, grăi Gilbert cu o voce spartă, nu vă cer decât rapiditate și exactitate în îndeplinirea misiunii. Fiecare își cunoaște atribuțiile. După exact patruzeci și opt de ore ne îmbarcăm și aveți dreptul la o primă specială și la o permisie suplimentară.

— Domnule colonel, soldat Sheldon cere permisiunea să vorbească !

— Ascultă, soldat Sheldon, am căpătat toate informațiile asupra dimensiunilor tragic de reduse ale capacității tale intelectuale. Nu mă interesează acum altceva de la tine decât să execuți cu minuțiozitate misiunea ordonată... Atenție !... Pregătirea !

Ne-am închinat cu semnul crucii fiecare în felul lui, ne-am atins amuletele și ne-am verificat pentru ultima oară grenadele și AKM-urile de asalt. Apoi, becul verde și vocea de scapete a colonelului :

— Formația 1, lansarea !

M-am aruncat împreună cu Jack pe frânghiile ce atârnau de-o parte și de alta a elicopterului. Colosul și Gil ținteau cu mitralierele grele orice punct mișcător, în timp ce doi trăgători de elită sparseră cu aruncătoarele ferestrele turnului de control, cadorisindu-le celor de-acolo câteva grenade cu fumigene paralizante. Ne apropiam în viteză și vântul mă împiedica în menținerea poziției rigide. La doi metri de turn, mi-am luat elan și m-am aruncat cu picioarele înainte prin cadrul unei ferestre. Am deschis foc automat ; mă gândeam să nu-l ating pe Jack, sau el să mă atingă pe mine, dar în întunericul ăla, tot ce puteai să vezi prin ochelarii măștii de gaze erau beculețele colorate de la pupitrul observatorilor aerieni. Am spart o ușă, am aruncat o grenadă și, după efect, am pătruns mitraliind totul. Abia atunci l-am identificat pe Jack țâșnind pe lângă mine și procedând în același fel cu ușa următoare. În sfârșit ne regăsiserăm.

Am auzit țipătul strident al alarmei și am știut atunci că în cel mai scurt timp vom fi atacați de un inamic mult superior numericește, deși prost instruit. Oricum, intrarea în dispozitiv era obligatorie înainte de orice. După trecerea elementului-surpriză urma greul.

Atacul durase în total zece minute. O dată cu noi, alte comandouri ocupau Palatul prezidențial, Radioul și Televiziunea. Unul dintre cele mai drăcești calcule din istoria atacului de comando făcuse să fim participanți la cea mai rapidă lovitură de stat din istorie. Conakry era în mâinile noastre.

Încercarea de contraatac a africanilor s-a oprit înainte de a începe. Oricum i-am fi căsăpit. Dar, pe neașteptate, președintele lor, luat ostatic, ordonase ca orice rezistență armată să înceteze.

Cele patruzeci și opt de ore pe care le aveam ca ordin de rezistență trecură astfel destul de anost. Doar Jack, care descoperise un calculator cu jocuri pentru copii, se distra de minune. Cred că dacă l-am fi lăsat acolo o sută de ani cu ceva mâncare și ceva apă, nu s-ar fi sinchisit de nici un fel. În fond, era un copil mare, crescut într-o lume hidoasă, ce nu-l învățase nimic altceva decât elementele primare ale traiului în comun. Crescuse în mahalalele orașului Chicago și prima lui jucărie fusese un cuțit de parlagiu. Îi știam perfect biografia. Fiecare dintre noi o știa pe a celuilalt, nici o noutate : camarazii de arme sunt oamenii care se cunosc cel mai bine între ei...

O dată timpul scurs, ne-am îmbarcat în elicopterele cu care veniserăm și ne-am luat rămas bun de la Conakry, fără ca nici unul dintre noi să știe de ce a trebuit s-o facem. Dar nu asta conta, nu eram plătiți pentru a gândi sau pentru a înțelege, ci pentru a lupta și a ucide.

Și când ești plătit pentru un lucru, ca să primești banii, trebuie să-l faci mai întâi !

V

Era prea multă liniște. Oboseala și vodca conlucraseră îns
într-o strânsă armonie, și acum zăceam ca niște gâște bete. Altfe
ne-am fi dat seama că ni se pregătește „o mâncare“ specială.

— Ce bine ne-ar prinde acum o fofoloancă de negresă ! răcn
pe neașteptate Colosul, ocazie cu care puse în mișcare frunzel
palmierului sub care trândăvea.

— La dracu’ ! ricană Pavlovici. N-ai putea, totuși, să vor-
bești ceva mai încet ? Sau ai impresia că ai rămas singur în toat
Africa ?

— Mă gândeam cu voce tare, domnule maior ! răspunse paș-
nic Colosul. Dar dacă și asta mi-o interziceți...

— Chestia cu „voce tare“ o înțeleg perfect, însă prima parte
a propoziției mi-e total neclară. Și oricum, prin părțile astea,
puțin probabil să găsești femei.

— Poate o gorilă ?! sugeră Gil, gata să-și ajute oricând u
prieten la nevoie. În fond, ne tragem din maimuțe, nu ? Așa a
învățat la școală. Ce deosebire poate să fie între o păsărică d
gorilă și una de femeie ?

Jack ridică piciorul și emise pe ultrascurte unul dintre zgo-
motele cu care ne obișnuise.

— Gura ! aruncă el filozofic. N-ai cum să știi dacă puțica
de ființă omenească ar putea fi măcar cât o zecime din cea a une
gorile.

— De unde ești așa sigur ? bubui din nou vocea Colosulu
Referă-te la cârnatul tău când o spui. Cu al meu, dacă depun niț
efort, pot regula și un tunel !

Sorbi o dușcă din sticla de Smirnoff și mi-o aruncă cu înde
mânare.

N-apucai să trag nici un gât.

Au venit pe neașteptate, cu elicoptere din aviația utilitară, dotate cu lansatoare de insecticid. Nici bombe, nici rachete. Insecticid tratat, care putea omorî omul ca pe o lăcustă.

Ar fi trebuit să ne așteptăm. Tipii nu ne dibuiseră și, decât să strice câteva tone de muniție, mai bine niște insecticid tratat cu niscaiva chimicale mai puțin ortodoxe.

Fuseserăm instruiți. Măștile noastre aveau un filtru special. Dacă le-am fi reproșat că folosesc arme interzise de Convenția de la Geneva, ne-ar fi râs în nas. O dată, pentru că ar fi putut oricând motiva nu știu ce invazie de insecte și a doua oară, pentru că în privința asta scorul arăta egal : unu la unu.

Filtrul era el special, dar insecticidul se depunea pe lentile ca o zăpadă. Mâna stângă îmi mergea mai ceva ca un ștergător de parbriz.

Apoi, au sosit. Făceau salturi incredibile, asemenea unor antilope Gnu. Erau caucazieni mânjiți pe față și cubanezi care nu mai aveau nevoie de culori artificiale. Luptători înnăscuți. Pregătiți pentru moarte, într-o viață pentru care nu simțeau decât dispreț.

Respiram tot mai greu. Praful alb continua să se depună pe lentile și în gând compătimeam soarta bietelor lăcuste. Nu prea rămânea timp de compătimit. Mi-am pregătit mitraliera și m-am lipit și mai mult de pământ, dacă așa ceva putea fi posibil. Îi așteptam la o sută de metri.

Percepeam aproape concret zvâcnetul secundarului de la ceasul meu Seiko, fără să-mi dau seama că nu erau decât bătăile inimii. Mi-am rotit privirile spre a recunoaște pozițiile celorlalți și nu mi-a venit să cred ! Mi-am șters din nou lentilele, dar realitatea se încăpățâna să rămână aceeași : mă aflam singur în „teritoriu". Camarazii o șterseseră cu viteza luminii, la un ordin pe care probabil nu-l auzisem. Am dat să mă ridic și, în același moment, s-a pus perdeaua de foc. La cincizeci de centimetri de pământ, foc încrucișat. Orice mișcare însemna un pas către moarte. Devenisem lăcusta vânată de trăgătorii orbi.

Inima îmi bătea mai ceva ca un clopot la înmormântare. Din nou teama. Mama născuse doi gemeni : pe mine și teama. Două ființări într-una singură. Eram prins.

Am căutat să nu intru în panică ; trebuia să apelez la toată energia, dacă voiam să am cea mai mică șansă de a scăpa.

M-am ghemuit instinctiv cu genunchii la gură. Tremuram tot. Mi-am scos cuțitul de luptă și m-am tăiat la mână, după care mi-am întins sângele peste mască și peste uniformă. Singura scăpare : s-o fac pe mortul. Nu mă puteam lupta de unul singur cu dracii ăștia. Încă mai țineam în mână cuțitul, când i-am văzut trecând pe lângă mine și schimbând încărcătoarele Kalașnikovurilor din mers.

Am primit un șut în țeastă și câteva secunde am pătruns în lumea viselor. Mai mult am simțit decât am văzut automatul caucazianului îndreptat spre capul meu. Apoi, un răcnet în portugheză :

— Nu-ți irosi muniția pe cadavrele astea împuțite ! Puii de năpârcă care trebuie stârpiți sunt în față.

După care a început răpăiala dinspre pozițiile noastre.

Și caucazianul care voia să-și verse amarul pe mine căzu ca secerat, cu căpățâna exact în dreptul capului meu. Cu o parte din căpățână. Vreau să spun că maxilarul de jos îi lipsea cu desăvârșire. Îi vedeam dantura și puteam să spun cu certitudine că ar fi avut nevoie urgentă de un medic stomatolog. Cu câtva timp înainte, pentru că acum era oricum inutil.

Am lăsat să treacă vreo oră, deși puteau fi numai câteva minute. Cronos plecase tiptil la culcare și timpul devenise mai relativ decât teoria relativității.

Lupta se îndepărtase și știam că urmau să vină ,,cei din spate", în primul rând, sanitarii. Mi-am scos masca și am început să halesc aerul cu polonicul. Tipul de lângă mine continua să mă fixeze cu ochi reci de reptilă. Era mai mort decât un mort.

Cred că nu am dezbrăcat în viața mea o femeie, oricât de stătut aș fi fost, cu rapiditatea cu care l-am dezbrăcat pe individ. Mi-am pus uniforma lui, deși mare deosebire nu prea exista. Doar câteva însemne inconfundabile.

Și iată-mă luptător pentru cauza comunistă !

La apropierea sanitarilor, am gemut și am înjurat în rusește. Peste câteva ore mă găseam instalat într-un spital de campanie. În jurul meu se agita o infirmieră cubaneză, care putea concura ușor cu Empire State Building. Poate un etaj, două mai puțin.

Mai mult ca sigur că tipul cu care schimbasem hainele fusese un soi de grangur, căci prea eram tratat cu maximum de atenție. Venise timpul să intru în scenă, așa că am tras scurt aer pe gură și am răcnit din rărunchi :

— *Job tvoiu mati !* [1] *Vodki iest ?*

Infirmiera mi-a plantat sticloanța în mână și în cinci secunde aproape că golisem recipientul. Sincer să fiu, mă căcam pe mine de frică și-mi trebuia al dracului de mult un stimulent. Imediat ce alcoolul a început să alerge prin vine, mi-am depășit inhibiția.

— *Ahhhhh ! Kalinka maia !* bolboroseam eu, prefăcându-mă a aiura și trăgând cu coada ochiului la Empire State Building, care, ajutată de o altă infirmieră, mă dezbrăca cu mâini experte.

Abia acum urma partea cea mai grea. Nu fusesem rănit de nici un fel și medicul examinator ar fi trebuit să fie orb, surd și ciung ca să nu descopere că sunt perfect întreg.

Am mai luat un gât de vodcă și mintea a început să-mi lucreze cu viteza sunetului. În plus, mai aveam o problemă : mă trecea o bășină ca-n basme, de parcă tocmai aș fi secat un lac de acumulare umplut cu supă de mazăre. Mi-am adunat forțele și, cu un efort eroic, am reușit să depășesc momentul. Automat, ca legată, mi-a venit și ideea salvatoare : să mă dau lovit la cap ! Nici președintele Organizației Mondiale a Sănătății n-ar fi putut să constate adevărul, mai ales în condițiile unui spital de campanie.

Nu pot să spun că nu am avut baftă. Medicul care urma să mă consulte, un maior, era atât de obosit și de miop, încât nu cred că ar mai fi putut să-și deosebească mâna stângă de cea dreaptă.

Se apropie de patul meu cu pași repeziți și mi se adresă politicos :

— Unde-ai bulit-o, bă, scapete ?

Și fără preaviz începu să mă pipăie peste tot cu exactitatea unui homosexual veteran. Mi-am adunat puterile și i-am ars un picior drept între ochi, scoțând în același timp strigăte sălbatice de luptă.

Ochelarii medicului o luară la goană spre celălalt capăt al salonului, în timp ce preopinentul se răsturnă instantaneu pe spa-

[1] Înjurătură de mamă tipic rusească (n. tr.).

te, cu toate patru labele desfăcute. Negresa uriașă se prăbuși peste mine cu o rapiditate pe care nu aș fi bănuit-o la o namilă ca ea. Cântărea pe puțin două chintale.

— Leagă-l bine de pat ! spuse calm medicul, ridicându-se cu mâna la frunte. E șocat. Toarnă în el tranchilizante și fă-i vreo trei-patru dușuri reci pe zi.

Începură să mă priponească de mâini și de picioare cu niște legături din piele, montate de patul de metal. Mă zvârcoleam, încercând să-i împiedic, și, din cauza efortului, dădui drumul bășinii ce mă chinuia cam de mult timp. Efectul a fost instantaneu : negresa s-a lăsat să cadă ca o balegă de rinocer, în timp ce ochelarii doctorului, recuperați cu greu, se aburiră brusc. Pe moment, în salon se lăsă o liniște mormântală.

Am profitat de pauză și am mai tras un gât de vodcă. Negresa își reveni și finaliză răstignirea mea. M-am dat leșinat și am simțit acul seringii pătrunzându-mi în venă. Știam ce urma : un somn lung și negru, ca al unui miner fruntaș. Nu mă îndoiam că a doua zi, după verificare, aș fi fost descoperit și se pornea infernul.

V-am mai spus, tipii aveau niște coreeni specializați în torturi, care l-ar fi făcut să roșească și pe Scaraoțchi.

Sosise clipa să apelez la forțele mele subconștiente și să-mi fixez trezirea forțată la miezul nopții. Antrenamentele autogene la care fusesem supus în tabăra de instruire din Ungaria își arătară roadele și, cu tot tranchilizantul lor, la ora douăsprezece fix noaptea m-am trezit fără dificultate.

Mi-am apropiat gura de mâna stângă și, cu dinții, am smuls butonul legăturii ce-mi ținea șișul prins de braț. Treaba asta o învățasem de la un țigan din Timișoara. Șișul a luat-o în jos și l-am oprit în palmă. Restul a fost o joacă de copil.

Problema principală devenise alta : cum să ajung în liniile noastre. Nici măcar nu știam cu precizie în ce zonă mă purtaseră puturoșii ăia de sanitari. Mi-am încărcat acumulatorii și am început să gândesc cu viteza cu care un iepuraș își face treaba cu o iepuroaică în călduri.

Un moment total neinspirat ales de infirmierul de serviciu plecat să verifice saloanele. În loc de sticla care probabil îl aștepta în cabinet, trebuia să se mulțumească cu șișul meu înfipt în gât.

Tipul a căzut liniștit ca o frunză obosită. I-am luat Makarovul[1] și, prin deschizătura ușii, am văzut la vreo sută de metri un jeep, captură de război.

Era o noapte rece, dar transpiram ca un beduin angajat în traversarea record a deșertului Gobi. Mai aveam vreo zece metri ; deja vedeam cheile în contact și începusem să-mi recapăt sângele rece când, ca din pământ, în fața mea apăru o matahală neagră, cam în genul unui urangutan hotărât să-și apere „nevoile și neamul". Urlă ceva în portugheză și întinse o mână spre mine.

Nu sunt deosebit de pregătit la limbile străine, așa că i-am înfipt rapid două gloanțe în stomac și am urlat în rusește :

— *Amerikanski ! Streliaite !* [2]

În panica creată, mi-a fost ușor să mă urc în jeep și să pornesc într-o cursă nebună, cu gloanțele piuind în jur asemenea puilor de găină în căutarea căldurii cloștii. Deci nu erau cu toții complet tâmpiți.

Acum, dacă tot aflaseră adevărul despre mine, trebuia să-i dau bice. Problema era : încotro ? Ca să scapi de undeva, principalul e să te depărtezi cât mai mult, după aceea, Doamne-ajută !

Mergeam cu o viteză ce m-ar fi putut aduce în scurt timp la marginea oceanului. A cărui ocean, urma să aflu când aș fi ajuns la destinație.

Drumul prin savană nu este o autostradă, dar nici jeepul nu e Dacia. Alergam ca un cerb spre căprioara lui, aflată la ora montei. Din cauza trepidațiilor, torpedoul se desfăcu, și am constatat cu bucurie prezența unei hărți, a unei busole și a cinci încărcătoare de Kalașnikov pe care, în lipsa armei, puteam să-mi fac liniștit nevoile firești. Am oprit și, la lumina farurilor, am încercat să ghicesc cam încotro mă îndreptam. Direcția părea bună : sud-vest. După calculele mele, aveam să trec printr-un batalion de angolezi, un regiment de ruși și unul de sârbi. Cel puțin asta îmi indica bucata de hartă. Cam mult pentru un simplu mercenar, fie el și român.

---

[1] Pistol de fabricație sovietică, asemănător TT-ului (n. tr.).

[2] Americani ! Trageți ! (lb. rusă) (n. tr.)

Ca să nu-i întâlnesc, ar fi trebuit să fac un ocol de câteva sute de kilometri și, cum vă spuneam, prin savană nu prea găsești pompe de benzină.

Continuam să conduc într-o direcție bună, dar cu o finalitate aproape certă : moartea ! Și pentru a mia oară mi-am încredințat soarta arbitrarului. Pregătirea militară și instinctul deveniseră acum aliații mei fideli. Și speranța. Pentru fiecare problemă există o soluție. Dacă nu o găsești pe moment, nu înseamnă că ea nu există.

De cele mai multe ori salvarea vine de-acolo de unde nici măcar nu te aștepți. Ceea ce se întâmplă și acum.

M-am trezit în mijlocul unei lupte duse într-o veselie. Nimerisem într-o „pungă". Am lăsat dracului jeepul și m-am aruncat la câțiva metri. O grenadă antitanc l-a transformat peste câteva secunde într-o torță.

Mă aflam în aceeași situație ca în ziua precedentă, singur în „țara nimănui", neștiind ce se petrece în jurul meu, cu o deosebire : în loc de uniformă, purtam un halat alb și o pereche de chiloți cu mânecuță, iar în locul Mpi-ului aveam un Makarov cu încă vreo cinci cartușe. În jur se trăgea cu voluptate. Ai fi putut crede că toate statele Africii își dăduseră mâna întru consumarea definitivă a stocurilor de muniții pe care le dețineau.

Am aruncat halatul și m-am tăvălit prin mâlul scos la iveală de o ploaie rebelă. Mi-am repetat, pentru orice eventualitate, câteva înjurături în rusește, în portugheză și în engleză. Am dat drumul cu voce tare unora de pe la noi. Mă târam cu viteza unui crocodil căruia tocmai îi fusese înfipt un ardei iute în cur.

Hazardul a vrut să mă lovesc nas în nas cu Colosul. Uriașul se pregătea să mă transforme într-o banală sită, când i-am strigat :

— Boule, eu sunt, nu trage ! Florin !

Colosul mă mai privi o dată neîncrezător și arătă către chiloții mei cu mânecuță :

— Ce crezi că faci în costumația asta ? Te pregătești pentru o recepție ?

Nu prea era timp pentru discuții. Mi-a aruncat bidonul de apă plin, bineînțeles, cu vodcă și și-a continuat înaintarea cu sărituri pentru care l-ar fi invidiat și un cangur trecut în *Guiness Book*. Am golit bidonașul și am simțit reacția tranchilizantului, care

nu-și terminase treaba. Am trecut ușurel în țara lui Morfeu, și nu sunt sigur că sforăiturile mele nu au fost confundate de inamici cu atacul unei escadrile de avioane de vânătoare.

Când m-am trezit, eram într-un cort, îmbrăcat într-o cămașă ce mă cam strângea la subsuoară, cu Gil uitându-se la mine ca la un film porno.

— Te-ai trezit, puțică ? mă întrebă el. Crezuserăm că ai dezertat și ai îmbrățișat cauza comunismului. Ce vrei, nu poți ști niciodată ce-i în gândul omului !

Smiorcăi de două ori din nas și mărturisi :

— Ar fi cazul să faci o baie. Miroși ca un intestin gros în plină activitate.

Dat încolo Gil ăsta, cu mirosul lui !

Apoi, relaxarea. Mă știam în siguranță. Am adormit ca în brațele Lianei. După mult timp, eram iarăși protejat. Nervii mi s-au destins. Înainte de a adormi, am apucat să mai simt mâna lui Gil trecându-mi prin păr cu o tandrețe pe care i-am bănuit-o falsă.

Cred că am plâns în somn.

Sau am râs.

Oricum, nu mi-a mai fost frică.

Și mercenarii sunt oameni. Uneori, poate chiar mai slabi decât cel mai timid dintre oameni pus într-o situație de stres. A doua sau a treia zi am revenit la realitate. Un șut în cur și iată-mă gata de luptă !

— Sper că nu te crezi într-o stațiune de odihnă și tratament pentru bolnavi psihici ?!

Inconfundabila voce a maiorului Pavlovici.

— Saltă în popsi ! Am să-ți dau două vești !

— Știu, una bună și una proastă !

— Se spune : „Știu, una bună și una proastă, să trăiți, domnule maior !“ Deci, să auzim ! mai adăugă Pavlovici, trimițându-mi încă un spiț în găoază.

Am sărit instantaneu în picioare, am luat poziția de drepți și am urlat :

— Am înțeles, să trăiți, domnule maior !

— Destul de bine ! hotărî concesiv Pavlovici. Se putea și mai bine. Soldat, ai ciripit cumva... ceva ?... Mă refer la substanțele halucinogene care ți-ar fi putut fi inoculate.

— Nimic în sensul acesta, domnule maior ! strigai eu și, profitând de faptul că eram cu gura deschisă, trăsei și o râgâitură de control.

— Se vede treaba că în ultimul timp ai trăit printre hipopotami cu guturaiul la ei. Nu-i o problemă. Guturaiul este boala secolului. Acum, dacă tot ești în picioare, cară-te la budă, elimină-ți ultimele toxine și în cinci minute să fii gata de luptă pe platou.

,,Vacanța" luase sfârșit. Scăpasem ca prin urechile acului, dar știam că ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Nici atunci când e plin cu dolari.

VI

Tot rahatul ăsta de război risca să se transforme într-o treabă tare plicticoasă. Ca o miuță la fotbal, „dă-mi-o mie, na-ți-o ție". Ocupam un orășel și, peste un timp, primeam ordin să ne retragem. Veneau comuniștii, rădeau totul în modul lor caracteristic, și cei care nu-și luau măsurile elementare de protecție porneau spre împărăția lui Zulu.

Cred că era a treia sau a patra oară când „eliberam" localitatea Bongo, ceva asemănător unei comune de pe la noi. Ei îi spuneau oraș. Nu asta era important. Locuitorii însă deveneau din ce în ce mai puțini. Pe unii îi ucideau comuniștii, alții luau drumul pribegiei. Pe câțiva, în grabă sau din neatenție, îi mai atingeam și noi.

Pavlovici a fost cel care a descoperit cadavrele într-o colibă lăsată în părăsire. Aveau membrele tăiate, capetele desfigurate, penisurile băgate în gură și, în plus, toți trei făcuseră parte din batalionul nostru.

— Voluntariat pentru comando ! răcni maiorul.

Am făcut toți un pas înainte.

— Prea mulți, hotărî Pavlovici. Doar patru sub comanda mea. Soldat Sheldon, soldat Nickolson, soldat Zamfir, caporal Sheperd. Restul plutonului păstrează pozițiile până la întoarcerea noastră. Willy !

Transmisionistul nostru sări ca ars, făcu trei pași și se opri nemișcat în fața maiorului. Între Frankenstein și Pavlovici mai existau doar unele mici deosebiri.

— Willy, oprești toate mesajele de la și către Centru pentru douăzeci și patru de ore.

— Nu-nțeleg, domnule maior ! ciripi Willy.

— Willy dragă, ție ți-au tăiat doar puța puțin împrejur, nu și creierul. Plec în acest interval de timp într-o expediție de pedeap-

să. Sigur că nu e foarte cușer, ca să vorbesc pe limba ta, căci acțiunea nu este comandată de la Centru. Dar nu se va întâmpla nimic, pentru că tu ai să faci totul și o să ne scoți din rahat. Contez pe prepuțul tău propus la reformă. Altfel, îl poți considera ca și pierdut.

Prea multe cuvinte nu erau necesare pentru micuțul evreu, ca să priceapă ideile principale.

— Am înțeles, domnule maior !

— Ai înțeles pe dracu' ! ricană Pavlovici. Dar să dea tot dracu' să greșești !

Expediția de pedeapsă era ceva obișnuit. Nici noi nu eram îngeri. Dinte pentru dinte. Am intrat în imperiul Iadului, cinci inși gata să-și joace ultima carte, nu neapărat din răzbunare, mai mult pentru a plăti cu aceeași monedă, deși, la un moment dat, cele două lucruri vi se pot părea unul și același.

V-am mai spus, rahatul ăsta de război devenise grozav de plictisitor. Venise timpul unei destinderi.

Ca întotdeauna când era fericit, Colosul trase și acum o bășină pantagruelică.

— Dacă mai îndrăznești..., apucă să spună Pavlovici.

Imediat, Colosul trimise din nou în eter o rafală, care a reușit mai mult ca sigur să deregleze o parte dintre radarele puse de cehi în punctele-cheie.

— Tu chiar nu poți să te stăpânești ? făcu sârbul, stupefiat de nesimțirea namilei.

— Permiteți să raportez, domnule maior ! urlă prevenitor ca întotdeauna Colosul. De câte ori mă trece o căcare isterică, emit aceste semnale de avertisment.

— Omule, du-te și cacă-te liniștit, nimeni nu te va împiedica. Dar ține minte că aici ne aflăm în teritoriul inamic. Cel mai mic zgomot ne poate transforma pe toți într-o grămadă de cenușă.

Să fii rațional cu Colosul era ca și cum i-ai fi cerut unui hipopotam să se masturbeze privind o fotografie din *Playboy*.

— Dacă permiteți, domnule maior ! Nu cred ca inamicul să fie mai sănătos în această privință, continuă uriașul disertația sa cu nuanță existențialistă.

— Mă doare-n cur de considerațiile tale privind inamicul ! conchise tranșant Pavlovici. Aici eu comand.

Prietenul la nevoie se cunoaște, așa că Jack elaboră pe loc o variantă foarte apropiată de emisiile fono-olfactive ale Colosului.

Dar Pavlovici părea deja imun la manifestările noastre de prost gust.

Ne furișam cu rapiditate la adăpostul întunericului. Maiorul sârb părea să fi trăit în junglă de mii de ani. Se născuse în Krajna dintr-un tată bețiv și o mamă târfă. La zece ani a omorât primul om : pe taică-său, în ziua în care l-a prins încercând s-o violeze pe sora lui mai mare. La unsprezece ani evada din penitenciarul pentru minori, tăindu-i burta unui gardian prea neatent cu puștii neastâmpărați.

La optsprezece ani avea deja un cazier care putea ocupa un raft întreg dintr-o bibliotecă națională. A intrat în trupele de partizani și a căzut prizonier la nemți. Din povestea asta s-a ales cu o castrare și cu o bătaie soră cu moartea, drept represalii pentru felul în care arătau câțiva camarazi ai germanilor prinși și schingiuiți de către cetnici.

După război a hălăduit prin toată Europa, până a găsit un binevoitor care recruta mercenari pentru Coreea. De atunci, viața lui Pavlovici a luat o direcție unică. Își găsise menirea. Deveni în scurt timp unul dintre cei mai cunoscuți și mai căutați mercenari din lume. Dat în urmărire de Serviciile Secrete din vreo zece țări, cu excepția CIA, care folosea o grămadă de oameni și o groază de timp pentru a-l proteja. La nevoie, Pavlovici valora cât un batalion de pifani, cu tot cu Stat-Major.

Pavlovici cunoștea lucruri pentru care multe servicii de informații ar fi plătit bugetul lor pe un an, lucruri certificate de documente oficiale, bine păstrate în seifuri cunoscute de el și de Schröder, ca și de un al treilea personaj, despre care nimeni nu știa decât că există. Din această cauză, și Pavlovici și Schröder erau printre cei mai bine păziți oameni din lume. Moartea unuia dintre ei, altfel decât în luptă, însemna și explozia seifurilor...

Pătrundeam din ce în ce mai mult în teritoriul inamic și Pavlovici mergea prea sigur de el ca să nu fi știut dinainte punctul în care urma să ajungem și să le-o frigem marxiștilor.

Brusc, se opri și se aruncă la pământ. L-am urmat la o fracțiune de secundă. Două jeepuri și un transportor blindat trecură

în viteză, atât de aproape de noi, încât am fi putut scuipa pe caroserii.

— Cum dracu' de nu le-am auzit motoarele ? se minună Gil.

— Sunt antifonate, caporal ! explică Pavlovici, aruncându-i o privire plină de dezgust. Ar fi trebuit să știi lucrul acesta. Comanzi o grupă. E ultima invenție a rușilor în privința silențiozității deplasărilor auto.

— Și de ce nu capturăm și noi una dintre invențiile astea ? aruncă Colosul o idee care i se păru genială. Am putea să facem și noi ceva asemănător și să le-o tragem.

— Nu ești chiar atât de cretin precum arăți, hotărî Pavlovici. E posibil ca taică-tău să fi avut un set de spermatozoizi ceva mai dotați decât se văd pe tine.

— Mi-e imposibil să garantez acest lucru, domnule maior ! țipă încântat Colosul. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Problema este de ce nu punem mâna pe o invenție de-a rușilor ! continuă uriașul, aflându-se deja în postura lui Genghis-Han.

Pavlovici îl privi ca pe un handicapat și catadicsi să-l lămurească :

— Iată de ce ! Cel care conduce un asemenea vehicul are la mână un ceas-capcană, pus în legătură cu o încărcătură de TNT (trinitrotoluen). Întâmplarea face, continuă calm sârbul, ca această cantitate de exploziv să se afle sub rezervorul de benzină al transportorului. Dacă moare conductorul transportorului, ceasul-emițător „simte“ lipsa pulsului și transmite automat distrugerea. Dacă minunatul conductor nu moare și e doar rănit, el poate declanșa de unul singur mecanismul în clipa în care își dă seama că nu mai are nici o șansă de supraviețuire.

A fost momentul ales de mine pentru a-mi etala disponibilitățile în domeniul logicii.

— Și de ce n-am putea pune mâna pe unul dintre vehiculele astea, cât timp nu este nimeni înăuntru ?

Pavlovici se scărpină acolo unde ar fi trebuit să i se afle boașele și scuipă la vreo zece metri distanță, cu un dispreț pentru care ar fi putut primi premiul Nobel.

— Observ că tâmpenia soldatului Sheldon este contagioasă, ceea ce mă îndeamnă să mă gândesc la posibilitatea izolării acestui specimen, spuse Pavlovici, lăsându-se pe spate și aruncându-și

în gură un trabuc titoist. Gândește-te, românașule, că vehiculele respective sunt dotate cu ceva asemănător sistemelor de alarmă auto. Doar că, în loc să sune, explodează !

Se întoarse spre ceilalți și spuse :

— Pauză zece minute. Ăștia care au trecut au fost un fel de patrulă de viteză. După ce se întorc, putem continua.

Ne-am găsit fiecare o acoperire în teren și ne-am dedat preocupărilor noastre firești.

— E vreun izvor prin apropiere, sau ce dracu' ? întrebă Jack, cu urechile ciulite precum iepurele. Se aude un murmur.

— Ghici ! Pariez pe-o sută de dolari că cineva despre care tocmai am vorbit își bea porția de ceai.

— E vodcă toată ziua ! preciză Colosul. Nu mai aveau ceai la bucătărie și maimuța de serviciu a fost nevoită să-l înlocuiască.

— Soldat Sheldon, mârâi Pavlovici de undeva dinspre partea stângă, dacă ai fi luptat într-o armată regulată, ai fi fost de mult la pârnaie pentru nerespectarea ordinului de interzicere a băuturilor alcoolice pe timpul misiunii.

— Armată regulată ?! tresări inspirat Colosul. La dracu' ! Asta ar însemna o armată formată din femei rele de muscă sau ce ?

Dar Pavlovici nu se mai osteni să răspundă. Era în elementul său. Nu mă prind că undeva, în trabucul lui, nu se găseau și niscaiva bobițe de opiu. Cine ar fi putut să-l acuze pentru asta ? Castrarea nu duce automat la dispariția dorinței sexuale. Poate, dimpotrivă, o exacerbează, și atunci paleativele sunt mai mult decât necesare pentru păstrarea echilibrului psihic.

— Facem o partidă ? întrebă curios Gil, frecând în mânuța lui cât o lopată de infanterie cele cinci zaruri magice.

— Lasă-te ! hotărî Jack. Știm cu toții că babaroasele sunt măsluite.

— Cum poți să spui așa ceva ? făcu Gil indignat, ca o marchiză care își găsește ocupat closetul personal. Le pot supune controlului internațional fără să am nici cea mai mică îndoială asupra corectitudinii !

— Te poți pișa pe ele, îl îndemnă Colosul. Cu toții știm că trișezi încă de când ai deschis ochii pe lumea asta.

— Bine, bine, făcu concesiv Gil. De unde era să știu că în condițiile vitrege de-acum nu v-ați pierdut discernământul. Poftim. Am aici o pereche nedezvirginată. Jucăm la mai mic.

Am izbucnit în râs și am întins mâna spre bidonul Colosului.

— De ce râzi, târâtură balcanică ?! țipă Gil.

Între bidonul de vodcă și caporal, l-am ales pe ultimul. Dar lovitura mea a dat greș. Gil s-a aruncat pe spate și a înlocuit zarurile cu cuțitul.

— Zi, avortonule, sau maică-ta te-a scos prin cur și de-aia nu vorbești ?

Nu mai aveam nici o îndoială, Gil se drogase ! Nu mi-era frică, știam cum trebuie acționat în cazuri de-astea. M-am ridicat în picioare și mi-am pus mâinile la ceafă, ca pentru relaxare.

— Stai liniștit ! Am vrut doar să-ți testez reflexele.

M-am aplecat și am luat bidonul cu vodcă. Am tras o dușcă sănătoasă, în timp ce Gil mă urmărea cu ochi sticloși.

— Îți amintești ? spusei. Sunt eu, Florin, camaradul tău !

— Ești, pe dracu' ! Ești un avorton !

Pavlovici ne urmărea cu acea curiozitate a omului de știință aplecat asupra lumii furnicilor. Își aruncă restul de trabuc și își armă, ca din întâmplare, Mauserul păstrat din ultimul război mondial. Gil se trezi brusc și își băgă cuțitul în teacă, de parcă tocmai terminase de tăiat o bucată de brânză.

— Vă amintesc că sunteți încă sub comanda mea. Orice ieșire din ordinele date vă poate costa viața. Dacă simțiți nevoia să vă descătușați energia, mai aveți puțină răbdare. Rahatul e abia la început.

Nici nu termină bine de vorbit, și ne făcu semn să ne aruncăm la pământ. Încă o dată avusese dreptate : așa-numita *patrulă în viteză* se întorcea. În aceeași liniște. Doar iarba strivită de roțile uriașe ale transportorului ne dădea de veste că se petrecea ceva neobișnuit în zonă.

La un alt semn, ne ridicarăm și continuarăm marșul nostru către plata unei note niciodată comandate. Pauza se terminase. Redeveniserăm echipa de șoc în care fiecare depindea de celălalt.

Peste câtva timp am depistat tabăra negroteilor. Se credeau atât de siguri în interiorul teritoriului lor, încât nici măcar nu se mai osteniseră să-și pună santinele.

Semnul lui Pavlovici a fost mai mult decât elocvent. Nici un foc de armă. Doar cuțitul și lațul. Tipii, cum vă spuneam, se aflau într-o pauză totală. Adică beți turtă, ca niște cerșetori la capătul unei zile bune.

Dispăreau unul câte unul, la un anumit interval de timp, într-un cort plasat în marginea campusului opusă nouă. Era mai mult decât clar. În cort se afla femeia ce folosea drept canal de deșertare.

Pavlovici se aplecă spre urechea lui Gil și-i transmise un ordin pe care caporalul se și repezi să-l execute. Se strecură către cortul cu pricina, cu o viteză demnă de invidiat chiar și de către o șopârlă cu state vechi de serviciu. Îl vedeam cum taie cu cuțitul lui de luptă unul dintre ,,pereții" cortului și se strecoară înăuntru.

Angolezii care stăteau la coadă discutau între ei cu nonșalanța cu care discuți cu un cunoscut întâlnit pe Fifth Avenue.

— Trebuie să fie acolo o damă cu o păsărică cât Canalul Mânecii, de poate primi atâția ! șopti Colosul, lingându-se pe buze.

Cortul se clătină un pic și am știut cu toții că Gil își îndeplinise misiunea cu brio și că negroteiul dedat vieții sexuale în sistem ,,poștă" o luase în buză. Fapt dovedit de nerăbdarea celor rămași afară.

Rânjetul lui Pavlovici ne-a dat semnalul de luptă. Tipul nu era chiar dintre cei pe care să-i tragi în poză pentru o reclamă dedicată progreselor făcute de stomatologie.

,,Doamne — m-am întrebat —, de ce oare omul ăsta nu ar juca în filmele horror ?! Ar obține un succes fantastic și, cel puțin, n-ar mai avea nevoie de machiaj. Oricum, ar câștiga mult mai mulți bani și fără să-și riște viața."

Apoi mi-am răspuns instantaneu : ,,Nu banii îl atrag, ci primejdia reală, nevoia de a ucide fără a fi pedepsit nici în somn."

Ne-am răspândit în jurul taberei și de-acum fiecare urma să-și facă treaba de unul singur. M-am târât în dreptul unui cort ce servea drept dormitor și am tăiat pânza doar atât cât să încapă mica țeavă a buteliei cu gaz paralizant — o sută de triliarde. Am

pulverizat și, după câteva secunde, am pătruns în cort. Efectul fusese instantaneu : ceva mai mult de zece negrișori trecuseră cu arme și bagaje în lumea lui Morfeu. Dar, culmea, acum venea partea cea mai grea pentru mine ! Una e să ucizi un om de la distanță și alta să-l hăcuiești privindu-l în ochi. Nu sunt un ucigaș. Doar un soldat. Acum trebuia să fiu și un ucigaș.

Mi-am mutat gândul în altă parte și am început să le tai gâtul cu pumnalul meu Puma, cu care puteam tăia liniștit și un cocotier. După nici două minute, negrișorii îl schimbaseră pe Morfeu cu Thanatos, iar eu boram într-un colț cu cadența unei baterii AA.

Noroc că nu mă văzuse nimeni ; aș fi fost ciuca bătăilor de joc. Am scos bidonul ce oferea adăpost vechiului meu prieten și am tras un gât serios. Am simțit în stomac câteva convulsii, ca și cum aș fi îngurgitat vodca „pe partea cealaltă“, după care alcoolul de patruzeci de grade se răspândi cu rapiditate în vene.

Am ieșit din cort, ștergându-mi sângele de pe față. Afară, măcelul era în toi. Peste tot numai cadavre în cele mai diverse poziții ; sângele mustea de parcă Dumnezeu tocmai se tăiase la un deget. Dintr-un alt cort ieși Colosul, mai roșu ca un indian din prerie, ștergându-și mulțumit cele două pumnale Cool de nădragii lui, pe care jegul se depusese în câteva straturi. Mi-a făcut un gest obscen și a etalat un zâmbet ce-l mai visez și acum, în nopțile mele de coșmar.

De un singur cort nu se atinsese nimeni. De acela pe vârful căruia flutura un stegulet roșu ca un cur de maimuță.

Tâmpenia sau orgoliul comuniștilor, ori poate faptul că tabăra se afla mult în spatele frontului făcuseră să fie încălcat cel mai important consemn — neetalarea semnelor distinctive.

Ne-am apropiat tiptil de punctul de comandă și la semnul lui Gil am dat buzna cu Mpi-urile gata să scuipe foc. Nu erau mulți, dar destui.

— Vă lăsați ușor la pământ și vă îndepărtați de corp cele patru labe, cât vă lasă articulațiile, cuvântă Pavlovici într-o portugheză perfectă. Orice ieșire din tipar vă trimite în împărăția lui Zulu, mai spuse el, potrivindu-și chinga aruncătorului de flăcări pe umăr.

I-am dezarmat și i-am lăsat să iasă afară.

— Alinierea ! urlă Colosul, crezându-se dintr-o dată comandantul suprem al forțelor armate reunite, aflat într-o inspecție de rutină.

Negrișorii îndepliniră întocmai comanda dintr-un reflex câștigat în luni îndelungate de instrucție. Ochii Colosului îi măsurau pe fiecare în parte. Trei din cei zece, ajutați de forța uriașului, făcură rapid un pas înainte. Pavlovici aprobă din priviri. Cei trei erau ofițeri. Fără grade, fără însemne, ofițeri pe care numai un soldat îi putea recunoaște. De ei aveam nevoie.

Negrișorii rămași au fost legați de cocotieri și li s-a pus câte o țepușă sub bărbie. Încet-încet, aveau să fie străpunși din cauza oboselii.

O râgâitură de satisfacție ne distrase un moment atenția. Era Gil care, ieșind din cort, își încheia alene prohabul.

Cei trei ofițeri descoperiți de ochiul exersat al Colosului păreau a nu fi în cele mai fericite momente ale vieții lor. Colosul se postă în fața celui aflat la mijloc și, după ce-l amușină cu nările lui de rinocer, îl întrebă condescendent :

— Te-ai căcat pe tine ?

Omul nu părea foarte dispus să susțină o conversație pe tema dată. Practic, tremura ca o piftie pusă la răcit.

Colosul avea o stimă deosebită pentru ofițeri, indiferent din ce armată ar fi provenit, drept care își apropie capul de cel al negrișorului aflat la ananghie și zâmbi sfielnic.

— Ți-am pus o întrebare. Mi se pare normal să-mi răspunzi. Nu e un secret militar. Deci... te-ai căcat pe tine ?

— Un pic, scânci automat ofițerul.

Colosul mai amușină o dată și pufni pe nări, ca un câine după ce a mirosit curul unei cățele în călduri.

— E cazul să-ți schimbi chiloții. Dezbrăcarea ! Noi, aici, căutăm să întreținem un climat de igienă. Hai, ușurel ! Să te ajut ?

Nu, nu avea nevoie de ajutor. Se dezbrăcă într-un timp record și, pe Dumnezeul meu, Colosul avusese dreptate : se căcase pe el.

— Iată cum arată un excrement de ofițer ! ne făcu atenți uriașul, de parcă tocmai se afla la mijlocul unei lecții de tactică militară, el fiind, bineînțeles, lectorul. Seamănă destul de mult cu excrementul unui soldat, își continuă el explicația, dar ceea ce mă uimește este mirosul. Prieteni, sunt multe lucruri care ne leagă,

dar așa ceva ne pune, totuși, pe gânduri. Ne întrebăm : este el oare un om ca și noi ? Are el intestine la fel de groase ca ale noastre ?

Își înfipse țeava Mpi-ului în stomacul negroteiului și slobozi o râgâitură drept în nasul lui. Tipul dădu un moment semne de leșin, dar, împotriva aparențelor, rămase în picioare.

În schimb, mai eliberă o parte din conținutul intestinului gros, rămasă prizonieră o vreme.

— Interesant, își continuă Colosul lecția. Nu ne putem plânge de lipsă de căcat.

Apoi, vocea lui Pavlovici care, deși o auziserăm de nenumărate ori, ne băga în răcori de fiecare dată.

— Ți-ai terminat numărul ? OK ! La treabă !

I-am legat pe cei trei nefericiți de copacii din preajmă și am rămas în așteptarea ordinelor maiorului, care nu se lăsară prea mult așteptate.

— Caporal Sheperd și soldat Nickolson ! Vă dispersați în decor și nu vă întoarceți până nu vă umpleți încărcătoarele goale cu furnici roșii.

Celebrele furnici africane carnivore. Așadar, cei trei urmau să fie devorați de vii. În scurt timp, ochii le vor atârna până la gură.

— Nu, vă rog ! îngăimă unul dintre ei. Vă spunem tot ce vreți să știți.

Dar Pavlovici îi privea deja ca pe niște morți.

— Ascultați-mă bine ! Am descoperit la Bongo cadavrele a trei camarazi. N-ar fi fost nici o problemă. Într-un război se mai și moare. Doar că cele trei cadavre despre care vă vorbesc nu arătau a fi cadavre de oameni. Vreau să spun că aveau toate labele tăiate și-și sugeau nesățioși propriul sex. Presupun că au făcut-o singuri, nu ?

— Nu noi. Noi nu faci asta. Împușcăm. E război.

— Atunci cine ? Eschimoșii ?!

— Coreea ! Ei fac. Chang Ghi, el instructor la batalionul „Lumumba“. De aici, zece kilometri. Lângă Sunami.

— Și dacă minți ?

— Nu. Sunt în mâinile voastre. Sunt mort. Nu mint.

Pavlovici râse satisfăcut și cicatricea lui deveni sângerie.

— Și ce te face să crezi, măi, căcăciosule, că dacă l-ai vândut pe Chang ăsta, tu n-o s-o mierlești ?!

— Orice posibil. E război. Eu soldat. Orice posibil. Dar împușcați, nu furnici. Nici o vină pentru camarazii voștri.

Sârbul continua să se plimbe gânditor cu mâinile la spate. Reîntoarcerea lui Jack și a lui Gil îl făcu puțin mai vioi. Cei doi mergeau pe poante, ținând cu grijă încărcătoarele pline de furnici cât mai departe de corp, de parcă ar fi fost niște eprubete cu microbul holerei.

Pavlovici își încetă plimbarea, rânji convingător și-i ordonă Colosului să le pună celor trei cătușe. Ceea ce uriașul se și grăbi să execute.

Sârbul deschise el însuși încărcătoarele și vărsă conținutul pe cei trei nefericiți, ca și cum și-ar fi sărat mâncarea pentru prânz.

În cel mult o jumătate de oră, din ei vor rămâne doar scheletele. Iar moartea era una dintre cele mai groaznice. Am simțit ceva asemănător unui pumn în stomac și instantaneu am vomat pe cizmele lui Gil, aflat în preajmă.

— Te-aș putea face să le lingi, mi se adresă el înțelegător. Dacă știai că ai sensibilități de contesă la menopauză, trebuia să te faci bibliotecar.

Pavlovici dădu semnalul și ne înșirarăm din nou câte unul. Nu mai erau necesare explicații asupra țintei. Sunami. Și nici asupra a ce aveam de făcut acolo. Să-l capturăm pe Chang. Ceea ce făceam, era o nebunie. Puteam fi oricând prinși și uciși în chinuri și mai groaznice decât angolezii, care tocmai o luaseră pe coajă. În plus, expediția noastră nu numai că nu avea să fie premiată în vreun fel, însă dacă ne descoperea Centrul, puteam să sfârșim mulțumitor în fața unui pluton de execuție.

Dar pe Pavlovici îl durea în noadă. Știa că e protejat de cercuri mult prea sus-puse, iar pentru noi nu avea mai multă considerație decât pentru perechea de izmene pe care urma s-o schimbe la prima magazie de efecte întâlnită.

Cu toate acestea, nu ne păsa. Era o ieșire din plictiseala în care lâncezeam de la un timp. Plus că negroteii și coreenii nu făceau parte din categoria preferințelor noastre. Eu, unul, ca român, aș fi vrut să belesc un rus, dorință care, de altfel, avea să se și îndeplinească.

L-am recunoscut pe Chang așa cum poți deosebi un găinaț de rândunică de o balegă de elefant. Eram întinși pe burtă chiar la marginea campusului batalionului „Lumumba". Pavlovici îmi făcu semn către un alb care trebăluia la motorul unui transportor blindat. Am înaintat mai lin decât cea mai școlită târâtoare de pe suprafața pământului. Ajuns în spatele transportorului, m-am ridicat și am dat binevoitor din cap către albul care-și ridică o clipă fruntea mânjită de unsoare.

— *Nu, sto hociș ? Ti specialist ?!* [1]

Cred că m-am înroșit tot de emoție, era omul meu ! Am bâiguit ceva într-o cehă aproximativă.

— Nu. Am crezut că-ți trebuie o mână de ajutor.

— Folosește-o pentru o labă de care se vede că ai avea nevoie, conchise rusul, acum într-o cehă dată dracului.

De unde am tras concluzia că înjurăturile contribuie în mod fast la învățarea limbii și a accentului popoarelor frățești și prietene.

M-am prefăcut că mă îndepărtez și am aruncat o privire iute în jur. Păreau cu toții preocupați de câte un lucru. Ziceai că e o colonie de furnici hărnicuțe, surprinse în plină activitate cotidiană. L-am mângâiat pe rus pe ceafă și lama de ras impregnată cu *curara* i-a crestat puțin bulbul rahidian. Atât de puțin, încât am fost nevoit ca, în secunda următoare, să împing cadavrul viteazului mecanic sub transportor.

Am continuat să repar, chipurile, ce începuse el. Din spate, toate uniformele sunt la fel. De altfel, nu trebuia să-mi fac probleme, întrucât capturile de efecte și muniții împânziseră deja și o armată, și pe cealaltă. Ceva atât de pestriț, încât nici președintele lor nu s-ar fi putut descurca. Vreau să spun că îmbrăcați așa puteam folosi drept gardă de onoare pe aeroportul internațional din Luanda, fără ca nimeni să-și dea seama că nu eram cei pregătiți.

M-am îndreptat din șale și am mai ras o privire în jur. L-am putut remarca pe Chang venind spre mine și arborând o căutătură destul de prietenoasă ca să mă pot căca pe mine de frică. N-am făcut-o. Coreeanul se opri la doi pași și ciripi :

---

[1] Ce vrei ? Ești specialist ? (lb. rusă) (n. tr.)

— Ești ceh sau rus ?

— Român.

Aici nu mințeam. Și nici nu mă deconspiram. Știam că trupe special pregătite în Făgăraș luptau alături de marxiști, așa cum eu, și alții ca mine, pregătiți pentru apărarea Conducătorului Iubit, ne făceam „practica“ oriunde se afla un focar de război.

— Nu te-am mai văzut pe-aici ! continuă Chang, trăgându-și ca din întâmplare tocul Coltului 38 puțin mai la îndemână.

— N-am știut că trebuia să-ți dau ție raportul. De altfel, dacă ai ochii ca ultimele picături de pișat care încă se mai scurg din membrul unui urangutan, asta nu înseamnă să nu iei poziția de drepți în fața unui caporal.

Eram caporal, pe dracu', dar, cum vă spuneam, să porți însemnele gradului în războiul de junglă era cea mai mare prostie.

Chang zâmbi și, pe moment, gura sa căpătă forma ochilor. I-am tras și eu un zâmbet gen „să mă pupi în cur“ și în gând am început să-l înjur pe Pavlovici, care mă lăsa în continuare să transpir ca o cămilă prinsă la o poștă de o trupă de cămiloi stătuți.

— Auzi...

Asta a fost tot ceea ce a mai apucat să spună asiaticul. În câteva secunde era sprijinit de Gil și de Colosul, care schimbau cu o mare naturalețe impresii în rusește despre starea de ebrietate a amicului lor galben. Chang tocmai primise un ac de seringă cu un tranchilizant, care ar fi făcut să se stingă și Farul de la Agigea.

L-am adus în tabăra noastră, unde Willy era pe cale să facă al treilea preinfarct.

— Domnule maior, permiteți să raportez ! Comandantul Samimba v-a căutat de cel puțin zece ori. Exact la cinci minute de când ați plecat, a fost primul apel.

Pavlovici își arătă din nou gingiile lui mai roșii ca sângele și se stropși, ducându-și mâna la Mauser :

— Sper că nu ai răspuns !

— Cum era să fac o prostie ca asta, domnule maior ? cloncăni cu rapiditate Willy, în timp ce bobițe de sudoare i se formau rânduri-rânduri la rădăcina părului. N-am făcut decât să înregistrez apelurile, domnule maior ! Aparatul era dat pe avarie.

— Bine jucat. Mai că încep să cred că pe voi, ăștia cu puțele belite, se poate pune oarecare bază. Și acum, domnilor, să vi-l

prezint pe oaspetele nostru ! adăugă maiorul, întorcându-se către coreean. Domnul Chang !

Sârbul își frecă satisfăcut mâinile și, pentru prima oară, i-am surprins sclipiri jucăușe în ochi. Doar că avea să se înșele. Ca și noi toți.

Coreeanul strânse de două ori din fălci și, în secunda următoare, căzu ca fulgerat la pământ. Fiola de cianură își făcuse datoria.

Instinctiv, mi-am aruncat privirile la Pavlovici. Capul prinse să-i tremure și la colțurile gurii i-am văzut saliva scurgându-i-se în două râulețe. S-a repezit ca un nebun la mitraliera Colosului și a descărcat toată banda de cartușe în corpul neînsuflețit al coreeanului.

Chang tresărea la fiecare rafală, ca și cum ar fi fost încă viu. Era mai găurit decât o sită când l-am întors cu fața în sus. Un rânjet de satisfacție îi împietrise pentru totdeauna pe buze.

VII

După douăzeci de ore de mers aproape continuu cu un camion General Motors, am oprit lângă granița cu Rhodesia pentru două ore de pauză. Ne îndreptam către Smithtown, unde urma să fim instruiți în tainele unor arme ultrasofisticate, livrate de una dintre marile puteri militare ale lumii. Mai micile sau mai marile focare de război nu sunt decât poligoane de testare a ultimelor invenții în domeniul armamentului.

Am coborât destul de greu din camion, înjurând cu un patos demn de cauze mai bune. Arătam cu toții de parcă am fi fost sosiile lui Monte Cristo.

Schröder, care mersese în față cu un Volkswagen de teren, condus de Pavlovici, se apropie de noi și rânji ca un câine pus la murat.

— Ce-i cu voi ? întrebă el cu o curiozitate de-a dreptul falsă. Parcă sunteți niște bășini predispuse la infarct !

Colosul deschise gura să dea un răspuns adecvat, dar, în loc de asta, căzu cât era de lung la pământ, și nu pot pune mâna în foc că stația seismologică de la Smithtown nu a înregistrat ceva în genul unui cutremur de 3° pe scara Mercalli. I-am urmat cu toții exemplul, și colonelul ne putea admira acum stând pe burtă, cu bucile, mai mult ca sigur pline de vânătăi, tinzând către înălțimi.

— Dacă aș fi știut că o să comand o formație compusă din domnișoare de pension, continuă colonelul, mai că aș fi renunțat la misiune.

Tot Colosul deveni purtătorul nostru de cuvânt și, întrucât nu mai putea vorbi, slobozi o bășină cât se poate de elocventă.

Schröder râse strident și se lăsă pe vine, privindu-ne cu interes. În spatele lui, Pavlovici se scobea în dinți cu pumnalul de

luptă, scuipând din când în când resturile găsite în cariile lui mai adânci decât grotele din Peștera Ursului.

După un studiu îndelungat, colonelul se ridică și aruncă printre buzele subțiri :

— N-aveți decât să zăceți aici în cele două ore de pauză. În caz că v-ați răzgândi, pe mine și pe maiorul Pavlovici ne găsiți la cârciuma de peste drum.

Știa șarpele cum să ne pună pe picioare. Cuvântul ,,cârciumă" avu asupra noastră efectul unei formule magice. Ne-am ridicat cu ultimele puteri și am pășit spre clădirea care reprezenta pentru noi postul de prim-ajutor.

Cârciuma era îndeajuns de populată, pentru a-ți da impresia de viermuială. Patru tipi își împărțeau frățește niște pumni restanți, într-o atmosferă de deplină civilizație. Colosul pătrunse printre ei cu viteza unei rachete sol-sol, lăsându-i pe moment într-o stare de expectativă. Își trânti automatul pe tejghea și, cu o mișcare exersată în timp, o prinse de țâțe pe barmaniță, care tocmai era pe cale să-i ia comanda.

— Trotil ! răspunse Colosul întrebării din ochii ei nedumeriți. Cinci porții. Știi să-l prepari ?

Barmanița îi aruncă o privire care putea intimida și o turmă de rinoceri aflați pe drumul spre împerechere și șopti printre două plombe :

— Ia-ți mâna puturoasă de pe țâța mea și poartă-te cuviincios. Ești într-un local.

Schröder și Pavlovici, așezați la o masă mai retrasă, priveau cu interes nedisimulat scena în plină desfășurare.

— E un restaurant respectabil, continuă barmanița. Aici se poate bea și mânca, nu e prăvălie de pipăit. Poți comanda o fetiță, pentru care vei plăti un ,,extra".

Acestea fiind zise, femeia îi arse un pumn drept în nasul borcănat, nas ce nu ezită să sângereze în aceeași clipă.

Pentru Colos era însă ca o vitamină luată la momentul prielnic. Se reculese cu rapiditate și i se adresă politicos, lăsându-ne pe toți cu gura căscată :

— Scuzați-mă, stimată doamnă... sau domnișoară. Sălbăticia luptei în junglă m-a făcut să devin așa. Mi-e rușine pentru felul meu de a mă manifesta.

Barmanița ezită puțin și spuse neîncrezătoare :

— E-n regulă. Te-nțeleg. Oricum, să nu se mai întâmple.

Ne uitam cu toții la Colos ca la cea de-a opta minune a lumii. Până și Schröder rămase cu paharul la jumătatea drumului spre gură. Ca să nu mai spun de Figuerola, care bulbucase ochii ca o broască aflată în pragul orgasmului.

— Prin urmare, continuă Colosul pe același ton, noi, ca și misionarii care odinioară străbăteau aceste pământuri binecuvântate de Dumnezeu, am fi vrut, dacă e cu putință, să ne cinstim cu o combinație ciudată formată din vodcă, bere, șampanie, piper, chipăr și gheață, numită vulgar, prin aceste părți, „trotil“.

Exactitatea frazei făcu ca, un timp, în local să domnească o liniște desăvârșită. Barmanița părea deja stânjenită și pendula între a trage o înjurătură birjărească și a se converti la Ordinul Ursulinelor. Atitudinea umilă și spășită a uriașului o deruta total. Ochii lui arătau precum ai câinilor alungați din curtea stăpânului : disperare, neînțelegere, acceptare a noii situații.

În final, femeia se hotărî pentru o atitudine neutră. Puse cinci halbe pe tejghea și, ajutându-se de degetul mic de la mâna stângă, aruncă pe jos automatul Colosului. În nici un minut, conținutul comandat era în recipiente. Le-am dat de dușcă ca la comandă și le-am trântit simultan pe bar.

— Repetir ! mai apucă să spună Colosul în drum către masa la care cei doi comandanți își degustau whiskyul.

— Să trăiți ! li se adresă uriașul, ținându-și mâinile în buzunare.

Apoi, punându-și AKM-ul în poziție de tragere, își scărpină bucile cu un suspin de ușurare.

— Preferați o moarte ușoară sau sunteți în căutarea unor furnici înfometate ?

Pavlovici știa să ne controleze reflexele. În fond, eram plătiți pentru douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Aruncă paharul spre Colos, și acesta îl prinse din zbor, strângându-l cu drăgălășenia cu care ar fi strâns o grenadă.

— Caporal Sheperd !

Gil luă automat poziția de drepți.

— Urmărește-l pe tipul din dreapta ta. Neîndeplinirea comenzii se pedepsește cu glonț. Vreau o vodcă rusească, tare, nebotezată și cu termenul de garanție neexpirat.

— Am înțeles, să trăiți, domnule maior ! zbieră Gil, care începea deja să simtă efectele trotilului.

Își înfipse țeava Mpi-ului în splina Colosului și urlă hotărât :

— Vodcă pentru comandantul nostru ! Ai auzit ordinul, soldat ! Nu mă face să cheltuiesc muniția pe căcați ca tine.

Colosul se clătină o clipă, după care, în mod inexplicabil, își recăpătă echilibrul. Se îndreptă din nou către tejgheaua barului și se adresă vechii sale cunoștințe :

— S-ar putea să vă deranjez cu insistențele mele desuete. Dar am între buci o armă care tocmai e pe cale să-mi transforme anusul delicat într-o scorbură. Șeful a comandat o vodcă rusească autentică. Dacă din întâmplare nu posedați așa ceva, sunt gata să aduc un rus pe care să-l strângem de boașe, ca să scoată pe gură băutura dorită, sfârși uriașul, băgându-și cu nonșalanță mâna sub fusta barmaniței. Aveți cumva vreun rus în zona aceasta ?

Pentru el, tejgheaua nu reprezenta un obstacol.

Recepționă un nou pumn în nas, dar părea imun la acest mod de adresare.

— Dacă țineți cu tot dinadinsul să-mi luați sânge, puteți apela cu încredere și la alte metode ! propuse el.

După care, cu o privire fericită, înșfăcă sticla cu totul și, urmărit în continuare de arma caporalului, se apropie în pas de front de masa lui Pavlovici, strigând în stilul său caracteristic :

— Soldat Sheldon raportează ! Ordinul dumneavoastră a fost îndeplinit ! Zece dolari și patruzeci și cinci de cenți ! mai adăugă el, halind cu nesaț aerul din jur.

— Nu pari un chelner în timpul serviciului ! ricană Schröder. Mai degrabă semeni cu o balegă de tapir.

Nu știu ce m-a apucat dintr-o dată, dar între a strica o copaie de mațe și a-mi elibera toxinele, am ales ultima variantă. Am râgâit cu voluptate și, luând exemplu de la Colos, m-am ridicat în picioare și am recitat :

— Rog asistența să mă scuze, dar anumite cauze interne mă îndeamnă să-mi exprim simțămintele într-un mod cât se poate de direct. Am răcit.

Și pentru a demonstra adevărul spuselor mele, mai trăsei o râgâitură, care readuse în salon o binemeritată liniște.

— Scoateți-vă, totuși, vă rog, arma din curul meu ! suspină Colosul, întorcându-se spre Gil. Mă excitați !

Gil își reveni din primul moment de surprindere și i se adresă pe același ton politicos :

— Îmi cer iertare ! Poate am fost un pic cam grosolan, dar, știți și dumneavoastră, în armată ordinele se execută, nu se discută.

— Dar nu trebuie să vă cereți iertare ! Vă înțeleg mai bine decât credeți ! Doar că, astupându-mi anusul cu minunata dumneavoastră armă, mă împiedicați să elimin niște gaze îngrozitor de toxice.

Ți se făcea greață de atâtea politețuri. Mai era puțin și puteam dansa un menuet. Nu a fost cazul.

Trei fetițe ieșite parcă tocmai atunci din cutia cu minuni ne înconjurară și începură să-și pună în valoare dotările personale.

Adevărul era că oboseala ne cam turtise și eram abia la jumătatea drumului infernal pe care trebuia să-l parcurgem. Biftecul african aburea în fața noastră. Colosul apucă să-și arunce în gură o bucată care ar fi putut sătura binișor un trib de Aruancas și, spre a nu pierde timpul, cu fălcile lucrându-i ca un malaxor în proba de lucru, prinse o fetiță și o propti în poală. Pentru el nu exista oboseală. Viața era prea scurtă ca să-ți poți permite să te mai și odihnești din când în când.

Nu cunosc mulți oameni care să fi fost în stare de performanța americanului de a vorbi cu gura debordând de carne.

— Domnișoară, cu mine puteți fi sinceră, simțiți ceva anume între pulpițele dumneavoastră suave ?

Fata râse și se îndesă și mai mult în poala Colosului, trăgându-și fusta în sus. Nu purta chiloți. Mâna expertă îl desfăcu pe uriaș la prohab și dansul erotic cunoscut de milenii reîncepu, a câta oară, de față cu noi toți, transformându-ne într-o familie.

O negresă plină de hormoni îmi făcu un semn fără echivoc, dar eram prea bleg să mai reacționez. Am tras pe gât trotilul preparat de mâinile barmaniței pline de sângele Colosului și am căzut într-un somn adânc. Nu înainte de a-mi fixa ceasul biologic „să sune“ peste exact o oră.

Somn de animal. Fără vise. Cu o mână pe Leverul[1] meu, care tocmai primise un încărcător nou cu douăzeci de cartușe, și cu cealaltă pe pumnalul de luptă. Indiferent unde ar lupta, somnul e cea mai mare problemă a soldatului. Iar alcoolul și stresul continuu îl îmbătrânesc cu o viteză incredibilă, apropiindu-l cu pași uriași de oboseala vieții, dincolo de care nu mai așteaptă decât moartea.

Un vânt răsunător fu semnalul de deșteptare pe care Jack binevoi să ni-l dea la îndemnul lui Schröder. În lipsă de goarnă, orice era bine venit.

Arătam toți ca niște muște ce petrecuseră o jumătate din viață într-o halbă cu bere.

— Sus fruntea, copii ! ne încurajă Pavlovici. În cel mult zece ore ajungem și avem la dispoziție o noapte întreagă ca să vă pârțâiți în somn !

Ne-am ridicat voioși, ca niște ciocănitori puse să dărâme Marele Zid Chinezesc. Gil se apropie de barmaniță și încercă și el figura Colosului cu țâța, drept rămas bun, dar de data asta tipa era pregătită. O măciucă confecționată din cel mai bun lemn de abanos îl trăsni pe caporal drept în țeastă, trimițându-l instantaneu în lumea viselor.

Jack armă AKM-ul și trase o rafală scurtă, prefăcând în cioburi un raft întreg de sticloanțe.

— Încetează ! strigă Schröder. Luați-l pe caporal, și la camion !

— Domnule, făcu barmanița, apărând de sub tejghea, și sticlele pe care mi le-a spart ? Sau credeți că aici e local de binefacere ?!

Schröder îi zâmbi cât putea el de dulce, convingând cu această ocazie doi clienți că aerul de-afară era mult mai bun de consumat, și-i spuse accentuând cu atenție fiecare cuvânt :

— Pentru tentativa de asasinat a unui gradat din trupele de mercenari aflat în misiune, se pot primi între zece și cincisprezece gloanțe, în funcție de numărul celor din plutonul de execuție. Dacă ții neapărat, eu pot să-ți plătesc sticloanțele cu pricina, mai zise neamțul, scoțând un teanc barosan de dolari.

[1] Pistol de producție britanică (n. tr.).

Dintr-o dată, barmanița deveni neobișnuit de amabilă și grăbită să închidă localul.

— Lăsați, se poate ?! Am spus și eu așa... O glumă...

Din nou camionul, din nou băncile care ne făcuseră bucile ferfeniță. Pe la miezul nopții ajunserăm la Smithtown și primul lucru pe care l-am făcut, o dată intrați în cortul de campanie, a fost să adormim instantaneu. Tot pe burtă.

Smithtown e un orășel nu mai mare decât oricare dintre suburbiile Bucureștiului, cu locuitori pașnici, care se ocupă în principal cu grădinăritul. La ieșirea dinspre sud, în apropierea drumului internațional ce leagă Rhodesia de Africa de Sud, se află instalată tabăra de instruire — un teren de vreo sută de hectare, împrejmuit cu un gard de sârmă, prin care trece curent de înaltă tensiune. Supravegheat prin camere de luat vederi cu circuit interior și păzit de un corp de gardă format din soldați de elită. Era și normal, aici se aflau nu numai poligoanele pentru testarea noilor arme, ci și sediul Centrului de Comandă al Rebelilor din Angola și Mozambic.

Dis-de-dimineață, o namilă de negru, cât un căpcăun la pătrat, deschise gura și numai expirația lui ne dădu jos păturile de pe noi.

—Deșteptareaaaaaaa... ! Hai, copii ai durerii, încetișor, nu vă grăbiți. Am auzit din surse neoficiale că aveți bucile terorizate.

Două sau trei vânturi venite din puncte diferite ale cortului întreținură conversația deschisă de negrotei. Tipul păru puțin derutat, dar fiind bântuit de ceea ce credea el că ar fi spiritul umorului, ne strigă din nou :

— Scularea ! A venit lăptăreasa !

— Atunci pe ea, copii ! ne îndemnă Jack, continuând verbal un foarte probabil vis erotic.

— Drepți ! urlă negrul, și parcă îi vedeam acum amigdalele atârnându-i până la buric.

Indiferent de culoarea pielii, gradele se respectă. Am sărit ca arși și am rămas în cea mai perfectă poziție de drepți, fiecare în dreptul patului său.

Negrul, care era chiar sergent, ne trecu pe îndelete în revistă, privindu-ne pe fiecare în adâncul ochilor. Păru destul de satisfăcut de cele constatate. Ținea sub braț o cravașă cum văzuse el prin

filme. Nu trebuia să fi terminat un colegiu ca să-ți dai seama că nu manifesta o afecțiune deosebită față de noi.

— Mai aveți exact trei minute pentru adunarea pe platou, spuse el, privindu-și cu nesaț ceasul electronic, de parcă ar fi vrut să-l halească la micul dejun. După trei minute, orice absență va fi interpretată ca dezertare sau, în cel mai bun caz, ca neexecutare a ordinului.

Nu sunt rasist. Dumnezeu mi-e martor, dar pentru un alb, un ordin venit din partea unui negru seamănă cu o diaree de struț. N-aveam ce face. Era, totuși, sergent. În două minute și jumătate stăteam adunați pe platou, gata de luptă. Același sergent ne verifică atent ținuta și îndreptă pe ici-pe colo unele nepotriviri.

Din cortul destinat gradelor superioare apăru colonelul Schröder, urmat la exact trei pași în spate de maiorul Pavlovici. Negrul luă poziția de drepți și făcu cinci pași bine bătuți spre colonel.

— Domnule colonel, grupa 1 din plutonul 2, compania a 4-a, regimentul „Mercenários“ este gata pentru îndeplinirea exercițiului de tactică comandat.

Schröder ne aruncă un rânjet ce l-ar fi putut înlemni și pe Aghiuță, după care, trecându-ne în revistă, catadicsi să ni se adreseze :

— Adevărul e că nu v-aș propune să candidați pentru Miss World. Domnilor, veți primi niște arme despre care nu știți nimic. Deschideți-vă ceea ce ar trebui să fie capul vostru și băgați la scufiță tot ce vi se spune.

Se opri în fața Colosului, își aprinse un trabuc cubanez original, pradă de război, și-i suflă fumul în nas. Colosul rămase nemișcat, cu privirile îndreptate către Kilimandjaro. Schröder își arătă din nou caninii din aur și i se adresă :

— Soldat Sheldon, am primit noi informații despre necesitățile tale fiziologice privind gazele gastrice, sau cum s-or fi numind ele în termeni medicali. Se pare că este modul tău de exprimare preferat.

Colosul nici nu tresări, în schimb un vânt de puterea unei baterii antiaeriene își făcu cunoscută prezența în liniștea în care doar privighetorile africane se mai puteau auzi.

— Am avut dreptate, conchise scurt colonelul. Îți mulțumesc pentru confirmare.

Nu apucă să mai continue, căci, spre a sublinia importanța situației, Colosul emise o nouă rafală.

— Douăsprezece ore de instrucție cu sacul cu nisip și cu masca de gaze la întoarcerea la bază pentru nerespectarea regulilor privind folosirea gazelor de luptă ! cotcodăci Schröder, răsucindu-se pe călcâie și comandând adunarea în sala de tactică.

Noile arme ne erau livrate de belgieni : aruncătoare de grenade cu ghidaj, pistoale cu ultrasunete, pentru paralizarea adversarului, rachete sol-sol la purtător și multe altele, care urmau să fie în prealabil testate pe pielea noastră și pe a celor din fața noastră.

Acum câțiva ani, nu ar fi fost posibil să vorbesc despre aceste arme. În momentul de față, ele sunt deja depășite și nu mai reprezintă un secret militar. Dar ca să înțelegeți mai bine...

Un aruncător de grenade cu ghidaj era o armă mai ucigătoare decât grenada antitanc. Nu numai ca putere, dar și ca precizie în atingerea țintei. Ghidajul nu se făcea prin radio, ceea ce ferea sistemul de orice interferență. Se baza pe o emisie de ultrasunete care puteau depista ținta la distanțe incredibile. Un asemenea aruncător putea „treiera“ o parcelă de o mie de metri pătrați în mai puțin de douăzeci de secunde. Într-un spațiu de zece kilometri pătrați, avea nevoie de mai puțin de un minut pentru depistarea și distrugerea țintei.

Mai erau apoi pistoalele cu ultrasunete. Spre deosebire de armele clasice care loveau trupul, acestea atacau psihicul. Cu o asemenea jucărie ajungeai să spargi timpanele inamicului sau să-l lași într-o stare de totală prostrație.

Cât despre rachetele sol-sol la purtător, n-am văzut niciodată o armă mai ucigătoare. Închipuiți-vă un fel de fus cu care se toarce lâna pe la noi și care fus are o turație de trei-patru mii de rotații pe minut, ca la fiecare a suta rotație să dea drumul unei rachete minuscule, dar plină cu cea mai ucigătoare substanță cunoscută până acum pe pământ : plutonita ! Un miligram de plutonită este echivalent cu zece kilograme de TNT.

V-aș spune mai multe despre toate astea, dar nu are rost să vă încarc memoria. Mai ales că la ora când veți citi toate astea, armele despre care vă vorbesc vor fi deja caduce.

Instruirea teoretică este o treabă plicticoasă, dar indispensabilă. Din aliați, în caz de folosire incorectă, armele puteau deveni cei mai periculoși dușmani. Apoi, mai intervenea și chestiunea orgoliului : fusesem singura grupă din „Mercenários" aleasă pentru a testa noul armament. Tot atât de adevărat e că ne număram printre cei mai vechi și mai buni luptători de gherilă.

După două săptămâni de instrucție, fiecare dintre noi știa și în somn cum se mânuiește, în ce condiții și ce efect poate avea arma din dotare. Mie mi-a căzut aruncătorul de rachete la purtător, o armă superucigătoare, cu putere de distrugere la nivelul unui pluton de artilerie.

— Copii, ni se adresă din nou Schröder, după perioada scursă, ați văzut cu ochii voștri și ați înțeles cu puținul vostru creier, mai aruncă el, privindu-l fix pe Colos, că aceste arme reprezintă ultimul răcnet în materie. De voi depinde să câștigați „extra"-ul acordat, care nu e chiar de neglijat... Vă reamintesc : o mie de dolari pe zi ! Sau să fiți îngropați într-o cutie de chibrituri în mănosul pământ al bătrânei Angole. Dispozitivul de luptă rămâne cel exersat, comanda o are maiorul Pavlovici. Nimeni, repet, nimeni, nici președintele SUA, nu are dreptul să vă dea ordine. Doar maiorul Pavlovici.

Jack pocni din călcâie.

— Soldat Nickolson cere permisiunea unei întrebări.

— N-am terminat, ricană Schröder. Știu că-ți cer un efort deosebit, dar va trebui să ții minte întrebarea și s-o adresezi când vei avea permisiunea.

Făcu stânga-mprejur, cu palmele la spate, și începu să pășească ridicându-se pe vârfuri, ca un cocoșel în așteptarea găinușei preferate.

Colonelul se apropia binișor de respectabila vârstă de șaizeci de ani. În cel de-al doilea război mondial, fusese comandantul Regimentului SS „Der Andre", decorat de două ori cu Crucea de Fier pentru merite deosebite în exterminarea evreilor și a altor Untermenschen. Căutat după război de Serviciile Secrete ale celor patru mari puteri și ascuns de cea de-a cincea, ceva mai gal-

benă decât celelalte patru, spre a fi folosit în Vietnam, Coreea, Yemen, dar, mai ales, în Africa.

Asemenea lui Pavlovici, era protejat pentru secretele păstrate cu grijă în adâncul seifurilor la care nu aveau acces decât trei oameni. Și apoi, ca să poți dispune oricând de luptători de calibrul lui Schröder sau al lui Pavlovici, trebuia să te porți cu mănuși. Să crești alții ca ei, ar fi necesitat foarte mult timp și foarte mulți bani. Focare de război au existat și vor exista mereu, peste tot, dar nimeni din cei implicați n-ar fi putut renunța la „Mercenários", care puteau înlocui oricând o armată regulată a vreunui stat sau chiar Căștile Albastre. Mercenarii nu au steag. O opoziție de plastilină poate fi oricând inventată, și automat apare și brațul înarmat. Noi.

Fără implicații politice din partea vreunui stat. Nu poți avea piețe de desfacere a armamentului dacă nu ai și focare de război. De aceea, probabil, comercianții de arme — afacerea lor fiind cea mai bănoasă — își cumpără politicienii care să direcționeze toate aceste conflicte.

Schröder mai trecu o dată prin fața noastră, privindu-ne pe fiecare în ochi, și încheie încântat :

— De ce să nu recunosc, dacă vom reuși să ajungem la rezultatele dorite, ne așteaptă o vacanță de zece zile în Cambodgea, la vânătoare de khmeri roșii. Și acum, dacă sunt întrebări...

Spre uimirea generală, Jack își lovi din nou călcâiele și luă cuvântul :

— Soldat Nickolson cere permisiunea să vorbească.

Până și Schröder rămase cu gura căscată.

— Deci, n-ai uitat că aveai de pus o întrebare ?

— Nu, n-am uitat. Cer permisiunea să raportez. Cer permisiunea să raportez că asta n-am uitat. Am uitat, în schimb, ce voiam să-ntreb.

Schröder își apropie fața la doi centimetri de cea a lui Jack și-i suflă în gură :

— Îți bați joc de mine, soldat ?

— Nu mi-aș permite, domnule colonel ! urlă Jack, cu ochii la mâna neamțului, care se juca cu tocul revolverului. Între timp, de frică, mi-am amintit întrebarea !

— Bag-o ! zise Schröder, vizibil enervat.

— Întreb pe domnul colonel, care ne-a spus că numai la comenzile maiorului Pavlovici să acționăm, și la nici o altă comandă dată de altcineva, dacă din acest altcineva face parte și domnul colonel ?!

O întortochere a frazei, total nespecifică lui Jack.

— Vreau să spun, reluă el, realizând că i-a blocat pe toți, vreau să spun că n-am înțeles dacă la capitolul celor din partea cărora nu trebuie să primim comenzi se include și domnul colonel !

În tăcerea de mormânt ce se lăsase, mai putea fi auzit doar scărpinatul în cur al lui Schröder, despre care cu toții știam că are hemoroizi. Când termină de scărpinat, colonelul dădu răspunsul cuvenit diferenței dintre grade :

— Soldat Nickolson, dacă eu, personal, aș avea ceva de comandat, m-aș adresa maiorului Pavlovici, nu unor handicapați ca voi, urmând, astfel, ca ordinele să le primiți direct de la domnul maior. Am fost destul de clar pentru scufița ta dată la remaiat ?

Jack mai pocni o dată din călcâie.

— Îndeajuns de clar ca, în toată această perioadă, să nu mai acționez la ordinele dumneavoastră directe.

Se întâmplă destul de des, din cauza condițiilor luptei în junglă, să-ți pierzi simțul orientării și o parte din discernământ. Comandanții sunt datori să cunoască toate aceste lucruri și să-și conducă oamenii chiar și în situațiile critice pe care le-ar putea traversa aceștia.

Dar Schröder știa că suntem o bandă de duri și că ceea ce puteai crede despre un recrut nu puteai crede despre noi. Așa încât își arătă iarăși caninii, care aveau mai mult aur pe ei decât un magazin de bijuterii, și mârâi :

— Ți s-au căcat privighetorile în creier, sau ce, soldat ?

Jack făcu un efort special pentru a-și recăpăta poziția regulamentară de drepți, dacă ne gândim că deținea la bord două sticle de Finlandia veritabile, și-și potrivi cu un gest reflex aruncătorul de grenade cu ghidaj. Instinctiv, neamțul făcu un pas înapoi, ducându-și rapid mâna la tocul care-i păstra bătrânul Mauser de calibrul unui tun antitanc.

— Soldat Nickolson raportează ! Nici o privighetoare nu s-a căcat în creierul meu în ultimele patruzeci și opt de ore. Am fost

numai ochi și urechi, și... nimic. Țin să-l anunț, de altfel, pe domnul colonel, cu această ocazie, că nu orice zboară se mănâncă. De pildă, dacă-mi permiteți, avionul de vânătoare Suhoi-25. În concluzie, nu orice zboară se și cacă.

Schröder îl privi cu o curiozitate nedisimulată și în vocea cu care i se adresă puteai ghici o notă de surprindere :

— Soldat, ai băut ceva ? Vreau să spun, ești beat ?

— Bineînțeles, domnule colonel ! răspunse Jack, cu toată demnitatea de care era în stare.

Neamțul ne trecu din nou rapid în revistă și guiță :

— Toți cei care consideră că sunt mai mult sau mai puțin băuți, un pas înainte !

Evident, grupa noastră nu ezită să execute ordinul și, ca un singur om, iată-ne la un pas înaintea celorlalți. Totuși, cu o excepție : pe flancul stâng, un kurd hidos, despre care nu știam decât că-l cheamă Bahtiar, se afla în rând cu noi.

Lui Schröder nu-i venea a crede. Se întoarse spre Pavlovici, și arăta aproape ca un samovar sub presiune.

— Maiorule ! Înțeleg necesitatea alcoolului în condițiile luptei în junglă, dar parcă ordonasem ca, pe întreaga perioadă de instrucție, alcoolul să lipsească cu desăvârșire !

— Domnule colonel, spuse Pavlovici, luând o poziție impecabilă de drepți, ordinul dumneavoastră a fost îndeplinit exact. Țin să-i reamintesc domnului colonel că perioada de instrucție, conform ordinului primit, a luat sfârșit la ora șase dimineața.

— Și cât e ceasul ? întrebă puțin neliniștit neamțul.

— Este ora opt și șase minute, domnule colonel !

Schröder se întoarse către kurd și ciripi nedumerit :

— Bine, hai că pe hahalerele astea le cunosc, au timp să se pilească și în cinci minute. Dar tu cum ai reușit ? La voi nu e interzisă băutura ?

Bahtiar nici măcar nu tresări.

— *Wahed dakika !* [1]

— Ce zice ăsta ? ciuli neamțul urechile, întorcându-se spre Pavlovici.

---

[1] Un minut ! (lb. arabă) (n. tr.)

— *Al zaman*[1] *!... One`minute !* o dădu kurdul pe engleză.

Rămaserăm cu gurile căscate. Ce mai, arabul ne luase maul.

— Eu, mai zise Bahtiar, dat vodcă la beregat fără luat de la buz.

— Și cum dracu' te mai ții pe picioare ? întrebă Colosul, neglijând total regulamentul militar, dar fără a fi atenționat de vreunul dintre ofițeri.

— Allah e mare !

— Păi ce, și el bea vodcă ? continuă Colosul să se afle în afara oricărui regulament.

— Tu nu bate joc la Allah ! își miji Bahtiar ochii.

— Alo, alo ! se trezi Schröder din uimirea lui. Drepți ! Ce e aici ? Sală de conferințe ? Drepți ! Bine, aveți tot dreptul să vă îmbătați, atât timp cât executați întocmai ordinele primite. Dar nu uitați că acum vă aflați în front și oricare regulament din lumea asta vă interzice să conversați între voi dacă n-ați primit comanda „rupeți rândurile". Îmi pare bine că am posibilitatea să vă reamintesc că nu vă aflați la o cafenea literară sau la un bordel de campanie. (Noțiuni care, de altfel, se confundau în mintea neamțului.) Alinierea !

Schröder redeveni brusc durul pe care-l știam cu toții.

— Copii frumoși, aveți douăzeci și patru de ore de permisie, după care plecăm. Nu vă interesează deocamdată unde. Ideea e că va trebui să vă dovediți în condiții de luptă deprinderile întru folosirea noilor arme pentru care ați fost instruiți. Mâine dimineață la ora opt, adunarea în platou în aceeași formație. Rupeți rândurile !

Am făcut stânga-mprejur, trei pași de defilare cu bătaie pe dreptul, și iată-ne nerăbdători să pătrundem în tainele micuțului Smithtown.

— Fii bine venit în rândul oamenilor de calitate ! urlă Colosul, bătându-l prietenește pe umeri pe Bahtiar. Suntem mândri de tine.

Când mângâia, Colosul lăsa urme, așa că lui Bahtiar îi trebui ceva vreme să-și revină.

---

[1] Timpul !... (lb. arabă) (n. tr.)

— *Shukram ! Adat Hassana !* [1] Eu fost de mic rând cu oamenii.

— Îmi pare bine de cunoștință ! continuă Colosul, lăsându-i o altă amintire prietenească. Dar ce-ar fi să nu mai vorbești pe limba ta întortocheată ?! O idee ! Poți sau nu s-o urmezi. Ia zi, vii cu noi la femei ? Sau Allah vă interzice ?

— Eu cinci neveste acasă ! ridică arabul mâna cu toate cele cinci degete desfăcute, pentru a nu lăsa nici o urmă de dubiu.

În nici douăzeci de minute, băteam la ușa primului bordel întâlnit, mascat într-un club respectabil, cu circuit închis. Vizeta se deschise instantaneu și un negru smolit ne măsură din priviri. După trecerea în revistă, catadicsi să și cuvânte :

— Parola !

— Să ne pupi în cur ! răspunse Colosul în numele tuturor. Sau e alta ?

Negrul își scoase capul pe vizetă și scuipă semnificativ pe cizmele uriașului. Asta a fost greșeala lui. În secunda următoare, gâtul i se afla în mâinile americanului și pot să jur că limba lui era mai lungă și mai roșie decât oricare steag comunist.

— Ce zici ? strigă fericit Colosul, în plin avânt. Nu crezi că e cea mai bună parolă ?

Am avut impresia că niciodată negrul nu a fost mai repede de acord cu punctul de vedere al unui partener de conversație.

Sesamul se deschise, și năvălirăm înăuntru cu viteza unei turme de hipopotami în drum către Limpopo. Într-un salon în care puteai gara cu ușurință o divizie de tancuri, se fâțâiau de colo-colo vreo douăzeci de femei de toate rasele, îmbrăcate cât se poate de diferit, de la bikini la rochii de seară despicate în față și în spate. Pe lângă ele se sclifoseau câțiva tipi, dintre care majoritatea erau beți turtă. Șampania curgea în valuri, de ziceai că Niagara și-a schimbat spațiul geografic pentru o viață mai bună.

Intrarea noastră a produs o înviorare bruscă a atmosferei, care începuse să semene cu un picnic de familie.

— Cico, cine sunt ăștia ? ciripi un pitic, din al cărui papion ai fi putut face fără efort o husă pentru un elicopter.

---

[1] Mulțumesc ! Obiceiuri bune ! (lb. arabă) (n. tr.)

Negrul de la intrare, care răspundea la numele de Cico, zâmbi nevinovat și dădu incert din umeri.

— Dar tu cine ești ? întrebă Gil practic.

— Eu sunt patronul acestui club. Țin să vă atrag atenția că vă aflați într-un club privat, cu circuit închis. Orice tentativă de pătrundere, altfel decât pe cale legală sau prin consens, poate duce la...

O râgâitură de cea mai proastă condiție venită din partea Colosului întrerupse discursul gazdei.

— Tentativă ? repetă nedumerit uriașul. Cine vorbește de tentativă ? Tu ? Păi, vedem cu toții că tu însuți nu ești altceva decât o tentativă. O tentativă de mascul. Pun pariu că pendula ta nu ar putea satisface nici o libelulă în zbor !

— Oricum, suntem înăuntru ! reveni Gil la chestiuni mai practice, în timp ce noi ne împrăștiarăm prin salon în căutarea prăzii. Zi cât ne costă intrarea și mai zi să ne aducă rapid două lăzi de „dinamită sovietică".

Piticul scânci de câteva ori, de parcă tocmai parcurgea una dintre cele mai teribile constipații din viața lui, dar vederea teancului de dolari scos de Gil, la care contribuiserăm cu toții, îl hotărî brusc.

— Cico, ce este dezorganizarea asta ? Așa se primesc oaspeții ? Dacă se mai întâmplă, te poți considera concediat !

Apoi se întoarse spre Gil și-și linse buzițele.

— Presupun că includem în preț și serviciile..., făcu el încă un gest cât se poate de semnificativ.

— Hai că devii mai uman ! Da, normal, spuse Gil, care începuse să se plictisească, n-am venit aici să facem laba.

Suma cerută nu era exorbitantă, dar nici una pe care s-o lași cerșetorului din fața bisericii. N-avea importanță. Eram la capătul rezistenței nervoase. Dacă nu ne-am fi descărcat, am fi riscat să folosim drept material didactic pentru ceea ce s-ar fi putut numi implozie.

Bahtiar ne dovedi că nu prea era dus la moschee : se credea deja un sultan în exercițiul funcțiunii. Vreau să spun că avea impresia că trece în revistă propriul său harem. Nici noi, ceilalți, nu stăteam degeaba. Pe scurt, eram în plină activitate. Puicuțele lăsaseră deoparte aerele de mironosițe și participau cu entuziasm

la o deplină „înfrățire între popoare“, care în final se dovedi a fi o adevărată înfrățire între picioare !

Colosul controla cu asiduitate fofoloanca unei metise ce se credea moștenitoarea coroanei Japoniei cu numai două minute înainte.

— Drace ! remarcă el. Aici e de lucru, nu glumă.

Tipii din salon nu arborau o fericire debordantă. Prezența noastră îi scosese probabil din izmenele tradiționale, dar eram mult prea preocupați să-i mai băgăm în seamă.

— Încă o ladă cu trăscău ! strigă Jack, băgat până la coate în rochia unei chinezoaice.

— Ce dorește domnul ? grohăi Cico, preocupat să-și îndepărteze cu un bobârnac o scamă inexistentă de pe rever.

Chipurile, nu pricepuse ce însemna cuvântul „trăscău“.

Jack se opri o clipă din activitate și-i aruncă o privire aiurită.

— Trăscău, Bimbo ! Băutură.

Făcu gestul internațional pentru „ulei“ și continuă :

— Din cea mai scumpă. Tu ce vrei, frumusețea vieții mele ?

Chinezoaica zâmbi cu un aer nevinovat și se mâțâi :

— Șămpănică !

— Ai auzit, Bimbo ? Șămpănică. Și trap, că suntem pe cale să ne deshidratăm !

Cico se mai strâmbă o dată și-o luă din loc mișcând cu candoare din șolduri. După cum luceau ochii piticului care se dăduse drept patron, am presupus că negrul era puicuța lui. Nimic formidabil, dar bine de știut pentru orice ocazie.

Mi-am luat blonda-minune care mă acaparase încă de la intrare și am urcat la etaj, în cămăruța ei. Un pat cât puntea unui portavion, oglinzi peste tot, până și pe tavan, o măsuță de toaletă, o altă măsuță plină cu sticloanțe de toate formele și culorile și o ușă care, bănuiam, dădea spre duș.

Blonda se recomandase Agnes și își scoase cu nonșalanță furoul, rămânând într-un bikini din piele cu fermoar. Încă își mai păstra pantofii cu toc înalt, auriu.

— Vrei să bei ceva ? mă întrebă ea.

— Intră în plată sau e separat ?

— Ascultă, Orin...

— Florin, cu F de la fă-mi-o !

— Nu trebuie să fii vulgar. Nu e necesar, Florine ! Chiar dacă sunt o târfă, nu e necesar. Sau poate că altfel nu te exciți, și atunci e OK !

Începu să prepare două cocteiluri și mă privi pe sub genele false.

— Ești mercenar ?

— La tine e obligatoriu să vii cu fișa de cadre ? continuai eu s-o fac pe durul.

— Bine. Am înțeles. În fond, oricine plătește are dreptul la orice dorește. Băutura intră în preț, dacă asta era întrebarea ta principală. Vorbești destul de stricat englezește.

— Nici tu nu pari o licențiată la Oxford.

— Sunt daneză.

Ceva ne apropia, nu știu exact ce, poate faptul că amândoi eram plătiți să facem ceea ce făceam.

— Eu sunt român.

Agnes se apropie cu paharele. Sânii ei mici se zbăteau în mers ca doi canari prinși în colivie. Îmi întinse băutura și zâmbi din colțul gurii.

— Florin !... E bine pronunțat, da ? Cu mine poți fi deschis. Pentru asta mă aflu aici. Ca tu să te poți descărca de toată tensiunea nervoasă și să redevii mașina de care e nevoie. Și eu sunt o mașină.

Nu eram născut chiar ieri, știam că e o spioană, nu știam pentru cine lucrează, dar mă simțeam bine. Vorba ei, descărcarea nervoasă era importantă acum.

Mi-am golit paharul dintr-o sorbitură și am luat-o în brațe.

— Cred că n-o să fie formidabil prima oară.

— Ești prea sensibil. Important e să-ți fie ție bine. De-asta sunt plătită. Ai dat banii pentru o oră. E a ta.

După mult timp m-am simțit din nou adolescentul de la paisprezece ani, căruia îi crescuseră tuleile, în vizită la vecină, care îl chemase în casă să se joace cu puța lui. Dacă orice femeie trăiește într-un copil, e clar că orice bărbat trăiește, la rândul său, într-o femeie. De cele mai multe ori, mama lui. Un Oedip perpetuu.

Am făcut dragoste ca doi nebuni în căutarea propriei lor identități. Îi simțeam tresăririle și gemetele care de astă dată nu

mai făceau parte din tarif. Dar niciodată nu acceptasem să am o femeie fără să-i produc și eu plăcere. Să spunem că ar fi un început al schizofreniei, deși e mai mult un mod de a fi în viața sexuală.

Ușa, cu toate că era încuiată, se lipi de perete și apăru Colosul cu două damicele sub braț.

— Ce faceți voi aici ? întrebă el nedumerit, de parcă nu se vedea și cu ochiul liber.

— Eliberează ringul ! îi spusei. Și nu-ți da drumul pe tine, până nu găsești camera potrivită.

Am râs cu Agnes încă cinci minute pe tema asta și ne-am privit ca doi dezertori. Asta și eram. Niște dezertori. Din viața pe care o dusesem. Forțați sau nu. Dar o alesesem.

În fiecare clipă din viață trebuie să alegem ceva și, în consecință, să renunțăm la restul. Majoritatea oamenilor ar vrea să păstreze totul. Nu se poate. Există un singur drum, nu poți merge pe două sau mai multe drumuri. Iar orice întoarcere e o pierdere de timp. Dar de câte ori în viață avem convingerea că am ales ce trebuie ?! De cele mai multe ori ne mințim că am ales calea potrivită. De ce ? Pe cine vrem să salvăm ? Pe noi ? Cine suntem noi ? Cine sunt eu ? O plăcuță de identitate cu un număr.

În fața morții toți suntem egali. Plecăm dincolo cu ceea ce am venit de dincolo. Cu dragoste. Sau revenim pe acest pământ blestemat ori de câte ori trădăm dragostea. Marea trădare nu stă în noi, ci în ceea ce gândim că ar putea fi după noi.

— Unde te mai pot întâlni, îngerul meu ? găsi Agnes cu cale să atace problema care o frământa.

— Oriunde în lume, îi răspunsei, de ce să nu recunosc, puțin trist. Ce vrei să știi ? Din ce regiment fac parte, încotro plecăm și așa mai departe ? Agnes, într-o altă viață ai fi fost o curtezană desăvârșită. Sau cea mai frumoasă femeie de pe Mapamond.

Sub duș mi-am dat seama că, dus de evenimente, am scăpat câteva date strict secrete. Vina mea. Băusem peste măsură. Aveam o singură soluție.

Agnes era încă în pat, întinzându-se din toate încheieturile, ca o pisicuță tocmai ieșită din încrucișarea cu un motănel. M-am îmbrăcat și am dus mâna la buzunarul interior, de parcă aș fi avut intenția să-i plătesc un „extra". Am prins cuțitul de luptă și, cu o

mișcare exersată în ani și ani de instrucție, i-am retezat carotida. Sângele a început să curgă în valuri, precum șampania în salonul de jos.

Am dat pe gât ce mai rămăsese în sticla de gin și m-am repezit spre ieșire, încuind ușa și aruncând cheia.

Jos, petrecerea era în toi. Camarazii mei își îndepliniseră „misiunea“ și acum sărbătoreau. L-am tras deoparte pe Gil și i-am explicat situația. Un ordin, și iată-ne bătătorind drumul spre alte meleaguri. Îmi mai trebuiau zece ore ca să scap de o eventuală punere sub acuzare pentru omucidere. Când ucizi în război, nimeni nu te acuză, deși, nici războiul nu e legal. Sau este, dar numai după legile omenești. Ceea ce săvârșisem eu, era o crimă. Tot după legile omenești.

Nu mă gândeam atât la consecințe, cât la trăirile care urmau. Știam că mult timp voi visa gâtul Agnesei sângerând într-o veselie. Mă liniștеam spunându-mi că făcusem un lucru necesar pentru cei alături de care luptam. Da, sigur. Doar că nimeni nu mă silise să provoc acel gest. Dar asta era deja problema mea personală.

După care mi-am spus : mereu se întâmplă așa — motivația acțiunilor personale este mai tot timpul extrapolată și pusă în sarcina unor instanțe superioare. Mania justificării. Am luat azimut 001 și am ajuns în tabără. Se făcuse de-acum ora douăsprezece noaptea. Somn obligatoriu.

Pentru mine, coșmaruri. Ca întotdeauna, am tranșat chestiunea în favoarea mea. Bătălia cu subconștientul nu e una prea ușoară, însă rezultatele sunt mulțumitoare. Cât timp te situezi deasupra problemelor, e în regulă. Nu poți avea totul. Uneori rămâi cu nimic. Dar viața merge înainte, lucrurile se schimbă și tu te simți nedreptățit. Frustrat.

La ora opt de dimineață eram pe platou și în treizeci de minute iată-ne îmbarcați într-un elicopter Cobra, având cu noi armele supersofisticate gata să-și scuipe otrava. Agnes rămăsese undeva în urmă. Cine să se intereseze de o târfă ? Poate doar Isus.

Dar Isus era răstignit.

VIII

— Mozambic ! făcu Schröder. Un pământ al nimănui. Nici o importanță strategică. Butaforie. Aici, oamenii se ucid cu aceeași ușurință cu care o curvă pensionară își strivește păduchii lați. Se plimba prin fața noastră și, din când în când, parcă citindu-ne gândurile, scormonea pământul cu cizmele lui de șevro, ca o curcă pe cale să-și lepede povara târtiței.

— Soldați, continuă el, nu există nici o idee pentru care să luptați. Există doar interese. Dolarii. Nu mă interesează ce gândiți, nu interesează pe nimeni ce gândiți voi. Sau ce simțiți. Sunteți plătiți ca să luptați, indiferent împotriva cui, să ucideți, indiferent pe cine. Ați semnat un contract pe care trebuie să-l respectați. Orice nesupunere va fi tratată în litera regulamentului trupelor de mercenari.

— Pariez pe o mie de „Franklini" că va trebui să omorâm niște prăpădiți de civili ! se auzi „șoapta" Colosului, care sperie rău de tot o ciurdă de maimuțe ce își făcea siesta în apropiere.

Schröder se îmbujoră brusc și se întoarse spre Pavlovici, care luă instantaneu poziția de drepți.

— Domnule maior, observ că soldatului Sheldon nu i-au ajuns cele douăsprezece ore de instrucție drept pedeapsă. Când vom reveni la Swazi, va executa douăzeci și patru de ore cu pauze de zece minute la fiecare oră.

— Am înțeles, domnule colonel ! strigă Pavlovici și-și pocni călcâiele.

Întorcându-se spre Colos, Schröder mârâi :

— Da, soldățelule, s-ar putea să vi se ordone să trageți și în civilii neînarmați. N-ați fost angajați pe post de surori de caritate. Dacă, totuși, careva dintre voi se mai îndoiește de asta, e liber să-și ia băgăjelul și să dispară în ceață.

Ceea ce era o minciună sfruntată, o știam cu toții. Contractul stipula clar că orice părăsire a dispozitivului de luptă înaintea expirării termenului prevăzut se pedepsea ca trădare.

— Dacă lucrurile s-au clarificat, vă fac cunoscut că în două ore vom pleca spre o bază a comuniștilor pe care va trebui s-o distrugem în întregime. Veți fi desantați în trei puncte diferite.

Colonelul scoase o hartă și începu să ne explice ca unui grup de copii handicapați.

Cert este că, puțin după miezul nopții, am fost desantați într-un teritoriu total necunoscut. Zgomotul elicopterelor îi sculase probabil pe cei din tabără : ici-colo se aprindeau luminițe. Antiaeriana, credeam noi. Ne înșelam. Am primit prin stație ordinul de tragere, și imediat au început să se audă răpăieli și explozii mai ceva ca în *Războiul stelelor.*

Mi-am lipit ochiul de luneta aruncătorului de rachete la purtător și am țintit primul obiectiv : o formă ciudată care se înălța vreo zece metri de la pământ. Am tras și am rămas din nou surprins, a câta oară, de silențiozitatea cu care a plecat racheta și de lipsa de recul. I-am dat ghidaj prin minicomputer și am încărcat din nou. Săream ca o capră, urmat la mică distanță de Jack și de Bahtiar. Am ochit iarăși, am tras și am continuat înaintarea.

Așezarea era mai mult ca sigur spulberată de mult, dar câtă vreme nu venea ordinul de încetare a focului, nu ne puteam opri.

Am armat și am tras. În nimic. Prin lentilele cu infraroșii nu se vedeau decât focurile stârnite de explozii. Nici o clădire. Nici o mișcare.

Ne aflam la vreo sută de metri de „obiectiv", când am auzit vocea lui Schröder ordonându-ne să ne oprim și să ne retragem la punctul de adunare stabilit. Nu primiserăm nici o replică de la cei din fața noastră. Cel mai curios dintre noi se dovedi Bahtiar, care, nesocotind ordinul, se apropie în viteză de scena luptei. După zece minute se întoarse, și fața lui era albă ca un cearșaf scos de la o curățătorie chimică. Căzu în genunchi și începu să borască cu viteza unui fluviu ce se varsă în ocean.

Când termină, ne privi ca pe niște stafii și îngăimă :

— Acolo... acolo... femei... copii... mult copii... zob...

— Dacă erau zob, de unde dracu' mai știi că erau femei și copii ? se stropși Jack.

— Mâini mici peste tot, picioare cu sex femeie, păr lung, peste tot.

Jack pufni pe nas și scuipă într-o parte.

— Asta e ! Acum gata ! Colosul a avut dreptate. Hai s-o luăm la picior. Trebuia să fim de mult la punctul de întâlnire.

Erau adunați cu toții în păr și cred că ne așteptau de câteva minute bune. Colonelul ne privi chiorâș.

— N-aș putea spune că v-ați grăbit din cale-afară. Poate că vă trebuie pe viitor un ghid care să vă conducă.

Se opri în fața lui Bahtiar, cu o intuiție extraordinară, și se răsti la el :

— Ia spune, arab împuțit, nu cumva ai făcut prostia să nu respecți ordinul de retragere imediată ?

— Ba da, domnule colonel ! strigă Bahtiar, cu groaza în ochii lui porcini. Respectat. Întors imediat și fugit aici.

— Fugit aici în mâini, de-ați întârziat atât ?! Caporal Sheperd, să fii cu ochii tot timpul pe ăștia trei. La prima impresie că nu execută ordinele, îi lichidezi fără nici un fel de ezitare.

— Am înțeles, domnule colonel ! strigă Gil, aruncându-ne priviri de asasin.

Ne-am îmbarcat în Cobrele noastre și am luat drumul orășelului Smithtown, abia așteptând să ne întoarcem „acasă“. Dar nu întotdeauna calculele se potrivesc.

În jurul aparatelor începură să apară mici flăcări, de parcă stelele ar fi luat foc și cădeau pe pământ. Numai că flăcările nu veneau din cer, ci de sub noi. Nu erau luminițele ce ne induseseră în eroare și ce fuseseră doar focuri aprinse de localnici. Acum era pe bune.

— Atac antiaerian ! auzirăm în căști vocea calmă a pilotului.

Elicopterele începură să-și arunce rachetele și torpilele teleghidate. Aveam un noroc chior : dăduserăm peste o baterie AA care nu avea rachete sol-aer, căci altfel, în câteva secunde, am fi fost trimiși în Iad.

— La ce dracu' ai schimbat traseul ? urlă în microfon vocea gâjâită a colonelului.

— Asta e treaba mea ! țipă pilotul. Sunt comandantul escadrilei și cât timp sunt în zbor, eu hotărăsc.

— Ai să răspunzi în fața lui Samimba ! mai apucă să răcnească colonelul înainte ca elicopterul nostru să fie zguduit asemenea unui bloc în plin cutremur, începând să se rotească în jurul axului.

Cobora încet. Instinctiv, ne repezirăm spre ușa de evacuare, și numai vocea pilotului ne opri de la un act colectiv de sinucidere :

— Țineți-vă bine de bare și pregătiți-vă să săriți la becul verde. Doar la becul verde, repet, nu înainte ! Vă îndepărtați imediat de aparat. Am fost loviți în rotor !

Ne priveam cu ochii măriți de spaimă și zău că nu păream niște spectatori la un film cu Stan și Bran. Doar Pavlovici mesteca liniștit gumă, fără ca vreun mușchi să tresară pe fața lui colțuroasă.

Continuam să coborâm în timp ce ne apucase amețeala de atâta învârtitură. Se auzi un semnal sonor, iar becul verde începu să clipească cu intermitență. Am deschis ușile și ne-am aruncat în întuneric, fără să știm de la ce înălțime cădeam.

Să fi fost vreo trei metri. La contactul cu pământul, m-am lăsat pe umărul drept și m-am rostogolit. M-am ridicat iute, am aprins lanterna oarbă și am început să-mi caut lansatorul, pe care îl aruncasem înainte.

În mod inexplicabil, elicopterul se rotea întruna în jurul cozii, oprind însă coborârea. Am presupus că era vorba de o manevră extrem de complicată, care, oricum, nu putea dura prea mult. Mi-am găsit arma și am luat-o la trap după ai mei. La puțin timp, în spate, se auzi o explozie, și o flacără gigantică se ridică spre cer, transformându-se într-o ciupercă de fum.

Ne-am aruncat la pământ pentru a lăsa suflul să treacă.

Oare pilotul reușise să se salveze ?

Ce mai conta ? Important era faptul că mă aflam în viață, continuam să respir, să alerg, să mă gândesc la mâncare și la femei. Și mai ales la dolari. Ce mai conta că pilotul își riscase viața și pentru mine și că, aproape sigur, și-o pierduse pentru a ne salva ? Ah, ce bine e să trăiești ! Să știi că ai ocolit încă o dată moartea. Se trăgea necontenit, dar nu-mi păsa.

Apoi, am simțit pământul cum îmi fuge de sub picioare și am prins să mă rostogolesc într-un hău nesfârșit. O clipă îmi străful-

geră prin cap că ăsta era drumul spre Iad. M-am oprit la un moment dat și tocmai încercam să-mi recapăt respirația, când un obiect greu, cilindric, mă izbi cu violență în femur. Am auzit trosnetul sec, de lemn uscat, și, vreo câteva secunde, am leșinat.

Nu voiam să cred, dar faptul era evident : aruncătorul scăpat îmi fracturase în cădere piciorul stâng.

Am urlat ca un dement, nu numai de durere, ci și de frică. Căzusem într-o groapă-capcană pentru cine știe ce animale. Mai vedeam sus, foarte sus, un petic de cer, luminat de o lună ce mi se părea că ia forma unui craniu omenesc. Am continuat să guiț din toți plămânii.

„De ce dracu' mi se-ntâmplă tocmai mie ?!" O întrebare de altfel total tâmpită. Vizualizam deja o ceată de canibali cu cuțite și belciuge trase prin nas, înconjurând groapa și sfătuindu-se dacă să mă mănânce ca antreu sau ca desert.

Am mai urlat o dată și, în secunda următoare, la marginea gropii, profilându-se pe cer, se ivi o căpățână enormă. De astă dată am urlat fără menajamente. Apoi, am recunoscut vocea Colosului :

— Ce te tot beși acolo ca un gibon paranoic ? Înghite-ți limba ! Vrei să chemi aici toate armatele din sud-estul Africii ? Zi, ce-ai pățit ?

— Cred că mi-am fracturat piciorul stâng.

— Tipic pentru un tâmpit ca tine ! Mă duc să fac rost de o frânghie, mai spuse uriașul, de parcă taman la zece metri s-ar fi aflat unul dintre cele mai dotate magazine de frânghie de pe continentul negru. Între timp, românașule, caută-ți noua ta armă cu care ai fost dotat. Decât să nu te întorci cu ea la bază, mai bine rămâi acolo să te halească leii.

Am început să caut prin jur și am găsit până la urmă obiectul ce-mi produsese pocinogul. L-am legat de mine cu toate curelele care mă încingeau.

Căpățâna Colosului se profilă din nou la marginea gropii-capcană.

— Vezi că ți-am pregătit o frânghie din liane.

Am văzut venind spre mine ceva în genul unui șarpe. M-am legat de mijloc și am tras de câteva ori, ca un semnal.

— Ce dracu' faci acolo jos ?

— Poți să mă tragi !

— Da' ce-ți închipui că sunt eu ? Macaraua ta personală ? Ridică-te în mâini, băiețaș, ți-ai fracturat piciorul am înțeles, dar nu și labele din față.

L-am înjurat scurt în gând și am început să mă cațăr numai prin forța brațelor. Nu eram chiar firav, însă la greutatea mea de nouăzeci și cinci de kilograme se adăugaseră și cele douăzeci și cinci ale aruncătorului. Totuși, spaima de a nu cădea în mâinile canibalilor îmi dădea puteri nebănuite.

Am ajuns la marginea gropii și două perechi de brațe se grăbiră să mă tragă afară. Cel de-al doilea era Jack.

— Mulțumesc, camarazi ! reușii eu să îngaim, simțind cum încet-încet mă cuprinde febra.

— Beși ! icni Colosul. Ține-ți mulțumirile pentru balul de sfârșit de an. Aici e Mozambic.

Stăteam cu piciorul stâng îndoit și cea mai mică zdruncinătură îmi producea o durere care mi se repercuta în creier. Mergeam într-un picior, cu mâinile înlănțuite pe după gâtul celor doi, dar simțeam că în scurt timp mă vor lăsa puterile. Or, a încerca să salvezi un rănit dintr-un teritoriu atât de îndepărtat de bază, fără a avea un mijloc de zbor, era total imposibil.

Era ziua mea norocoasă. Pavlovici reușise să ia legătura cu celălalt elicopter care scăpase din atacul antiaerianei și ne-am îmbarcat destul de repede.

Singurul rănit eram eu, lucru nu prea măgulitor pentru un mercenar, dar nu-mi mai păsa de nimic. Durerea devenise aproape insuportabilă. Felipe, sanitarul nostru, îmi administrase deja două morfine, deși în creier ecoul durerii persista.

Am fost depus, asemenea sfintelor moaște, într-un spital în toată puterea cuvântului, nu într-unul de campanie, cu doctori și infirmiere îmbrăcați în halate ce sclipeau de curățenie. Erau italieni și făceau parte dintr-o asociație internațională, ceva în genul Medicilor Fără Frontiere.

De undeva a apărut o tipă cu mustață, cărând după ea un aparat Röentgen portabil. M-a privit ca pe un găinaț în cădere liberă și mi-a cerut să îndrept piciorul cu buba.

— Nu pot, doamnă, bâiguii eu, nu pot din cauza genunchiului. Cred că și acolo e ceva grav.

— Ești doctor ? hârâi mustăcioasa.

Puteam să garantez că fuma numai țigări cubaneze fără filtru.

— Nu, i-am zâmbit dulce, am eu muian de măcelar ?

— Da, zise fără ezitare arătarea. Măcelar-măcelar. Nu asta ești ? Întinde piciorul. Nu pot să-ți fac altfel radiografia și nenea doctorul n-o să știe unde să te taie.

„Mai bine să-ți taie ție mustața", i-am spus în gând. Apoi, cu voce tare :

— Trebuie să taie ?

Tipa păru să-și piardă calmul.

— De ce crezi că te afli aici ? Ca să împletești colăcei ? Întinde piciorul !

— V-am spus că nu pot.

Doctorița făcu un semn spre ușa salonului și, în câteva secunde, lângă mine se afla o infirmieră îngălată, cu părul lucind de grăsime sub basmaua albă, buhăită și cu toate formele feminine învinse de forța gravitației.

— Catarina, se adresă mustăcioasa noii arătări, îndreaptă-i piciorul ucigașului ăstuia plătit, care se scapă pe el de frică.

Catarina îmi zâmbi gingaș, băgându-mă în răcori, și se lăsă cu toată puterea pe beteagul meu. Am scos un țipăt neomenesc și pe moment am leșinat. Când mi-am revenit, doctorița își făcea treaba cu o plictiseală scârbită.

— Întoarce piciorul pe laterală !

Simțeam o nevoie nebună s-o mușc de nas, dar am lăsat realizarea intențiilor mele războinice pe mai târziu. O dată treaba terminată, mustăcioasa își strânse catrafusele și o luă din loc. Catarina continua însă să-mi zâmbească cu buzele ei slinoase, privindu-mă precum o pisică un șoricel prins în corzi.

— S-a speriat băiețelul ? L-a durut piciorușul ?

— Puțin, răspunsei eu, oprindu-mi instinctiv înjurăturile care mi se băteau ca turcii la gură. Soră, știți, aș vrea...

— Da ? Ai vrea ce ?

— Aș vrea să...

— Să ce ?

Știa scorpia, dar mă fierbea.

— Să... Și nu pot să merg.

— Să ce ? păru Catarina interesată în continuare. Să joci volei ? Hochei ?

— Ba să mă piș ! urlai eu, lăsând orice pudoare la o parte.

— Nu trebuie să te scoli pentru asta, supraforță masculină ! Ai la îndemână un vas care poartă numele de ploscă. Îl poți folosi cu încredere până se umple.

— Și după aia ? O beau ?

— Dragul de el ! se hlizi slinoasa. Nevinovat ca un bebeluș. După *aia*, o chemi pe sora Catarina. Nu, nu, mai zise ea urmărindu-mi privirile, nu există nici o sonerie. Urli ! Te voi auzi. Dacă sunt eu de gardă. Dacă nu, te va auzi altcineva. Pentru treaba ailaltă, folosești vasul ăsta.

— Adică în ăsta pot să mă cac ! spusei eu, practic.

— Da. Același procedeu. Alte nedumeriri mai ai ?

M-am uitat fugar la țâțele ei mari și blegi, la burta ei gelatinoasă, și am oftat.

— Nu... Adică... Va trebui să fiu operat ?

— Asta, drăguțule, numai doctorul hotărăște. Dar, după câte-mi pot da eu seama, două luni cel puțin o să stai pe bară. Nu te bucuri ? Scapi de luptă. Sau nu vi se plătește pentru asta ?

— Ba da. Mai puțin, dar ni se plătește.

— Bine, cocoșelule, zise Catarina, continuând să mă fixeze cu ochii ei de pisică sălbatică. Dacă ai nevoie de ceva, știi care e metoda ca s-o chemi pe sora Catarina.

A fost nevoie de operație și de o tijă.

După o lună și jumătate de fixat la pat, devenisem mai nervos ca un țânțar castrat. Catarina îmi dădea în continuare târcoale, aruncându-mi tot mai des priviri pofticioase. Să fiu sincer, la cât de stătut eram, aș fi închis ochii pentru o dată.

Și într-o noapte, când Catarina rămăsese de gardă, am simțit o mână controlându-mă expert la testicule. Bătrâna mea pendulă o luă din loc cu viteza unui avion cu reacție în plină decolare și, o clipă mai târziu, matahala era deasupra mea, cu spatele spre mine, înfigându-se adânc și pufăind pe nări ca un motor în doi timpi.

Am aruncat o privire rapidă în jur, dar toți păreau să doarmă un somn de copii nevinovați. N-am rezistat prea mult. Mi-am dat drumul și cred că am umplut-o toată.

Catarina se dădu jos, și puteam să-i citesc pe față dezamăgirea.

— Ești slăbuț, zise ea, potrivindu-și halatul. Hai să zicem că e prima oară după mult timp. Te las o jumătate de oră și mă întorc.

Numai că acum nu mai voiam eu. Îmi trecuse somnul și mă frământam în căutarea unei soluții. Și după o jumătate de oră, când am văzut-o pe Catarina apropiindu-se, am tras un urlet care puse rapid spitalul în picioare. Roiau cu toții ca buimacii în căutarea celui aflat la ananghie.

Continuam să scot sunete care dintre care mai diverse, dar nimic nu părea s-o împiedice pe italiancă să se apropie de mine. Am pus mâna pe plosca aproape plină, mi-am luat avânt și i-am aruncat-o drept în față. Pișatul și sângele se scurgeau într-o comuniune mutuală pe fața buhăită a infirmierei, care căzu pe spate într-un leșin instantaneu. Și, brusc, în tot salonul se stârni o agitație de nedescris. Se arunca cu bocanci, cu cutii de medicamente, cu recipiente pline cu rahat, ca în celebra secvență cu bătaia cu frișcă dintr-un film cu Stan și Bran.

— Încetați ! urlă o voce, pe care o recunoscui ca fiind a doctorului de gardă. Vreți să vă trimit înapoi la companie ?

Se făcu o tăcere de moarte. Tipii nu păreau prea dispuși să reintre în hainele de mercenari.

Doctorul se apropie de patul meu, după care mă întrebă blând :

— Și tu, ce pizda mă-tii urli ca un boșiman tras în țeapă ?

— Piciorul ! șoptii eu, aruncându-i priviri de câine bătut de soartă.

— Ia asta ! zise doctorul, întinzându-mi două tablete. O să te mai doară, ce vrei !? Operația pe os e cea mai dureroasă. Dar asta nu înseamnă să te pârțâi la cea mai mică durere. Ești mercenar, nu frizer.

Catarina, care între timp se trezise din leșin, mă privea cu un rânjet rău, ștergându-se cu un prosop pe față, și nu pot să jur că nu m-ar fi ucis pe loc.

— Doctore ! mai îngăimăi cu speranță în glas. Nu s-ar putea, totuși, să plec mâine ? Camarazii mei au nevoie de mine.

— Mă înduioșezi ! făcu doctorul, scobindu-se în nas. Care vasăzică, arzi de nerăbdare să te arunci în focul luptei. Probabil că ești un erou. Bine, puișor, adăugă el, scoțând un muc mare de culoare verzui-cenușie, pe care-l privi cu un aer mirat, de parcă n-ar fi fost al lui. E în regulă, mâine îți fac formele de ieșire.

Se șterse pe cearșaful meu și mai clefăi o dată :

— La urma urmei, ești aproape vindecat. Trebuie să mai faci vreo două-trei săptămâni de recuperare, dar le poți face și la unitate. Am să-i anunț să vină să te ia.

Și iată-mă a doua zi în Swazi, pedalând în draci o bicicletă medicală și fugind ca disperatul pe banda continuă, sub supravegherea lui Felipe.

„Camarazii" mei, abia întorși din misiune, se zgâiau pe geamul deschis al sălii în care îmi dădeam sufletul, hlizindu-se și făcând comentarii considerate de ei deosebit de spirituale.

— Ce face ăsta ? se prefăcu mirat Jack, adresându-se Colosului, care se sprijinea cu coatele de pervaz și mă privea cu ceea ce își închipuia el că ar putea fi admirație.

— Cred că se pregătește pentru Turul Franței, răspunse uriașul, plescăind ca după o masă bună. Am citit într-un ziar că se organizează un Tur al Franței și pentru handicapați.

— Grăbește-te să te înscrii ! îi aruncai între două gâfâituri. La categoria reduși mintal iremediabil. Ai toate șansele să ajungi pe podium.

— Mă întreb, continuă Jack gânditor, dacă nu și-a făcut ouăle zob pe șaua aia.

— Imposibil ! zbieră Colosul fericit. A fost castrat de mic, ca să crească mare și gras, cum îl plăcea mămițica lui !

— Nu cred ! I-am văzut-o la duș ! îl contrazise Gil. E absolut normală, ca a tuturor.

— Nu e a lui, lămuri uriașul. E gonflabilă. Are o pompiță cu care-o umple cu apă, când are nevoie să se masturbeze.

Am trecut la scaunul cu basculă, nu înainte de a arunca o flegmă drept peste capetele lor.

— Sunteți niște avortoni. Probabil că profesorii voștri au avut nevoie de ani de zile ca să vă învețe cum să vă legați șireturile de la pantofi.

Nici o șansă ca vorbele mele să-i atingă. Se distrau copios în continuare, nechezând la intervale și bătându-se peste coapse.

— La naiba ! exclamă Colosul. Cred că tipul exersează ultimele noutăți în materie de regulat. La ce i-or fi folosind dacă tot e castrat ?

— Castrată e mă-ta ! mă strâmbai la el.

— Cred că a devenit poponar ! își dădu cu părerea Gil. L-am auzit de un revelion cum îi ura în „latină“ unui recrut : „Anus nous !“

Și pun-te iar pe râs ! Felipe mustăcea, prefăcându-se din cale-afară de preocupat de fixarea benzii la parametrii adecvați. În cinci minute eram cocoțat pe bandă, ținându-mă de bara fixă din față, și dând din picioare mai ceva ca un campion mondial la 100 metri plat.

Colosul părea să trăiască unul dintre cele mai fericite momente din viața lui. Se linse pe buze și-și mișcă târtița încolo și încoace, de parcă tocmai era pe cale să se pună pe clocit.

— Prieteni, zise el cu o undă de emoție în glas, aici se întâmplă ceva. Omul acesta nu este un om obișnuit, ca mine sau ca voi. El este un superman. Înclin să cred că tot ce face aici este strict secret de importanță deosebită. Personal, sunt de părere că se pregătește pentru războiul interstelar. Ce poate fi mai înălțător decât jertfa acestui pământean gata să sară în luptă, cu devotament și dăruire, pentru a-i stârpi pe nemiloșii extratereștri ce amenință bătrâna noastră planetă ? Cu bine, drag camarad, și dacă va fi să te întorci, să ne spui și nouă cum arată o fofoloancă de marțiancă !

— Ca gura ta ! urlai scos din sărite.

— Nu-i băga în seamă, încercă Felipe să mă liniștească.

— Nu. Am să-i bag în mă-sa !

După treizeci de zile eram ca nou. La timp, pentru a-mi însoți compania în „vacanța“ de zece zile din Cambodgea, la vânătoare

de khmeri roșii. Pesemne, un tribut ce trebuia să fie plătit de boșii noștri celei mai galbene dintre supraputeri.

Prea puțin important pentru cine luptam și împotriva cui, pentru cine și pe cine ucideam. Eram experți în tainele războiului de gherilă, o armată fără însemne, fără drapel, fără steme. Sau cu una singură : *Măria-Sa Dolarul !*

IX

La extremitatea sudică a Africii, în Port of Hope, ne aștepta vaporul *Queen Mahsaba*, sub pavilion nigerian. Eram treizeci, plus cei doi ofițeri de elită, Schröder și Pavlovici. Nu mă întrebați de ce nu s-a apelat la nici un avion ; nici astăzi nu cunosc răspunsul exact, deși se pot face o mie de supoziții. Cert era că, deși îmbrăcați ca niște gentlemani și călătorind la clasa întâi, fețele noastre ne trădau meseria.

Vreau să spun că ceilalți vreo sută și ceva de călători găsiseră de cuviință să-și petreacă timpul în propriile lor cabine, pe când noi ne fâțâiam pe punte.

Ne plimbam ca niște marinari nepăsători la un cutremur de 8° pe orice scară, și iată că la primul tangaj mai serios, am fost nevoiți să renunțăm la postura de duri. Viețuitoarele oceanului păreau să se bucure de festinul provocat de borâturile noastre. Caporalul Fullman s-a aplecat o idee mai mult și a căzut peste bord. Dar vaporul era prea grăbit ca să mai oprească la semnalul : ,,Om la apă !"

În fond, și rechinii trebuie să trăiască. Singurul care stătea impasibil și ne privea ca pe niște boașe de prepelicar era Pavlovici, cu nelipsitul lui trabuc în colțul gurii.

— Nu vă scuipați și ficații. Khmerii roșii adoră ficatul de om proaspăt, făcut la proțap.

— Asta nu e vacanță ! urlă Colosul, ștergându-și resturile rămase pe buzele lui cărnoase. Ne-ați promis o vacanță de zece zile și ne-ați băgat într-un rahat și mai mare decât cel din care abia am ieșit.

— Plânge-te la Comisia ONU pentru drepturile omului, ricană Pavlovici. Ce te vaiți ? Vei putea ucide după placul inimii.

— Dacă nu-mi vărs toate mațele din mine, poate, mai spuse uriașul, aruncând o nouă porție bancului de pești ce ne urmărea cu consecvență.

— ...domnule maior ! preciză Pavlovici.

— Sunt soldat simplu. Îmi puteți spune pe nume.

Maiorul râse și se îndreptă spre cabină. Gil scoase o pereche de cărți nou-nouțe și ne arătă sigiliul neatins.

— Hai, las-o ! făcu Jack cu lehamite. Ce-i așa de greu să refaci un sigiliu după ce-ai însemnat cărțile și le-ai pus la loc ?

— Muie ! se pronunță Gil. Cărțile sunt neatinse, așa cum au ieșit din fabrică. Dacă nu vrei, nu juca. Nimeni nu va muri de inimă pentru asta.

Bahtiar se apropie cu ochi sclipitori.

— Pot joci eu ?

— Dacă Allah îți dă voie, de ce nu ?! Cinci dolari deschiderea.

Gil câștigă primele trei mâini și Jack pe următoarele două. În treizeci de minute, Bahtiar era golit de bani. Își scoase nervos ghiulul de pe mâna stângă și-l aruncă pe masă.

— Două mii de dolari.

Gil preluă ghiulul și-l studie cu atenție.

— Cred că ai avut meningită când ai fost mic, se adresă el cu condescendență arabului. E ăsta aur, cum sunt eu dromader.

— Aur, aur ! țipă excitat Bahtiar.

— Opt karate. Cu piatră falsă. Te poți pișa pe el. Îți dau două sute de dolari.

Arabul era la un pas de o congestie cerebrală.

— Tu nebun ! *Mostashfa !*[1] Nu cinstit ! Eu dat la el șapte sute de dolari, scăpă el fără să vrea adevărata istorie a inelului.

— Patru sute, nici o centimă mai mult !

Bahtiar luă banii înjurând, și ghiulul dispăru într-unul dintre nenumăratele buzunare ale lui Gil. După încă o jumătate de oră, arabul îi pierdu și pe ăia. Se ridică furios și dispăru înjurând în limba lui.

Caporalul freca mulțumit cărțile și ne cântărea din privirile lui dotate parcă cu laser, părând să ne numere banii din portofele.

---

[1] Spital ! (lb. arabă) (n. tr.)

Știam că și el, și Jack trișau, ca întotdeauna, dar nu reușeam să-mi dau seama în ce mod. Când mi-a venit însă rândul să fac cărțile, am ghicit.

— Stop ! strigai. Numărăm cărțile.

Lucru pe care am și început să-l fac. Au sărit amândoi cu gura, încercând să mă împiedice și să împrăștie ca din întâmplare cărțile pe jos. Dar Colosul era ca de obicei pe fază și le dădu peste mâini cu automatul.

Lipseau trei cărți.

— Sus, copii ! urlă fioros Colosul.

Și fără să mai aștepte, îl răsturnă pe Gil de pe scaun. Doi popi zâmbeau nevinovați. Sub fundul lui Jack, un as de pică. Colosul dădu să-și scoată pumnalul de luptă din teaca de sub braț, dar îi făcui rapid un semn către ceilalți pasageri aflați prin preajmă.

— Banii ! șopti uriașul cât putu el de încet. Banii ! Banii înapoi ! Cu o amendă de o sută de dolari de fiecare pentru triș. Altfel, vă scot buricul prin cur.

— Sunt caporal ! se indignă Gil, încercând să întoarcă situația.

— Ești o diaree ! Scoateți monetarul, să nu vă scot eu buricul.

— Nu discut cu soldații ! Așteaptă până în Cambodgea !

Se întoarse să plece, însă dădu nas în nas cu Bahtiar, care ținea mascat în mâna lui cât o lopată de gropar un stilet marinăresc. Rânjetul arabului nu dădea loc la nici o îndoială asupra intențiilor sale. Gil scoase inelul și-l puse pe masă. Bahtiar îi făcu semn să continue și americanul puse lângă ghiul un teanc de dolari.

Ne-am recuperat banii, plus amenda, și am luat azimut bar.

— O să țineți minte asta ! Nu uitați că pe câmpul de luptă eu comand ! se rățoi Gil, căutând să-și păstreze autoritatea.

Colosul râse sfidător și trase un vânt de o nesimțire cruntă, care-i convinse pe cei câțiva călători încă prezenți să iasă la aerul sărat și curat de pe punte.

— Stai prost cu respirația, constată uriașul. Iată de ce m-am grăbit să-ți ofer o porție de aerosoli. Ca ordinele tale să se audă până hăt-departe. În acest fel se vor putea căca toți pe ele.

Gil arăta doar un pic mai bine decât un rac scos recent din oala cu apă clocotită. Se îndreptă țeapăn spre ieșire, izbind în trecere de zid doi îndrăgostiți nevinovați, și dispăru. Știam noi că nu ne va fi foarte ușor în Cambodgea cu un caporal turbat la comandă, dar acum ne simțeam bine, și asta era mai important ca orice.

În război te gândești foarte rar la ziua de mâine. Ești mulțumit că trăiești azi și că te poți bucura încă de viață. Glonțul vine întotdeauna a doua zi. Și dintr-un fapt care li se întâmplă doar celorlalți, moartea devine propria ta întâmplare.

Am debarcat în Singapore, de unde două elicoptere cargou ne-au transportat la o bază secretă a regaliștilor cambodgeni.

— Sunteți în vacanță, ne anunță Schröder, o dată ajunși. Aveți în față câteva mii de khmeri roșii, de vietnamezi și coreeni. Lângă voi se va afla o sumedenie de chinezi, laoțieni și thailandezi. Misiunea voastră este să doborâți cât mai mulți dintre cei din față. Vreo nedumerire ?

— Soldat Sheldon cere permisiunea să vorbească !

Schröder scuipă scârbit și urlă către Colos :

— Era imposibil să nu-ți treacă ție vreo tâmpenie prin căpățâna aia de hotentot.

— Domnule colonel, înțeleg că am primit permisiunea ! Îl rog pe domnul colonel să explice cum este posibil să fim în vacanță și, în același timp, să avem o misiune ?!

— Soldat, catadicsi colonelul să răspundă, nu înainte de a elibera o altă flegmă semnificativă, nu trebuie să fii Einstein ca să pricepi că vacanța înseamnă ieșirea din Angola. Aici, veți putea folosi în voie noile voastre arme, și nu în condiții de război total, de asta se vor ocupa galbenii de lângă voi. Nu linia întâi deci, ci linia a doua va fi pentru voi. A doua din spatele inamicului ! Pentru cei retardați : veți forma o grupă de comando. Clar ?

Colosul deschise din nou gura, dar Schröder se dovedi mai iute de astă dată și i-o luă înainte :

— Nu mai e timp pentru întrebări, soldat !

— Voiam doar să casc, domnule colonel ! lămuri uriașul.

— În front ? întrebă neamțul, nedumerit.

— Păi, dacă aici mă aflu ?! Puteam să fiu aici și să casc în pădure ?

Colonelul nu mai insistă. Părăsi platoul cu o expresie de nemăsurată scârbă pe față și-i dădu comanda maiorului Pavlovici. Dar nici sârbul nu părea prea dispus să asculte neroziile noastre, așa că ne anunță adunarea pentru miezul nopții, când urma să fim preluați de elicopterele care ne debarcaseră la fața locului.

— Grupă, drepți ! urlă Gil. Pentru onor, la stânga !

Pavlovici făcu un gest de lehamite și dispăru în cort.

— Ei, copii ai durerii, spuse Gil cu un rânjet rău pe fața lui și mai urâtă, și acum între noi. Soldat Sheldon ! Vei fi de serviciu la WC !

— Nu există așa ceva, strigă voios Colosul. Toată lumea se cacă cu încântare la umbra cocotierului în floare.

— Gura ! Nu ți-am dat permisiunea să vorbești ! De altfel, ți-aș sugera să mi te adresezi cu formula „domnule caporal". Vei curăța spațiile dintre cocotierii în floare.

— Am înțeles, domnule caporal !

— Așa mai merge ! Românașul va fi planton între orele douăzeci și unu și douăzeci și patru. Arma pregătită, patrulare non-stop. Parola : „Banană". Răspuns : „Socrate".

Gil radia. Venise momentul lui. Și era numai începutul.

— Tu ! spuse el, arătând spre Bahtiar ca spre un gândac de bucătărie. Cureți tot armamentul, faci inventarul muniției din dotare și îmi prezinți situația până cel mai târziu la ora unsprezece.

— Domnule caporal, eu știe scris arabă.

— O să te ajute soldatul Sheldon după ce termină de adunat cactușii din zonă.

— Imposibil, domnule caporal, urlă Colosul, mereu vesel. Eu nu știu să scriu în nici o limbă.

— În ce cocină ai crescut, soldat ? Scrisul se învață în clasa întâi.

— Bronx, districtul 19, Carnivalle Avenue.

— Cea mai împuțită zonă din emisfera nordică.

— Țin să-i amintesc domnului caporal, pe care, cu înduioșare, observ că îl cam lasă memoria, că și dânsul provine dintr-o zonă socotită îndeobște ca fiind cea mai rău famată din Chicago.

— Nu despre mine este vorba aici ! se precipită Gil, făcând mici balonașe la colțurile gurii. Iar tu, arab nepricopsit, caută de

te descurcă. Nu mă interesează că nu știi să scrii în engleză. Dacă ai venit la ,,Mercenários", trebuie să știi de toate. Executarea !

Americanul se întoarse pe călcâie plin de importanță și se îndepărtă cu mâinile la spate, de parcă tocmai terminase de împărțit ordinele pentru cucerirea definitivă a Rusiei.

Colosul își scărpină conștiincios gâtul jegos și trase concluzia care se impunea :

— Un rect dat la întors și spart la prima încercare de refolosire ! asta este domnul caporal Sheperd.

Am aprobat cu toții formula aleasă pentru definirea cât mai aproape de realitate a caporalului nostru și ne-am împrăștiat. Nu cred că mai e nevoie să vă spun că nici unul dintre noi nu avea de gând să execute măcar o fărâmă din ordinele primite. Consemnul era clar : doar maiorul Pavlovici are dreptul să împartă ordine !

Am pătruns cu Colosul în liniile ocupate de thailandezi și am început o partidă de zaruri. Evident că babaroasele fuseseră aranjate și, dacă dădeai într-un anume fel, îți ieșeau numerele dorite. Dar nici maronii cu care jucam nu veniseră cu pluta pe mare. Unul dintre ei prinse deodată zarurile și le privi printr-o lupă scoasă din buzunarele lui adânci. A ieșit o bătaie pe cinste, din care Colosul era să-și piardă și singurul lui ochi valid. Eu mi-am scuipat trei dinți și am lăsat un sfert de scalp.

Atmosfera începuse astfel să se învioreze. La întoarcerea în tabără, Pavlovici, care sorbea liniștit obișnuitul său whisky, ne-a făcut un semn discret să ne apropiem și ne-a șoptit printre dinți :

— Voi doi v-ați încăierat, nu ?

Nu arătam chiar ca doi lorzi ieșiți dintr-o ședință a Camerei Lorzilor.

— Perfect ! După desantare, voi veți deschide drumul ! Documentarea se află la caporalul Sheperd.

Aceasta a fost clipa aleasă de Jack să apară, asemenea nouă, zdrențuit și plin de sânge. Mergea parcă pe vârfuri și privea cu atenție în dreapta și în stânga, nebăgându-ne deloc în seamă. Pavlovici îl urmărea cu ochi pofticioși de felină înfometată și mârâia de plăcere.

Jack tocmai se oprise la marginea campusului, încetând mersul lui caraghios de bărzoi prins într-un cuib adulter, când maiorul urlă din rărunchi :

— Nickolson !

Jack rămase nemișcat, într-o poziție greu de descris, și, pentru o clipă, am crezut că urechile îi deveniseră duble. Întoarse încet capul și-l descoperi pe Pavlovici. În mod cu totul neașteptat, își duse un deget la buze și sâsâi semnificativ.

Siderat, maiorul făcu un gest către sine : cum adică, el să tacă ?!

Jack confirmă și băgă în marșarier, apropiindu-se de noi cu același mers caraghios, pe vârfuri, dar de astă dată cu spatele.

— Tocmai am omorât un chinez care se dăduse la mine, șopti Jack. Adică voia să mi-o facă pe la spate, ce vă holbați cavernele ? La urma urmei, sunt un bărbat bine ! Cred că am pe urme jumătate din ajutorul umanitar oferit de China Cambodgei, cam două-trei mii de soldați înarmați până-n creștet.

Pavlovici îi făcu semn să se apropie și mai mult și-i șopti la ureche :

— Tu, soldat Nickolson, vei pleca împreună cu astelalte două hahalere ca antemergători în misiunea din noaptea asta.

Apoi, urlând din fundul laringelui :

— Adică, ne deschideți drumul ca să venim și noi cu trăsurile ! Omorâți tot ce întâlniți în cale, dar în special khmeri roșii. O să-i recunoașteți după sălbăticia din priviri. Nici cu voi nu mi-e rușine, dar ăia vă iau de la distanță. Sunt mașini de ucis. Nu se fac prizonieri. Printre ciudații ăștia, o să mai găsiți și niște ruși. Sunt singurii pe care e bine să-i prindeți de vii și să-i transportați la bază. Veți primi pentru fiecare rus viu o primă substanțială. Dacă sunteți pe cale de a fi prinși, vă sfătuiesc să vă grăbiți și să vă trageți un glonț în țeastă. Altfel, veți blestema clipa în care v-ați născut.

Am simțit fizic cum mi s-a făcut pielea de găină. Eram cu toții scursorile omenirii, nu reprezentam nimic în economia societății. Dar Creația, ca orice creație, trebuia să aibă și reziduuri. Nu poți construi fără să-ți rămână resturi pe care să fii nevoit să le arunci. Sau să le dai la retopit. Noi eram resturile.

Cei nefolositori, născuți pentru a fi asasini cu acte în regulă, cei care urmau să repopuleze Pământul la nesfârșit, să renască mereu, până ce păcatele lor se vor fi mântuit în întregime.

V-am mai spus : nu de moarte mă temeam, ci de pierderea identității. Deși, nici la naștere nu avusesem nici un merit. Dar organismele vii sunt atât de ciudat construite, iar existența lor depinde de o asemenea infinitate de combinații fizico-chimice, încât pentru a descoperi misterul, trebuie mai întâi să-l cunoști pe Dumnezeu. Un fapt imposibil. Sigur este un lucru : nu Moartea e drumul către El.

Cu puțin timp înainte de miezul nopții, am plecat împreună cu Colosul și cu Jack în avangarda morții. Febra sângelui, sau numai vodca îngurgitată, începuse să ne pătrundă. Anii de instrucție, de antrenament, de luptă directă ne formaseră pentru toată viața. Nici o cale de întoarcere !

Karma !

Se trăgea peste tot ca la balamuc, fiecare în cine nimerea. Unde vedeam o ceată mai grupată, îi lăsam pe Colos și pe Jack să se apropie sub acoperirea mea, după care prăjeau cu aruncătoarele de flăcări tot ce mișca pe o rază de o sută de metri.

Khmerii se aflau în plină retragere, conform unei tactici destul de neclare pentru noi ; cert era că-și pierduseră Statul-Major pe drum. Destui luptători se constituiau însă în celule de rezistență și rămâneau să se bată până la moarte. Cam asta era, de fapt, ,,vânătoarea“ la care fuseserăm poftiți. ,,Curățirea terenului“, o tehnică cunoscută încă din Antichitate. A curăța însemna a șterge totul de pe fața pământului. Pavlovici alesese bine grupa antemergătorilor. Fiecare dintre noi trei era perfect pregătit pentru așa ceva.

Colosul scoase, numai el știa de unde, cea de-a treia sticlă de vodcă și la primul răgaz o trecurăm dintr-o mână în alta ca pe un bebeluș nou-născut.

— Am o idee ! lătră pe neașteptate uriașul, lăsându-ne, pe mine și pe Jack, cu gura căscată. Ce vă holbați așa ? Și mie mi se-ntâmplă din când în când.

Râgâi intrigat de atitudinea noastră și ni se adresă țâfnos :

— Și eu am creier, ca orice om, deci și dreptul de a avea idei. La dracu', vă credeți unicate ?! Iată ideea mea ! Să rămânem aici

până vin căcații ăia, cu Pavlovici cu tot, și să ne dăm stresați. După aceea, în orășelul ăsta pe care-l văd pe hartă, cam la cinci kilometri spre est, am putea să găsim ceva bucă de calitate. Plus că ni s-a terminat și rezerva, adăugă el, aruncând sticla goală.

— Nu ești chiar tâmpit ! constată cu stupoare Jack. Și dacă în orășelul tău dăm peste niște trupe roșii, dispuse să ne facă fărâme ?

— Avem și noi cu ce ! strigă Colosul, agitând aruncătorul de flăcări. Ne vom crede în vestul sălbatic, noi vom fi oamenii buni, veniți să elibereze teritoriile de sub teroarea indienilor Navahos.

Zis și făcut. Oricum, ne săturaserăm să ne expunem focului deschis al Roșiilor ca niște nudiste la soare.

Întâlnirea cu ai noștri n-a fost una dintre cele mai călduroase. Pavlovici era la un pas de a ne împușca cu propria lui mână.

— Aveți un noroc chior ! Schröder a comandat acțiuni solidare. Dacă nu vă tremură curul, dați-i drumul, voi trei, restul în grupuri de câte doi, cu acoperire. Nu depășiți zona de separare. În douăzeci și patru de ore ne revedem la punctul 8. Succes ! Repet : fără prizonieri și fără răniți cărați cu targa. Legătură permanentă prin stație.

Atât aștepta Colosul. O luă la fugă cu noi doi pe urmele lui, părând a alcătui cu toții un tablou cu tema : o antilopă fugărită de doi leoparzi ! Uriașul era surprinzător de sprinten pentru constituția lui, deși știam că mirosul vodcii și al cărnii îl direcționau precis, fără putința de a da greș.

Și într-adevăr, la nici cinci kilometri, dădurăm peste o așezare care la prima vedere părea părăsită. Uriașul nu făcea însă parte din categoria celor mai încrezători oameni din lume. Limbile flăcărilor pornite din aruncătorul lui luau la rând colibele sărăcăcioase, transformându-le în mormane de cenușă cu tot ce era înăuntrul lor. La a patra colibă, o explozie îngrozitoare ne aruncă la vreo douăzeci de metri în spate.

— Ce dracu' a mai fost și asta ?! exclamă Jack.

— Mine puse de puțoii ăștia maronii, preciză uriașul. Am să le frâng gâtul ca la găini. Auzi ce nerușinare ! se oțărî el. Să vrea să ne azvârle în aer ! Adică de-aia am străbătut noi atâta cale pe ocean cu balansoarul ăla împuțit, ca să ne ia ei în primire și să ne facă surcele !

Împroșcă din nou cu aruncătorul lui, gata în orice clipă să facă un plonjon. Râdea ca un dement, în timp ce din colibe începură să iasă oameni ca niște torțe vii, urlând și luând-o la fugă, fără să-și dea seama că ațâțau flăcările ce-i cuprinseseră. Unii dintre ei ridicau brațele spunând ceva repede într-o limbă necunoscută, dar nu era timp de conversații politicoase. Cădeau secerați de gloanțe sau arși de vii, sub picioarele noastre, trei cavaleri ai Apocalipsului, înaintând la pas și împărțind moarte cu generozitate, de parcă eram niște țărani cu treabă la cosit.

Am curățat tot. Continuam să trag și în cadavre. Nu de puține ori, „cadavrul" avea un pumnal ascuns sau o grenadă dezamorsată, cu care să-și ia adio de la viață împreună cu inamicul său.

— Oprește-te, cur belit ! Vrei să ne omori și pe noi ?! urlă isteric Jack.

Am schimbat încărcătorul de la mitralieră și i-am arătat caninii :

— Crezi că moartea voastră ar fi o pierdere foarte mare pentru omenire ? Mă gândesc chiar că Roșii mi-ar putea acorda o decorație și niscaiva biștari, dacă v-aș curăța și aș trece de partea lor !

Colosul nici nu clipi. Era obișnuit cu efectele declanșate de febra sângelui.

— Te-ai tâmpit. Du-te și eliberează-ți mațele, băi puță, altfel riști să-ți murdărești pantalonii din dotare. Și un sfat gratuit : nu te mai juca cu pușcociul ăla, tot îndreptându-l spre noi, te-ai putea trezi oricând cu un laț de oțel pe după gât.

Acestea fiind zise, dădu buzna într-o casă ceva mai răsărită, și, la câteva secunde, i-am auzit răcnetul de satisfacție. Am pătruns în urma lui gata să facem față oricărei situații. Uriașul ne arătă cu un gest de patron două butoaie pline, probabil, cu trăscău asiatic, sub care zăceau beți morți sau pur și simplu morți vreo doi-trei purtători de ochi oblici, de o culoare inconfundabilă.

Colosul îi scotoci cu dexteritate și băgă în buzunarele lui primitoare tot ceea ce socoti că era de valoare.

— Facem pe din trei ! minți el, cu un zâmbet mieros pe buze.

Se auzi un șipot de izvoraș și am putut observa cum unul dintre „morți" se ușura cu seninătate în pantaloni. Pasămite, se

visa într-o budă ultramodernă, cu senzori și alte dichisuri. Ei bine, nu era acolo ! Jack își înfipse Mpi-ul în gâtul visătorului și slobozi o rafală, decapitându-l pur și simplu.

În timpul ăsta, Colosul se repezi ca un apucat asupra primului recipient, dând să-i scoată capacul. În aceeași clipă, un țipăt ne transformă în stane de piatră :

— *NIET ! BOMBA !*

După primul moment de surpriză, ne întoarserăm spre locul de unde părea să răzbată vocea înspăimântată. O femeiușcă îmbrăcată într-o uniformă de camuflaj nou-nouță făcea semne disperate. Mai mult ca sigur că în butoi era o mină atât de puternică, încât nu viața Colosului devenise importantă în acel moment, ci viața ei.

Din doi pași am fost lângă ea, am dezarmat-o de cele două pistoale, pe care le purta ca pe două portfarduri, și am aruncat-o spre Jack. Două degete puse în gura femeii, tras rapid, și iat-o cu obrajii sfâșiați.

— Hai, fă sluj ! spuse Jack, lovind-o sălbatic în spate.

Stând în genunchi, cu sângele șiroindu-i pe față, femeia părea o arătare coborâtă din filmele horror.

Lațul Colosului își făcu datoria cu exactitate. Se uită cu duioșie la butoiul ucigaș și-și șterse lațul de pantalonii pe care jegul devenise stăpânul suprem.

— Era s-o mierlim cu toții, suspină el. Noroc cu proasta asta.

Descleștă mâna femeii moarte și scoase o grenadă dezamorsată, pe care continua s-o țină strâns în mânuța lui. Ne privi cu un rânjet rău.

— Aș putea să vă omor pe amândoi acum. Dar am un suflet bun. Sper ca Cel-de-Sus să mă noteze în carnețelul lui la rubrica „fapte bune". Ușcheală ! În cinci secunde, locanta asta o să facă bum-bum !

Și la privirile noastre disperate :

— Nu vă căcați pe voi ! În cinci secunde am să fiu la o sută de metri de-aici ! Colosul nu e tâmpit ! Ușș !

Am demarat cu viteza luminii și m-am aruncat în prima groapă întâlnită. Sheldon era deja acolo. M-am închinat, dar n-am mai apucat să spun nimic. Stăteam culcat pe spate și am putut vedea

cu ochiul liber trei colibe, un jeep, doi copăcei și câteva membre umane disparate zburând lejer pe cerul întunecat al Cambodgei.

— Pot să mă cac în ideea ta, apropo de buca din orășelul ăsta ? întrebă sfios Jack.

— Nimeni nu putea ști ce ne așteaptă, spuse Colosul, scuturându-se de pământul căzut peste el. Sau poate tu ești un Nostradamus și nu ne-ai zis nimic în această privință !?

Ne-am ridicat și am continuat cercetarea. Acum însă eram pregătiți. Minunații khmeri lucrau asiduu, lăsând urme și capcane peste tot.

— La dracu' ! îmi exprimai cu zgomotos nedumerirea. Nu mai înțeleg ce caută pe-aici ființele astea, dacă totul e minat ?!

— Ești un coi ! stabili uriașul. Mai citește istoria războaielor. Ăștia sunt un fel de kamikadze. Gagica avea pe ea tot atât TNT cât putea să intre într-un depozit măricel al armatei. Doar că au lăsat-o nervii. Insuficient drogată.

— N-ar fi mai bine să ne luăm tălpășița ? guiță Jack.

— Țin să vă reamintesc, zise Colosul, că ne aflăm încă în misiune. Obiectivul acestei misiuni, dacă nu greșesc, este vânătoarea de khmeri roșii, ceea ce și facem. Am fost numit comandantul grupei și vă atrag cuviincios atenția că ordinele mele trebuie respectate !

L-am privit cu o față prelungă și i-am replicat :

— Cine adică te-a numit pe tine comandantul grupei ?

— Eu ! fredonă sigur pe el Colosul. Sunt cel mai bun dintre voi și cel mai vechi în meserie. Conform regulamentului, trebuie să vă supuneți ordinelor mele.

Jack trase o bășină strategică și i se adresă :

— Ai exact zece secunde să-ți scoți țeava armei tale împuțite din coastele mele. Nu sunt poligon de tragere.

— Ești puțin nervos, soldat ! hohoti Colosul, dând la iveală, cine știe de unde, o butelcă cu basamac. Te-ai căcat cumva pe tine de frică ? Sau a fost doar o bășină cu stropi ? Până și unui sconcs i-ar fi rușine să miroasă ca tine.

Trase un gât de canal de scurgere și ne aruncă butelca pe jumătate golită.

— Curaj, copii ! Îl aveți lângă voi pe viteazul vostru comandant, călit în lupte, dar gata să apere cu pieptul lui generos pământul sfânt al patriei !

Din două sorbituri am golit recipientul și am ieșit din groapă pregătiți să murim.

Dar moartea se plictisise să ne tot aștepte și plecase spre locuri mai bune. Cred că arătam toți trei ca niște fantome, murdari, beți, puțind a toate duhorile din lumea asta.

Stația din spatele meu se pârțâi cu patos și auzirăm vocea lui Figuerola :

— ,,Puii imediat la cloșcă ! Repet. Puii imediat la cloșcă ! Confirmare în registrul cinci !"

— Grupă, atenție la mine !

Colosul începuse să-și ia în serios rolul de comandant de oști, dar și eu, și Jack eram prea beți, așa că am convenit tacit să-l lăsăm să-și facă numărul.

Replierea comandată de Pavlovici avea o cauză neobișnuită : unul dintre comandanții Roșiilor prinși de comando apucase să precizeze înainte de a fi împușcat că misiunea noastră era foarte bine cunoscută și că se știa totul despre noi : poziții, armament, cadru de împrăștiere și repliere, frecvențe de transmisie.

Tentativa lui Pavlovici de a lua legătura cu escadrila de elicoptere a eșuat, ceea ce ne-a făcut să ne gândim că maroniul nu mințise.

— Nu cred că vor să ne piardă, șopti Schröder, tot numai un arc. Ar risca prea mult. În patruzeci și opt de ore, întreg Mapamondul ar afla cine se găsește în spatele mascaradei. Ar cădea prea multe capete sus-puse.

— Sunt de aceeași părere, domnule colonel ! răspunse Pavlovici. Cred că e o trădare la eșalonul superior, despre care habar n-aveam.

— Mă întreb de ce nu ne-au curățat până acum, dacă știu chiar totul despre noi.

Stația centrală piui, și Figuerola o puse pe frecvența de ascultare. O voce stridentă și ascuțită veni din eter și ni se adresă într-o engleză stricată :

— Voi, americani, prinși. Putem ucide. Pam-pam ! Noi umani. Comandant nostru vrei vorbești cu comandant vostru, co-

lonel Schröder. Nimic rău întâmplat la voi, dacă făcut ce noi zici. Voi pe loc rămâi, noi trimitem sol. Urmați sol.

Un râs strident, și semnalul de închidere a transmisiei.

— A avut dreptate jigodia aia pe care am împușcat-o. Ăștia știu o mulțime de chestii despre noi.

— Domnule maior, permiteți să raportez ! strigă sergentul Clark, luând poziția de drepți. Echipa 4 nu s-a întors !

Pavlovici rămase câteva momente gânditor, sugându-și ca pe un biberon buza superioară îngălbenită de tutun.

— Plecăm în căutarea lor ? continuă sergentul.

Maiorul îi aruncă o privire dezgustată și trimise în direcția lui Clark o flegmă care, probabil, conținea mai multă nicotină decât o plantație de tutun.

— Unde să-i căutăm ? Sau ai impresia că au presărat pietricele albe, ca să-și găsească drumul înapoi ?!

— La ora asta sunt de mult în Iad, preciză Schröder. Pregătiți-vă pocnitorile. A venit ora dansului. Nu știu de unde a plecat trădarea, dar ceea ce e clar, e că suntem în căcat. Să vedem ce vrea khmerul cel mare. Țineți-vă aproape otrava sau glonțul pentru voi. S-ar putea să aveți nevoie.

După o oră apăru și trimisul. Primul îl observă Bahtiar.

— Allah ! Asta nu om !

,,Solul" era o piticanie cu un cap cam de două ori cât trupușorul lui de copil subalimentat, cu două stinghii în loc de picioare și cu o față pe care și cel mai înrăit ucigaș ar fi refuzat s-o viseze noaptea.

Trimisul ținea un bețigaș, în vârful căruia flutura ușurel o batistă cândva albă, și care acum, din cauza jegului, aducea mai mult a steag de pirat.

Se apropia cu pași șovăitori, agitând cu frenezie stegulețul lui de pace. L-am lăsat să treacă printre noi, fără să ieșim la vedere. Tipul părea complet derutat. Bătea în continuare aerul cu bețigașul și ciripea voios :

— Americani ! Eu ! Sol ! Americani ! *Hi !* Sol ! OK !

Brusc, îi apăru în față Colosul, care-l priponi cu țeava aruncătorului de flăcări de un baobab. Expresia Colosului din acel moment nu era una pe care s-o ții în albumul cu amintiri. Piticania mai că transformase stegulețul într-o morișcă.

— Eu ! Sol ! Khmer ! American tu ! *Hi !* Sol ! Nu ! vărsă el rapid întregul bagaj de cunoștințe într-ale limbii engleze.

Uriașul îi zâmbi și repetă după el :

— Tu ! Sol ! Khmer ! Eu ! American ! Nu sol ! Da ! Eu pac-pac ! Tu gata !

— Dă-i pace ! se răsti Pavlovici. Ești mai tâmpit decât s-ar putea constata cu toate aparatele medicale din lumea asta.

Se apropie de sol, îi trase două scatoalce, pentru a-l readuce la realitate și a-l scoate din starea de șoc, după care îi dădu de înțeles să ne ducă unde avea ordin.

Ne-am înșirat în spatele khmerului, cu toate armele gata să scuipe foc la cea mai mică amenințare. Căutam să ne liniștim cu gândul că, dacă ar fi vrut, ne-ar fi curățat de mult. Pe de altă parte, cred că nu-și făceau iluzia că ne-ar fi putut captura de vii. Mai mult ca sigur că intențiile lor erau cu totul altele.

Jungla din Indochina nu se aseamănă cu cea din Africa emisferei sudice. Era mult mai multă umezeală, cămășile ni se lipeau pur și simplu de piele, iar aerul era încărcat de mirosuri dulcege, asemenea miasmelor otrăvitoare. De vreo două-trei ori am trecut pe lângă mici temple construite din pietre verzi, roase de timp, de atingeri mistice, purtând basoreliefuri aproape șterse, dar pe care se mai puteau ghici figurile unor zeități budiste. Jungla purta o încărcătură de mister nemaiîntâlnită până atunci, de parcă sufletele tuturor celor care trecuseră pe-acolo, și care acum erau morți, ar fi continuat să străbată aceleași drumuri, ca niște pești fermecați într-un râu împietrit.

Mi-ar fi plăcut să mă fi întors prin locurile acestea, dar ca turist, împreună cu Liana... Liana, femeia mea, femeia visurilor mele, rămasă acasă, așteptând să-mi treacă nebunia, cum credea ea...

... „Florine, tu nu te poți vindeca decât urmându-ți fantezia. Eu nu vreau să te schimb. Ești un om atât de minunat. Fiecare om are o nebunie a lui, mai mult sau mai puțin evidentă. La tine, imaginația a depășit puterea de suportare a realului, și atunci echilibrul s-a rupt. Tu nu poți exista altfel. Du-te ! Te voi aștepta trei ani. De ce trei ? *De-aia !* Să nu-mi scrii și să nu-mi trimiți bani sau altceva. După trei ani, dacă ai să te întorci, nu vom discuta nimic despre ce a fost. Ca și cum ar fi prima oară când

ne-am întâlnit. Nu te teme. N-am să aparțin nimănui în toți acești trei ani. Tu însă, dacă te vei întoarce, să mă faci să trăiesc în trei ani cât în șase. Sau în zece. Sau cât într-o viață. Nu știm când murim, nu știm când ne naștem. Și dacă viața este și ea o iluzie, nu știm nici când și dacă trăim..."

Eram prea absorbit de gânduri și n-am auzit ordinul de oprire. M-am lovit cu nasul de mitraliera lui Bahtiar, aflat în fața mea. Am început să sângerez abundent.

— *Baqara ahtia !*[1] croncăni arabul, scoțându-mă rapid din starea mea de visare. Tu orb ?

— Sictir ! îi răspunsei într-o limbă oarecum apropiată de a lui.

Am rupt două bucățele de cânepă din cârpa pe care o foloseam la curățirea aruncătorului de rachete și mi le-am băgat în nări. Aproape că amețisem de durere, dar asta era problema mea personală.

L-am auzit, totuși, pe Pavlovici transmițând ordinul :

— Nu trage nimeni decât la comandă. Dacă vreți să rămâneți vii. Lanț de trăgători pe două rânduri și așteptați semnalul meu.

Ne-am desfășurat și am luat poziție. Ghidul nostru emise niște sunete ciudate și, într-o clipă, în față apărură câteva zeci de indivizi cafenii, cu ochii oblici și cu niște priviri cu care ai fi putut congela o sută de tone de carne. Erau îmbrăcați într-o colecție de uniforme zdrențuite și murdare, în schimb armele luceau de noi ce erau.

Schröder și Pavlovici pătrunseră în tabără, fără ca nici unul să renunțe la arme. Nu atât pentru autoapărare, o aberație în condițiile date, cât pentru a avea timp să-și tragă rapid un glonț în tâmplă, în caz de nevoie.

Dintr-o tentativă de cort apăru un khmer cu capul pătrat, afișând un rânjet de urangutan.

— Ce onoare, ce onoare ! chițăi el, trăgând câteva temenele, și arătându-și dinții stricați și ascuțiți. Domnii Schröder și Pavlovici ! Foarte vestiți ! Eu sunt Pol. N-ați auzit. Voi vestiți în toată lumea, eu doar aici. Cred că nu vreți să mă împușcați ?! mai

[1] Stârpitură ! (lb. arabă) (n. tr.)

adăugă el, arătând spre armele celor doi și izbucnind într-un râs strident, de coțofană castrată din adolescență.

Schröder ascultă politicos discursul de primire și răspunse la rândul lui :

— Comandante Pol, și noi am auzit de tine. Numai lucruri bune : se spune că ești printre puținii capabili să decapiteze toți locuitorii unui orășel într-o singură zi.

— Ah ! Mulțumesc, mulțumesc ! dădu Pol drumul la o altă serie de temenele. Laudă din partea voastră, mare onoare la mine !

Dădea din gură ca o moriscă, dar ochii de viezure îi umblau cu rapiditate de colo-colo, cântărind situația. Guiță scurt către un cafeniu din spatele lui, și acesta dispăru ca și cum nici n-ar fi fost vreodată acolo. Pol rămase singur pe platou, dar nu sunt foarte sigur că din niște copaci nu ne pândeau zeci de Kalașnikovuri sau cine știe ce alte păcănitori.

— Poftiți, luați loc ! le arătă Pol celor doi ofițeri niște scăunele împletite din răchită. Un ceai, un whisky ?

— Whisky, hotărî Schröder, ceaiul îmi face rău la vezică.

Pol râse din nou strident și turnă în trei stacane din care se putea bea compot.

— Noroc ! cum spuneți voi. La noi — *thai !*

— *Thai !* zise politicos colonelul.

Goliră stacanele, în timp ce, lângă mine, Colosul începuse să sforăie excitat, cu ochii holbați și cu mici bale la colțurile gurii.

— Comandante Pol, începu Schröder, după ce gustă din a doua porție, nu știu cum ai dat de noi și cum ne-ai prins în capcană. Probabil că n-o să aflu niciodată, în nici un caz de la tine. Nu știu nici de ce nu ne-ai ucis, pentru că de vii știi că nu poți să ne ai. Și nu știu nici ce intenționezi cu noi ! Singurul lucru de care sunt sigur e că un altul nu ar fi putut să ne prindă în capcană.

— Multe semne de întrebare, nu ? spuse Pol, cu aceeași privire șireată. Eu auzit multe de voi. Voi vestiți ! Foarte vestiți ! La voi, nu important pentru cine luptați, voi ești plătit bine. Zeul vostru : dolarul american. Noi luptăm la cauză, ideal, cauză Marx, Engels, Lenin. Noi cauză dreaptă. Înlăturat suferință, exploatare, durere.

Schröder râse sfidător.

— Înlăturat cu gloanțe. Îi trimiți pe toți la Buddha, unde e cald și bine !

Pentru o clipă, privirile lui Pol deveniră mai ascuțite decât sabia de Toledo, dar imediat reveni la tonul lui mieros :

— Unii oameni răi trebuie îndepărtat. Păstrat cei buni, făcut societate și popor sănătos, puternic, bogat.

— Bravo ! Asta e un scop nobil ! spuse malițios colonelul, servindu-se pentru a treia oară din sticloanță și aducându-l pe Colos în pragul apoplexiei. Nedumerirea mea este acum cu atât mai mare : ce am putea face noi, niște bieți mercenari, pentru o cauză atât de nobilă ?

Pol goli paharul și se șterse la gură cu mâneca uniformei care cunoscuse și zile mai bune.

— Simplu. Eu nu mă pricep politețuri. Diplomație nu știu. Voi luptați pentru mine și eu plătit dublu decât americanii și chinezii. Voi bogați.

Pavlovici făcu o figură surprinsă și deschise gura pentru prima oară :

— Comandante Pol, ceea ce ne ceri tu este sinucidere curată. Ne-ar căuta și în gaură de șarpe ca să ne curețe. Și apoi, noi suntem sub jurământ.

Pol dădu din nou drumul râsului său de coiot și se bătu cu mâinile pe coapse. După câteva minute bune de râs, reveni :

— Voi jurământ ? Ce jurământ ? Voi jurat pe cont în bancă ! Hi-hi !

— Maiorul Pavlovici se referea la faptul că noi am semnat un contract și că nerespectarea lui duce la discreditarea noastră totală și pentru totdeauna. După expirarea termenului putem veni la tine, și nimeni n-o să ne condamne că vom lupta împotriva foștilor noștri camarazi.

Khmerul își părăsi brusc zâmbetul politicos și sări în picioare. Cu o mișcare scurtă, răsturnă paharele și sticlele de pe masă.

— Nu ! Eu hotărât ! Nu vreți luptați pentru mine, toți decapitați !

— Uiți că avem în spate unul dintre cele mai bune și mai bine pregătite plutoane din lume ! ricană Schröder, căutând să se

vândă cât mai scump. Fiecare om de-al meu are capacitatea unei companii de-a ta.

Pol nu se mai strădui nici măcar să zâmbească. Țipă din nou în limba lui cântată, de greiere la andropauză, și *din pământ* apărură în jurul nostru, dispuse în semicerc, destule mitraliere și aruncătoare în stare să curețe zece plutoane ca ale noastre, nu doar unul. Era o luptă inegală, am fi curățat destui, dar nici unul dintre noi n-ar fi supraviețuit.

Pocitania cafenie mai țipă o dată și, în mai puțin de un minut, patru elicoptere Piton se fixară deasupra noastră, la vreo două sute de metri înălțime. Puteam distinge țevile brumării ale mitralierelor de 88, țintindu-ne cu răutate.

O demonstrație de forță care urmărea să ne pună cu botul pe labe.

Schröder și Pavlovici nu erau însă nici pe departe impresionați. Sau, oricum, nu arătau a fi. Neamțul scoase un trabuc și începu să-l molfăie cu nonșalanță, căutând îndelung după brichetă. În acest timp, maiorul, căscând plictisit, i se adresă într-un târziu khmerului :

— Ai terminat ? În regulă. Sper că o să ne dai voie să vorbim și noi cu oamenii noștri despre schimbarea asta de situație !?

— Voi nu discuții. Comandați. Ordin.

— Ordin, dar fiecare a semnat un contract separat. E adevărat că pricepi mai greu, dar în schimb uiți repede, adăugă colonelul, apelând la subtilități de limbaj pe care cafeniul nu le-ar fi putut înțelege.

— Da, confirmă Pol. Eu pricep.

— Adică, comandante, trebuie să-i convingem că vor câștiga dublu. Sau te-ai răzgândit ?

Pol nu era unul pe care să-l poți duce cu zăhărelul, asta se vedea și fără periscop.

— Voi comandați ! Ordin și atât ! insistă el. Contract la ei, ordin ofițer.

Neamțul aruncă o privire circulară, aparent indiferentă, către cei care ne înconjurau, abia așteptând să ne transforme într-un depozit de muniții, și, ca să contracareze uruitul elicopterelor, urlă din toți bojocii :

— Se pare că nu prea avem încotro, așa-i ?

Pol rânji din nou mai liniștit, și la un semn, de parcă ar fi fost un soi de magician, elicopterele și mitralierele dispărură ca și cum nu ar fi existat niciodată.

— Voi viteji, dar și înțelepți. Vestiți ! Voi comando în China, în Shi-Peng, unde afli moștenitor tron la Kampuchia[1]. La el omorât și aduci capul. Nu plecat la voi decât cinci. Ajungi. Rest ostatic. Dezarmat și ostatic. Voi întors cu capul, atunci toți liberi și bogați toată viața.

— Nu înțeleg ce nevoie aveți de noi pentru asta ! își arătă Pavlovici nedumerirea. Și voi aveți trupe de elită care pot oricând să facă așa ceva.

— *No comment*, cum spuneți voi. Da sau nu ?

— OK ! decise Schröder. Dar lasă-ne să ne alegem oamenii. Vreau garanții că cei rămași vor fi tratați omenește și că nu li se va întâmpla nimic.

— Aveți cuvântul meu ! spuse khmerul cu o figură de-a dreptul înduioșătoare, punându-și o mână pe piept.

Pavlovici era gata să izbucnească în râs, dar un cot primit de la neamț îl potoli.

— Bine, comandante, de acord. Răspund pentru oamenii mei și tu știi ce înseamnă asta.

— Garantez ! insistă khmerul.

Schröder ne adună pe toți în jurul lui și ne spuse în șoaptă :

— E clar, tipul vrea să împuște mai mulți iepuri dintr-o lovitură ! În primul rând, chestie de propagandă comunistă, dezertarea unor mercenari care au înțeles cauza dreaptă și nobilă a socialismului. În al doilea rând, lichidarea moștenitorului cu mână străină, ca să nu fie implicați într-un scandal internațional. În al treilea rând, lichidarea noastră ca trupă de elită a inamicului. Nu-i proastă creatura.

— Să le dăm la cap ! găsi cu cale Colosul să-și exprime părerea. Le-o luăm înainte și-i lichidăm.

— Știm cu toții că ești un monument de idioțenie, zise colonelul printre dinți, dar recunosc că nu știam că ești și orb. Doar într-o secundă putem servi drept ținte vii pentru un sfert din armata roșie. Sau te crezi vreun superman ?!... Vom îndeplini

---

[1] Denumirea dată de khmerii roșii Cambodgei (n. tr.).

misiunea. Eu voi rămâne aici, n-am de gând să-mi las oamenii măcelăriți de jigodiile astea. Pavlovici, Nickolson, Sheldon și Sheperd ca pilot de elicopter. Mergeți până în Shi-Peng, organizați o diversiune și omorâți primul galben care vă cade în mână. Îi aranjați fața, ca să nu se mai cunoască nici o trăsătură, și-l aduceți aici. Totul e să faceți cât mai mult zgomot. Găsiți o modalitate să anunțați baza, fără să vă prindă ăștia frecvența.

Neamțul tăcu și-și aprinse încă o țigară. Întinse mâna și Colosul se grăbi să-i pună în ea bidonul cu vodcă.

— Dacă vom mai fi în viață, continuă el, după o sorbitură zdravănă, vom găsi noi soluția. Sau scăpăm, sau murim. Oricum, n-o să ne lăsăm să fim bătaia de joc a derbedeilor ăstora !

Pol scormonea încontinuu pământul nervos și cotcodăcea de unul singur în păsăreasca lui. Părea mai nerăbdător și mai nervos ca o marchiză bătrână care nu găsește WC-ul.

După cinci minute de parlamentări, Schröder obținu acordul ca oamenii să rămână înarmați, sub comanda sa, iar Pol impuse prezența unui om de-al lui, Montri, în comandoul nostru. Lucrurile luau o întorsătură nedorită, dar la război ca la război !

I-am privit pe cei rămași ca pe niște morți și ne-am îndreptat spre elicopterul destinat misiunii. Un VUK-21, care devenise celebru după desantările din 1968 în Cehia.

Am luat în primire dihania și în câteva secunde mi-am reamintit toate comenzile. Școala de pilotaj din Johannesburg era una dintre cele mai bune din lume. Iar eu fusesem un soi de șef de promoție. Pe scurt, ne-am îmbarcat și iată-ne îndreptându-ne fără jenă către granița cu China.

Shi-Peng se afla cam la o sută de kilometri de graniță. De pătruns cu elicopterul, nici nu putea fi vorba. Chinezii aveau mai mult ca sigur unul dintre cele mai sofisticate sisteme optice de detectare și supraveghere. Trebuia să aterizez la mai puțin de zece kilometri de graniță.

Zburam razant cu pământul, ca să evit radarele, și pentru prima oară de când pilotam, am început să nu mai am încredere în aparatele de bord. Sub mine, totul era apă, de parcă, în loc s-o iau spre nord, o luasem spre sud și survolam Oceanul Indian. Am verificat poziția, dar totul părea OK ! Drumul era cel bun și, în maximum cinci minute, ar fi trebuit să mă pregătesc de aterizare.

Brusc, elicopterul prinse să se legene ca un fulg aruncat de la etajul douăzeci și patru al unui zgârie-nori american, iar comenzile începură s-o ia razna. Am realizat cu rapiditate că intrasem în centrul unui taifun și că pământul de dedesubt nu mai era decât o mlaștină.

Nici vorbă de aterizare, abia mă țineam în aer și trebuia să dau acatiste la biserică pentru instructorul meu africaaner, care mă învățase pilotajul.

Am întors elicopterul pe dungă și m-am îndreptat către ceea ce părea a fi un petic de pământ tocmai bun pentru aterizare. Văzusem bine, acolo nu era apă. Dar nici pământ. Era o grămadă imensă de trupuri umane, umflate ca niște zeppelinuri — celebre cimitire create ad-hoc de khmerii roșii, acum scoase la iveală de inundație. Mă roteam în continuare ca un coi într-o căldare, când am auzit în cască urletul lui Pavlovici :

— Boule, bagă-te odată peste graniță !

— Ne vor doborî ! răspunsei.

— Ești total handicapat, dacă îți închipui că pe o vreme ca asta mai pot detecta ceva ! Execută imediat ordinul !

Am tras manșa și am luat în piept cel mai scurt drum dintre două puncte.

După indicațiile aparatelor, depășisem deja granița. Și peste numai câteva minute am strigat asemenea corăbierilor din vechime :

— Pământ !

Era într-adevăr pământ și era sigur pământ chinezesc. Am aterizat, am tăiat contactul și, în cel mai scurt timp, marele elicopter era acoperit cu tot lăstărișul aflat în zonă.

Zăceam cu toții pe spate, încercând să ne recăpătăm respirația. Doar Montri părea complet detașat. Ne privea ca pe niște ciudățenii ale naturii, în timp ce-și mângâia duios pușca-mitralieră de producție franțuzească.

Primul își reveni Colosul.

— Faci labă ? se adresă el khmerului pe un ton amical. Vezi că ai confundat instrumentul.

Montri nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Continua să facă masaj țevii brumării și doar un rictus de dispreț apărut în

colțul gurii ținea loc de răspuns. Dar dacă de păduchi roșii mai poți scăpa, de Colos era aproape imposibil.

— În fața gloanțelor inamicului, toți suntem egali, și proști și deștepți, și negri și albi, și bogați și săraci ! ne dezvălui el pe șoptite din tainele artei militare. De pildă, onanistul ăsta hepatic poate lua o întreagă rafală drept în boașe, ceea ce-l va împiedica pe viitor să mai excite țeava aia.

— Nu poți să știi totdeauna dacă gloanțele cu pricina vin de la inamic sau nu, preciză Jack cu competență. La urma urmei, dacă i-am aranja mutra un pic, l-am putea da drept moștenitorul după care umblăm.

— Nu se poate ! protestă vehement Colosul. E prea urât ! N-ai ce să aranjezi la muianul ăsta. Până și unui anatomist i-ar fi greu să precizeze care e capul și care e curul la individul ăsta.

Pe fața lui Montri nu se mișca nici un mușchi. Privea undeva, deasupra noastră, și pun mâna în foc că se ruga unui zeu de-al lui.

— Băieți, întrerupse Pavlovici spectacolul, Shi-Peng se află exact în fața noastră, la vreo optzeci de kilometri. Zona e împânzită de câteva mii de chinezi, deci, la prima vedere, misiunea pare imposibilă. O răpire ca asta nu poate avea loc decât în filme.

— Atunci, la ce dracu' ne-am chinuit până aici ? mă trezii și eu în vorbă.

Pavlovici deveni brusc nervos.

— Băi, puță, dacă se-ntâmplă să mă mai întrerupi o dată, te fac una cu pământul ! Unde te crezi, la un simpozion internațional ? Dacă ai chef de văicăreli, găsește-ți un azil de paralitici și dă-i drumul !

Se întoarse spre ceilalți și continuă :

— Există o singură soluție. Teoretică. Trebuie să ne gândim cum s-o punem în practică. O să ne dăm drept o grupă de americani, în frunte cu un oficial cambodgean, mai zise sârbul, arătându-l cu bărbia pe Montri, veniți pentru a-l prelua pe prinț și a-l duce la Phnom-Penh. Scremeți-vă și dați-mi soluția exactă pentru a reuși să-i convingem pe gălbiori că suntem ceea ce pretindem.

Evident, Colosul nu putea pierde ocazia de a fi catalogat printre cei mai capabili să găsească întotdeauna soluții la situații imposibile. Făcu câteva strâmbături, despre care își închipuia el că ar putea fi veșnicul efort al descoperitorilor în căutarea unei

idei salvatoare pentru omenire, și, în final, scărpinându-se semnificativ în cap, glăsui asemenea unui înțelept din străvechiul Tibet :

— Nimic mai simplu pe lume. Soluția se află chiar în problemă.

Toate privirile se îndreptară spre uriaș, ca atrase de un magnet. Marinarul ne privi pe rând, părintește, pe fiecare în ochi, după care ne destăinui secretul său :

— Vă văd puțin dezorientați. Să bem câte un păhărel de *mao-tai*, asta vă va pune creierii în ordine.

Scoase o butelie din buzunarele lui, ce puteau concura liniștit cu hangarele unui aeroport internațional, și făcu oficiul gazdei, nu înainte de a gusta primul din licoarea chinezească.

— Prieteni, mai zise el pe fondul unei tăceri prevestitoare de rele, ce ne împiedică să trecem de partea chinezilor ? Asta e soluția ! Ei sunt peste un miliard, iar noi nu suntem decât cinci. Șase, dacă-l socotim și pe labagiul care ne însoțește. Trecând de partea lor, drumul ne e deschis.

Întinse butelia spre Pavlovici, dar sârbul, cu o lovitură de picior bine țintită, o transformă într-o mie de cioburi.

— Boule ! M-am întrebat mereu prin ce minune te mai poate suporta pământul ăsta, dar acuma mi-e clar : nici Scaraoțchi n-ar rezista mai mult de un minut alături de tine. Caporal, urmează-mă !

Se îndepărtă cu Gil, luând și stația de emisie, dar după câțiva pași se opri și se întoarse brusc. Montri îi urma cu asiduitatea unui câine credincios.

— Tu ce vrei, mă, belitule ? îl întrebă Pavlovici.

Khmerul duse mâna la pușca lui, de care era atât de mândru, dar în secunda următoare trei declicuri îl făcură să rămână nemișcat.

— Încearcă să pui mâna pe amanta ta, și-ți jur că vei avea mai multe găuri în corp decât un câmp bântuit de cârtițe ! glăsui Jack într-o americano-vietnameză învățată prin barurile din Saigon. Ia poziția în poponeț și du mânuțele la ceafă !

Ceea ce Montri și făcu fără nici un fel de comentariu. Maiorul se îndepărtă cu Gil. Știam cu toții că încercau să ia legătura cu baza pentru a transmite schimbarea evenimentelor. Colosul-

renunțase la încercările de a salva situația-limită și scoase dintr-un alt buzunar o altă sticlă cu trăscău.

— Îl admir pe împuțitul ăsta de sârb ca meseriaș, dar în privința purtării în societate, mă dezgustă. Să spargi tu o sticlă cu cel mai bun basamac posibil ?! zise el, trăgându-i ca din întâmplare un șut în spinare cambodgeanului. Asta denotă o necunoaștere crasă a codului bunelor maniere. Nu ?

Ne aruncă sticla pe care o golise pe sfert și râgâi cu poftă, făcându-l pe Montri să transpire abundent. Crezuse, bietul, că-și descărcase AKM-ul în el. Izbucnirăm cu toții în râs, și Jack îi fixă țeava pistolului în ceafă.

— Până aici ți-a fost, Montezuma, sau cum dracu' te-o fi chemând. Pol al tău te-a sacrificat. Dar să nu-ți pară rău, vei ajunge în raiul comunist, de-a dreapta lui Marx.

— Poți fi fericit ! urlă excitat Colosul. Îți poți lua și boașele cu tine. Jack, cum dracu' se spune la boașe pe vietnameză ?

— Nu se spune. Cuvântul ăsta nu există la ei, pentru că nu au la ce să-l folosească.

— Și atunci cum se înmulțesc ? devenii eu grozav de curios.

— Importă spermă în schimbul orezului, spuse plin de importanță Colosul. Apoi, i se distribuie fiecărui gălbior câte o pungută cu spermatozoizi, din care gagiul ia o porție în gură și începe să-i lingă labiile tovarășei de viață. La sfârșit trage o flegmă, și fecundarea e gata.

Între timp, Montri își schimbă culorile ca un cameleon în călduri. Din tufișuri apăru maiorul.

— Copii, fredonă sârbul, sugându-și o carie rămasă nu se știe prin ce minune neexplorată, am vești bune. Vom fi garda de elită a micului prințișor, venită să-l transporte în deplină siguranță în țărișoara lui. Misiunea noastră e atât de secretă și de periculoasă, încât ordinele vor sosi la comandamentul general chinez direct prin satelit. Noi va trebui doar să dăm drumul la parolă.

— O cunoaștem ? întrebă Colosul, care voia ca de obicei să știe tot.

— Iată o nouă mostră de tâmpenie crasă, ricană Pavlovici, arătându-ni-l pe uriaș, de parcă ne-ar fi prezentat ultimul tip de elice submarină. Evident că știm parola, din moment ce trucajul e aranjat de noi și de vietnamezi !

— Vietnamezi ? Parcă până mai ieri erau dușmanii noștri înverșunați ?!

Dar Pavlovici renunță să se mai enerveze și împărți câteva ordine scurte. Montri își recăpătă locul în formație. Ochii îi erau încărcați de atâta ură, că ar fi putut umple și un ocean. Decamuflarăm elicopterul și ne îmbarcarăm rapid. Am pus contact și am pornit motorul. Marele VUK-21 cabră ca un mustang urmărit de o ciurdă de cowboy.

Maiorul îmi dădu coordonatele zborului și, când am ridicat spre el o privire de tembel, mi-a răspuns printr-un rânjet sălbatic. L-am auzit distinct în stație.

— Ai terminat să te caci pe tine ? Atunci, îndeplinește indicațiile superiorilor și mișcă-ți curul. Dar repede. Nu suntem la promenadă !

Am redevenit automatul care fusesem programat să fiu și am ridicat elicopterul, căutând să intru cât mai bine în coordonatele comandate, care indicau cu exactitate pozițiile deținute de regaliști și de americani în sud-vestul Cambodgei.

Adevărul e că nu prea rămăsese timp să mă întreb de ce trebuia să mergem tocmai acolo. Fugitiv, mi-am amintit de camarazii rămași ostatici și care, mai mult ca sigur, aveau să moară.

Nu pot să spun că eram cu lacrimi în ochi, mai ales când mi-am amintit că printre ei se afla și Schröder. Cu toate că sârbul nu l-ar fi trădat niciodată. Am respirat adânc și mi-am fixat mâinile mai bine în manșă. Poate că era vorba de un aranjament. Ca să mă asigur, cu câțiva kilometri înainte de a ajunge la poziția indicată, am strigat în microfon :

— Shi-Peng la orizont !

Pavlovici mă privi cu coada ochiului și strepezi câteva cuvinte printre cariile lui mai vechi decât mormintele geto-dacice.

— Tu aterizează la locul indicat și redu muzicuța. N-am nevoie de observațiile și comentariile tale.

În nici cinci minute eram în mijlocul celei mai mari baze secrete a americanilor, legată de un pod aerian direct cu baza din Filipine. În afară de Pavlovici și Gil, doar eu eram avertizat asupra locului în care ne aflam. Pe clădirea din apropierea helioportului, și care părea a fi comandamentul general, flutura steagul roșu cu cinci stele.

Trei jeepuri se apropiară în viteză și trăgătorii de pe platforme își mișcară neliniștiți mitralierele încoace și încolo, fixându-ne în câmpul lor vizual. Am coborât cu Pavlovici în frunte. Dinspre noi venea un miros inconfundabil : mirosul fricii.

Un chinez mic și gras sosi în întâmpinarea noastră. Pășea ca o gâscă gravidă și obrajii lui erau parcă decupați din povestea cu cei trei purceluși.

— *Good day, sir !*[1] ciripi el, în timp ce se sălta pe vârfuri, de parcă ar fi vrut să mai crească în înălțime.

— *Good day, sir !* răspunse sârbul, cu un salut impecabil. Grupa de gardă „Condorul" pentru „Delfin".

— Atât ? își reluă chinezul ciripeala.

— Recunoaștere numai în fața comandantului Li.

Chinezul ne cântări din privirile lui oblice și-și duse mâna la tocul revolverului.

— Aș putea face să fiți morți în câteva secunde.

— Odată și odată tot trebuie să murim, oftă fals Pavlovici. Repet : am ordin să fac recunoașterea numai în fața comandantului Li.

Chinezul păru să ezite, dar brusc se hotărî și țipă :

— Urmați-mă ! Fără să puneți mâna pe arme. Oamenii mei sunt cu ochii pe voi. O mișcare, și sunteți morți !

Ne-am îmbarcat într-un al patrulea jeep, sosit pentru a ne prelua, și ne-am îndreptat spre clădirea deasupra căreia era arborat steagul chinezesc. Am oprit în fața peronului și maiorul a dispărut în clădire, însoțit de chinezul rotofei și de trei pușcași.

Noi, cei rămași, aruncam priviri, chipurile indiferente, către maimuțele galbene, care continuau să ne fixeze cu privirile lor reci, ținându-ne în bătaia pușcoacelor.

Și uite-așa, dintr-o dată, începu să ni se facă dor de Angola.

— Măi, oameni buni, glăsui Gil, parcă negroteii ăia borâți din Africa arătau ceva mai umani ca ăștia.

— N-am eu două-trei „Molotovuri" autentice, pline cu vodcă, că i-aș face și pe ăștia să arate mai umani ! șopti Colosul.

— Crezi ? se îndoi Gil. Ăștia-s mai răi ca roboții.

Colosul îi aruncă o privire lui Montri și-i făcu cu ochiul.

[1] Bună ziua, domnule ! (lb. engleză) (n. tr.)

— Băi, indigenule, ia intră tu în legătură orală cu lepădăturile astea pe limba voastră și cere-le niște *mao-tai.*

Dar Montri stătea în continuare impasibil, cu diferența că, în loc să frece țeava armei, freca caroseria jeepului. Avea tipul mâncărime la palmă !

— Ăsta nici în mormânt n-o să se potolească ! constată Colosul. Până și acolo va continua să facă onanie cu vreun vierme, ceva !

Și, totuși, ne aflam pe un teritoriu „prieten", eram singurul care o știa în afara maiorului. Apoi, mi-a căzut fisa. Nici maimuțele galbene din fața noastră nu știau că suntem „de-ai lor". Operațiunea era lucrată la vârf. Iar noi eram o echipă de șoc, ce făcea echilibristică la trapez.

Pavlovici ieși din clădire urmat de același chinez rotofei și de încă un tip îmbrăcat fistichiu, care semăna destul de mult cu Montri. Chinezul urlă un ordin scurt și răsuflarăm ușurați : roboții de pe jeepuri puseră mitralierele cu țevile în sus și rămaseră în poziție de repaus. Pavlovici salută scurt și se urcă în jeepul nostru, împreună cu personajul necunoscut. Ne întoarserăm la elicopter. În jurul matahalei forfoteau ca niște furnici câțiva chinezi în salopete, care, la vederea noastră, se îndepărtară grăbiți.

— Îmbarcarea ! ordonă maiorul.

Am trecut la manșă și, în scurt timp, ne-am luat zborul. Coordonatele indicate ne purtau înapoi, în tabăra khmerilor roșii. N-avea rost să mai comentez sau să încerc să pricep ceva.

Zburam cu cinci sute de kilometri la oră, la o mie de metri altitudine. Am aruncat o privire la indicatorul de benzină : rezervorul era plin. Tipii făcuseră alimentarea, asta era sigur, cum tot sigur era că în dreptul indicatorului de gaz se ițea capătul unui cablu cu mâner de tragere, care înainte nici vorbă să fi fost acolo.

L-am privit pe Pavlovici și i-am arătat din cap descoperirea. L-am auzit prin stație :

— La comanda mea, tragi mânerul ăla și faci trei volte pe o rază de cinci sute de metri.

Am mărit viteza și am căzut la o sută de metri. „Pasagerii" nu păreau prea fericiți, iar lipsa pungilor în care și-ar fi putut lăsa conținutul stomacurilor le crea adevărate probleme.

Sârbul își scoase bidonul, în care se afla mai mult ca sigur un medicament pentru astfel de situații, și trase o dușcă bărbătească. Am rânjit mulțumit și am mai legănat de două ori mastodontul pe o parte și pe alta.

— Ești sigur că trebuie să faci tot circul ăsta ? se auzi vocea lui Pavlovici.

— Imperios necesar pentru conducerea unui VUK-21, domnule maior ! răcnii în microfon.

Pe elicopter eu eram comandantul, se știa.

Pavlovici mai apelă o dată la bidonaș și-mi aruncă o privire urâtă. Cred că exagerasem, dar aș fi fost un prost să nu mă folosesc de situație și să-mi mai vărs un pic din venin.

Aparatele îmi arătară apropierea de coordonatele indicate pentru aterizare. L-am anunțat pe Pavlovici, care nu a ezitat să-mi dea ordinul așteptat. Am tras de mânerul apărut peste noapte și, după trei volte executate pe o rază de cinci sute de metri, am aterizat.

— Măștile pe față ! urlă maiorul, executând primul ordinul.

Nu înainte de a se întoarce spre Montri și a-i slobozi în plin încărcătorul Mauserului său moștenit din cel de-al doilea război mondial.

Aveam măști ultramoderne, dotate cu senzori și cu stații de recepție, cu o formă ce amintea de filmele de science-fiction. Am auzit din nou vocea maiorului :

— Împrăștiați-vă în teritoriu și trageți în tot ce seamănă a altceva decât ai noștri !

Eram precum cosașii în vârful unui deal din Ardeal. Gazele emise de rezervoarele aplicate de prietenii noștri și declanșate de mânerul-surpriză lăsaseră într-o totală lipsă de activitate toată suflarea de jos.

Seceram cu gloanțe trupurile inerte, mergând în lanț de trăgători, și trupurile culcate la pământ zvâcneau de parcă ar fi fost vii. Erau vii ! Dar amețite de gaz. Am ajuns la ai noștri, cei rămași ca ostatici zăcând și ei fără părtinire, ca niște rațe atacate de o apă poluată.

Cred că noi șase, socotindu-l și pe acel personaj necunoscut, am hăcuit într-o jumătate de oră câteva sute de khmeri, căzuți în

nesimțire. Schimbam încărcătoarele din mers și prin filtrul măștii simțeam mirosul morții. Și, mai puternic, mirosul sângelui.

Ne-am oprit la liziera unei pădurici și prima intenție a fost să ne scoatem măștile. Dar Pavlovici ne readuse la realitate, lovindu-l cu patul pistolului pe cel mai apropiat de el. Se întâmplă ca acesta să fie chiar Colosul, care trecu imediat în lumea viselor. Dar cu masca pe figură.

După o jumătate de oră de zăcut pe spate, Pavlovici ne dădu permisiunea să ne scoatem măștile. Arătam ca niște verze uitate pe câmp și găsite după câteva sute de ani de o echipă de arheologi entuziaști.

Maiorul cotrobăi în raniță și ne aruncă fiecăruia câte un set de seringi de unică folosință, pline cu un ser necunoscut nouă.

— Înfigeți câte una în curul fiecărui camarad de-al vostru aflat în lumea viselor. O să-i cam zdruncine, dar n-avem încotro ! Trebuie să-i trezim și s-o ștergem, altfel, într-o oră, ne vom trezi aici cu toată armata roșie a khmerilor și nu ne mai salvează nici Diavolul, nici bunul Dumnezeu.

Cât se poate de adevărat. Camarazii noștri se treziră cu mișcări dezordonate și ochii tulburi. Cei mai mulți aveau accese de vomă.

— Soldat Zamfir !

Am sărit în picioare și am înlemnit în poziția de drepți.

— La ordin, domnule maior !

— Cam câți oameni poate duce un VUK-21 ?

— Este calculat pentru douăzeci, domnule maior ! Maximum douăzeci și cinci, dacă nu există armament greu, iar rezervoarele sunt pline doar pe jumătate.

— Perfect !

Îi priveam rânjetul sălbatic și, ca de fiecare dată, am simțit fiecare firicel de păr din cap luând poziția de drepți. „Omul ăsta e Diavolul însuși“, mi-am spus a nu știu câta oară.

— Clar ! E ca la lift. Scrie maximum patru persoane, dar el este testat pentru dublu. Puștiule, intri în pâine ! Îți garantez o primă specială dacă ridici elicopterul cu noi toți.

— Cu... treizeci de oameni ?! bombănii eu.

— Exact ! Aruncă tot ce e de aruncat de pe mastodont și fă loc pentru exact treizeci și doi de oameni. Dacă nu plecăm cu măgăoaia în următoarele cincisprezece minute, putem să ne luăm la revedere de la viață.

— Domnule maior, e sinucidere curată !

— Nu. E singura noastră șansă. Oricum am fi căsăpiți, iar ca să lăsăm aici câțiva camarazi de-ai noștri, este exclus. Executarea !

Am adus elicopterul și am început îmbarcarea, cu motorul în ralanti. Treizeci și doi de inși înghesuiți ca sardelele erau acum pe mâna mea. De fapt, pe puterea calculată a elicopterului.

Gândul mi-a zburat la Liana și la copilul nostru, care se născuse deja. Da, am uitat să vă spun că Liana îmi scrisese că rămăsese însărcinată și că voia, indiferent ce s-ar fi întâmplat, să păstreze copilul. Dacă muream acum, se alegea praful de totul ! Nimeni nu ar fi putut să mă mai facă la loc. Aș fi revenit în țară într-un sicriu.

Am trecut motorul pe turație maximă și am eliberat brusc frânele, cum se procedează la decolarea avioanelor. Elicopterul cabră, se ridică la trei-patru metri și dădu să cadă în bot. Am acționat manșa și l-am lăsat pe o dungă. O manevră deosebit de periculoasă, dar, vorba sârbului, dacă e să murim, măcar să încercăm totul.

Aparatul începu o rotire în jurul axei, trepidând cu puterea unui cutremur. Mi-am făcut cruce cu limba și am accelerat la maximum. La câțiva metri dedesubt, copacii așteptau nerăbdători să rupă elicele.

Am întors matahala în direcția contrară rotirii și, o clipă, am avut senzația concretă că aparatul s-a rupt în două.

Dar Dumnezeu ținea un ochi pe noi.

Elicopterul se îmblânzi asemenea unui cal sălbatic, o dată impusă puterea stăpânului, și prinse să ia înălțime. Îi simțeam sforțările și nu mă gândeam la altceva decât la sforțările făcute în același timp de copilul meu să iasă din trupul mamei.

Zburam !

La câțiva metri deasupra pământului, dar zburam ! Am luat direcția sud-sud-vest și am prins să mă rog pentru sănătatea rusului care inventase mașinăria asta minunată.

Trecusem iar pe lângă moarte, a câta oară ?! Îngerul meu păzitor îmi ținea însă contabilitatea. Când cunoști îndeaproape moartea, viața își pierde din valoare. Nu mai este decât o bancnotă falsă, cu care poți cumpăra mărfuri contrafăcute.

Nimic nu ne împiedică să fim liberi.

Decât noi înșine.

X

Ne-am îmbarcat la Chi-Mingh, cu direcția Japonia, iar la o sută de mile nord de Santa Monica, în plin ocean, am fost transbordați pe o goeletă ce urma traseul invers. Până în Port of Hope eram siliți să stăm în cabinele de sub punte. La tangajul care te scotea din minți se mai adăuga și un miros groaznic de pește crud și de ciorapi nespălați.

Stăteam claie peste grămadă și ne îmbuibam cu droguri, blestemând toate mările din lume și pe toți marinarii din flotele comerciale.

Mai luasem „Cazedestan" — un fel de hașiș sintetic — și știam ce efect are. Am îngurgitat o doză bună și i-am tras un șut lui Bahtiar, ca să-mi fac loc mai bine pe cușeta împuțită. Irakianul nici nu reacționă. Era de mult în lumea viselor. Am închis ochii și m-am văzut în sala de gimnastică a orfelinatului în care crescusem. În fața mea, profesorul de sport îmi căra palme, de parcă bătea un aluat de cozonac...

... — Boule ! N-ai să înveți niciodată să stai în mâini ? Repetă, că dacă mâine nu reușești, am să-ți frâng gâtul !

O ultimă palmă, și am plecat spre vestiar, unde ceilalți băieți apucaseră deja să se îmbrace. Se uitau la mine ca la un gândac și mi-am simțit obrajii mai roșii decât erau. Zâmbeau disprețuitor și făceau comentarii acide pe seama mea.

Șeful clasei, Gelu, un țigan de altfel, îmi arse un șut în cur și o scatoalcă peste ceafă.

— Băi, păduche, ne faci clasa de râs ! Stai și repetă până mâine ce ai de repetat, că altfel n-o să-ți placă ce-o să pățești. Te duci în dormitor și, când ne întoarcem de la masă, vreau să-ți văd progresele.

— Dar vin și eu la masă !

— Nu. Ești pedepsit. N-ai să mori.

Ieși urmat de ceilalți și fiecare se strădui să-mi acorde un semn de atenție : un ghiont, o palmă, un scuipat, o înjurătură. Ultimul rămase Mircea. Se opri în fața mea și mă privi lung.

— Ce mai aștepți ? mă răstii la el. Lovește-mă și tu și fugi la masă !

Dar Mircea, care, spre deosebire de mine, era bine legat, înalt și cu niște pumni ce puteau ascunde ușor un penar, mă luă de braț și mă duse în dormitor. Mergeam cu capul plecat între umeri, pregătit să primesc groaznica lovitură obișnuită în astfel de cazuri. În loc de asta însă, Mircea exersă cu mine timp de două ore mersul în mâini. Când se întoarseră și ceilalți, rămaseră toți cu gura căscată. Gelu părea descumpănit.

— Ești tare, ai ? zise el. Bine, la noapte faci de serviciu.

Știam ce însemna asta.

La vreo două ore după stingere, Gelu se apropie de patul meu și mă trezi, ca și în alte dăți, ca să-mi fac serviciul. Adică să-i iau penisul în gură și să-l scarmăn la boașe. M-am cutremurat scârbit și l-am implorat să mă lase în pace. Dar la vederea șișului, n-am mai avut ce face. I-am dat jos pantalonii de pijama și m-am pregătit să trec la treabă, când am simțit două brațe ce mă ridicară din genunchi și mă depuseră pe pat.

— Ești nebun ? auzii vocea lui Gelu.

Doi pumni bine țintiți îl trimiseră pe țigan în partea cealaltă a camerei. Mircea, căci el era cel care mă ridicase, aprinse lumina și spuse, arătând cu un deget spre mine :

— De azi înainte, cine se va mai atinge de Florin va primi același tratament.

— Dar eu sunt șeful ! urlă disperat Gelu, ridicându-se plin de sânge, încercând să-și păstreze autoritatea față de ceilalți. Mâine am să te raportez directorului !

Fulgerător, Mircea puse mâna pe un bocanc cu ținte, pe care îl proiectă cu o exactitate de invidiat în căpățâna tunsă chilug a țiganului.

— Raportezi pe mă-ta !

Și, într-adevăr, din ziua aceea, nimeni nu mai îndrăzni să-mi mai adreseze măcar vreun cuvânt urât. Devenisem protejatul lui Mircea, un țăran blând, dar cu o putere ieșită din comun. De când

îl văzuseră rupând o potcoavă în mâini, până și profesorii îl priveau cu respect.

Iar eu, în mintea mea încețoșată, îmi închipuiam că schimbasem doar stăpânul. Când, într-o noapte, m-am apropiat de patul lui Mircea și am început să-l deschei la prohab, am primit un picior în piept și i-am auzit vocea plină de scârbă :

— Am crezut că ești deștept. Văd că nu ești decât un rahat, la fel ca ceilalți. Să nu te mai prind că încerci asta, că-ți scot ochii !

La paisprezece ani, împreună cu Mircea și încă vreo zece, am fost luați și duși într-un liceu internat, undeva în Munții Apuseni, un liceu care nu figura în nici o schemă a sistemului de învățământ românesc. Nici unul dintre noi nu primise vreun act de identitate, așa cum se întâmplase cu ceilalți de vârsta noastră. Noi nu aveam identitate. Doar un nume și un număr care să ne deosebească unii de alții.

În „liceu" aveam un regim strict de alimentație și educație. Toți pereții erau împânziți cu portretele LUI. Până și în budă se afla unul, alături de fereastra zăbrelită, de parcă ar fi vrut să spună că numai EL ne poate da libertatea.

Lecțiile începeau cu o rugăciune de mulțumire pentru tot ceea ce ne oferise EL și se încheiau cu un jurământ de credință, prin care-i promiteam să-l apărăm chiar cu prețul vieții noastre.

Peste un an ni se puneau în mână primele arme, niște Kalașnikovuri nou-nouțe, cu unsoarea încă pe ele, iar peste alți doi ani deveniserăm ași în folosirea tuturor tipurilor de arme albe sau de foc, numite convenționale.

Pe lângă asta, fiecare dintre noi căpătase cunoștințe temeinice de arte marțiale. Din puștiul firav și uscat care fusesem, devenisem un tânăr vânjos, cu mușchi de piatră și cu ochi reci, dar pătrunși de fanatism.

Ne spălaseră creierii și ne transformaseră în roboți. La optsprezece ani am fost despărțit de Mircea și trimis într-o tabără secretă de lângă orașul B"""...

...Un miros fetid mă trezi din reveria aducerii aminte, și, ca prin vis, auzii vocea Colosului :

— La dracu' ! Vă spun cu mâna pe inimă, urlă el în stilul caracteristic, ținându-și mâna la prohab, că arabul ăsta împuțit și-a umplut izmenele de diaree !

Bahtiar continua să zâmbească serafic în somnul lui dulce, netinând seama de schimbarea de atmosferă petrecută. Dar ca zece oameni, câți eram în „colivie“, să stea să suporte mirosul unui cămiloi, era prea mult. Iar dacă cei zece erau din întâmplare și mercenari, lucrurile începeau să ia o întorsătură urâtă.

Colosul îl înșfăcă pe irakianul nenorocos și, urcând cele câteva trepte spre ușile tambuchiului, îl aruncă pe punte cu un gest nervos, de parcă ar fi aruncat un prezervativ folosit.

Închise ușile și le încuie cu zăvorul din dotare. Se duse la chicineta aflată sub scară și se spălă îndelung pe mâini, crezându-se, pasămite, unul dintre cei mai vestiți chirurgi ai lumii, pe cale să intre într-una dintre cele mai dificile operații din istoria medicinii.

La sfârșit, trase o râgâitură amicală și începu să arunce în noi cu sticloanțe de plastic pline cu *mao-tai*. Captură de război.

— Colosul nu e prost, vociferă el. El nu e inuman. El este un... un...

Fața i se schimonosi, iar gura continua să piuie fără coloană de sunet.

— Un... un... alturist ! Adică, continuă el, trecând în revistă fețele noastre nedumerite, eu țin la voi. Nu, nu vă grăbiți să vă cufuriți de emoție, ca arabul de-afară. Eu nu țin afectiv la muhaielele care sunteți, altfel... Adică, aici, împreună, noi formăm o... o de-aia... ca o familie... o comunitate.

De când luptam împreună, și erau vreo doi ani buni, nici unul dintre noi nu-l mai auzise pe uriaș legând atâtea cuvinte inteligibile într-o singură frază, care să formeze până la urmă și o concluzie filozofică !

Simțindu-se superior șleahtei alături de care era forțat să conviețuiască, oftă ușor și-și retrase suspinând ambasadele :

— Nici bucile unei privighetori obosite puse la proțap n-ar arăta mai jalnic ca voi !

Ostenit de atâtea cuvinte spuse pe metru pătrat, Colosul căzu pe spate și începu să sugă sticloanța de plastic de o juma de litru mai abitir decât un sugar înfometat țâța mamei.

Am înghițit încă două pastile de „Cazedestan", care acționară mai rapid decât o baterie antiaeriană de rachete Patriot...

...B""""... Iadul era o poveste frumoasă în comparație cu unitatea noastră specială. Comandantul, un colonel despre care știam doar că se numește Mistrețul, obișnuia să dicteze pedepsele pentru neexecutarea corectă a ordinelor. Și trebuia să recunoaștem că tipul avea o imaginație „fără frontiere" în domeniu.

Antrenamentele erau printre cele mai diferite și mai dure. Kungfu — lovituri cu corpuri dure, pe care trebuia să le suporți fără să clipești. Shaolin — căpătarea echilibrului în cele mai diverse situații : pe cap, într-o mână, în două degete. Samsara — salturi în gol de la șase metri, cu cădere pe suprafețe dure.

Sigur, eram dotați cu echipamente speciale, dar numai pentru creșterea performanțelor, nu și pentru atingerea celor cerute.

Tot aici am făcut cunoștință cu cele mai sofisticate tipuri de arme : pistoale automate cu țeavă scurtă și fără recul, pe care le puteai ascunde în palmă, aruncătoare de ace îmbibate cu *curara*, înspăimântătoarea armă psihotronică și atâtea altele.

N-am înțeles niciodată prea bine ce e cu arma asta psihotronică. Știam că e vorba de o emisie de neutroni care anihilau câmpul electromagnetic al indivizilor aflați în „opoziție". Există, după cât se pare, un lanț de celule în creierul uman cu capacitatea de a recepta energia negativă din Univers și de a o transfera asupra unei persoane. Un lanț ce devine activ doar după ani și ani de antrenamente și exerciții. Doar un cerc restrâns de indivizi, aflați pe undeva prin Tibet, posedă această uluitoare putere.

Rușii au fost primii care au prelevat acest lanț și l-au reprodus într-un sistem electronic uluitor : arma psihotronică. I-am văzut pe cei câțiva prizonieri, folosiți drept cobai la testarea armei, luându-se brusc cu mâinile de cap și scoțând urlete înfiorătoare. Ochii le ieșiseră din orbite și puteam auzi distinct cum le crapă calota craniană. Apoi, șuvoaie de sânge negru le-au țâșnit pe gură, pe nas, prin urechi și au căzut.

În rest, aceeași rugăciune de dimineață și același jurământ de credință la stingere. După un an, ni s-a permis să ieșim în orășelul B"""". Un fel de permisie de douăzeci și patru de ore.

După ani de internare forțată, am simțit nevoia să mă culc pe spate în iarbă și să privesc nestingherit cerul de deasupra mea. Nevoia de singurătate, singura cale de recăpătare a identității, a unei identități de care superiorii mei mă îndepărtaseră definitiv.

Am găsit o poiană și m-am aruncat pe spate. Ochii mă dureau de albastrul cerului și vârfurile brazilor păreau sulițe gata să fie aruncate asupra vânatului. Norii luaseră într-adevăr formele unor animale ciudate. Simțeam fizic liniștea pătrunzându-mi în vene, asemenea unei injecții cu drog, și în scurt timp am adormit.

Când m-am trezit, lângă mine stătea o fată de vreo șaptesprezece ani, blândă, cu pielea albă și ochii ca mierea.

— Iartă-mă, spuse ea. Am crezut că ți-e rău. Că *vă* este rău. Respirație grea, cu gemete.

Am clipit de câteva ori, ca să mă obișnuiesc cu lumina, și m-am ridicat brusc, speriind-o pe fată. Automatul din mine intră în funcțiune.

— Unde sunt ? Cine ești ?

Fata nu păru din cale-afară de fericită de revenirea mea la viață, dar reuși să îngaime cu o voce pierită :

— Sunteți aici, adică pe Dealul Cireșilor. Lângă B""""... Iar eu sunt Liana. Sunt de prin partea locului, dar acum am venit în vacanță.

— Elevă ?

— Studentă.

— Unde ?

— La medicină.

— Sunt bolnav ?

O întrebare total cretină. Dacă ar fi fost studentă la arheologie, ce-aș fi întrebat ? Dacă sunt un schelet ?

Liana râse, dar crisparea nu-i dispăru. Apoi spuse :

— Eu plec. Mă așteaptă ai mei.

— Mai stai ! Iartă-mă, m-am trezit prea brusc. Îți mulțumesc că voiai să mă ajuți.

— N-ai pentru ce. Sunt studentă la medicină, era normal s-o fac.

Am privit-o mai atent și am constatat, fără să vreau, cu voce tare :

— Semeni cu mama mea.

— Da ? Și cum o chema ?

— Nu știu. N-am cunoscut-o niciodată.

Acum chiar că o speriasem de-a binelea. Citeam pe fața ei o combinație ciudată între teamă și curiozitate. Am simțit-o înfrângându-și dorința de a fugi. Vocea ei mă convinse că redevenise stăpână pe sine.

— Nu ești de pe-aici. Nu te-am mai văzut.

— M-am rătăcit de prietenii mei. Hoinăream, ca studenții în vacanță. Anul ăsta am ales Apusenii. N-am mai fost niciodată.

— La ce ești student ?

— La IEFS, dacă vrei.

Din privirea ei înțelegeam că nu credea o iotă din cuvintele mele.

— Bine. Îmi pare bine că te-am cunoscut și că... n-ai nimic. Acum trebuie să plec.

— Mă cheamă Florin.

— Pe mine...

— Știu, mi-ai spus, Liana. Și ești frumoasă.

Zâmbi.

— Și asta ți-am spus ?

Am zâmbit la rândul meu.

— Am să te mai văd ?

— Începe semestrul, ai uitat ? Ce fel de student ești ?

— Nu vorbeam de aici. Oriunde în lume.

— S-ar putea. Lumea e mică.

— Bine. Uite cum facem. Nu schimbăm nici un număr de telefon și nici o adresă. Nu fixăm o dată de întâlnire sau vreun loc. Dar exact peste trei luni, începând de astăzi, ne gândim intens unul la celălalt și ne comunicăm prin telepatie modul în care ne vom vedea. Vrei ?

— Crezi în asta ?

— Trebuie să credem în ceva !

— Eu sunt medic... adică, în devenire, și cred mai greu în ceea ce nu face parte din anatomia umană.

La revenirea în unitate, fiecare dintre noi a primit înștiințarea de a fi prezent a doua zi la ora douăsprezece în sala de teorie.

Și a doua zi, la ora convenită, în sala de teorie, fiecare dintre noi a aflat ce greșeli comisese în permisia acordată.

Pentru că fiecare dintre noi avusese în spatele lui „o urmă". Dar cea mai mare greșeală, pentru care ne-a pedepsit Mistrețul, a fost că nici unul dintre noi, nici măcar unul, nu simțise „urma" !...

...Vocea lui Pavlovici tăie aerul ca un șiș gâtul unui cerșetor la capătul unei zile bune.

— Șleahtă de împuțiți !

Îi convenea să fim noi împuțiți. El și cu Schröder aveau cabine separate.

— Scularea ! Într-o jumătate de oră să aerisiți cocina asta, timp în care vă puteți aerisi și pe voi. Puteți hali tot aerul din zonă, nu se va supăra nimeni. Puteți scrie acasă, dacă aveți așa ceva, nimeni nu se va supăra. Puteți face tot ce vă trece prin cap, chiar și să vă spălați ! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu vă dea prin cap să vorbiți cu voce tare !

— De ce ? bubui vocea Colosului. Doarme cineva ?

— Singurul care doarme în permanență, soldat, este creierul tău ! îi explică cu răbdare maiorul. De aceea e bine să-ți modulezi vocea și să nu strigi pentru a nu-l trezi. Cine știe ce monstruozități e în stare să inventeze !

Am ieșit pe punte, clătinându-ne ca o ceată de bețivi care-și petrecuseră ultimii douăzeci de ani numai în crâșmă.

Era noapte și oceanul arăta mai calm decât o baltă de câmpie. Bahtiar își scoase din nădragi covorașul lui persan, își consultă busola de luptă și imediat prinse să se dea cu fruntea de scândurile punții dinspre răsărit, îngânând încetișor un cântecel către Allah.

Jack trase o bășină de control și strigă ofensat :

— Cu ce suntem noi vinovați să asistăm la ritualurile astea sălbatice ? Să vină vodca ! mai adăugă el, crezându-se într-unul dintre restaurantele care umpleau Picadilly Circus.

Nu termină de vorbit, și Pavlovici se înfipse lângă el scrâșnindu-i la ureche :

— Am comandat să discutați în șoaptă ! Dacă te mai aud o dată, vei face o vizită în apa pe care plutim, pentru a-ți căuta limba ! Interdicția se referă și la bășini !

— Îmi permit să-l întreb pe domnul maior, zise Jack, de astă dată în șoaptă, cum trebuie procedat în acest ultim caz. Să ne punem o surdină între buci sau să ne antifonăm curul ?

Dar Pavlovici nu mai stătu să asculte inepțiile americanului. Cum vă spuneam, ne roteam pe punte ca niște muște în căutarea rahatului. Aerul tare și sărat potențase efectul drogurilor și al vodcii. Nu ne puteam plânge nici de rău de mare, așa că vă cam închipuiți prin ce stare treceam. Și nu puteam pune pariu că toate astea nu fuseseră programate special pentru noi, ceva în genul unui antrenament dur, care să ne reamintească de metodele de depășire a limitelor fizice.

Am luat în spate scândura udă și jegoasă, și am încercat să-mi imaginez că eram tolănit pe iarba verde și grasă. Mi-am întins brațele și am privit cerul plin de stele... „Cerul e pistruiat !"...

...După trei luni am primit întâia noastră misiune. Fără nici un act, fără nici un ban, urma să ajungem în maximum douăsprezece ore în București, la o casă conspirativă. Evident că nu trebuia să comitem nici o ilegalitate care ne-ar fi putut aduce în brațele Miliției. Nimeni n-ar fi întins un deget să ne scape, iar cea mai mică defecțiune ne-ar fi trimis direct într-un spital de psihopați.

I-am transmis Lianei prin gând toate datele reîntâlnirii noastre. Nu că aș fi crezut în puterea telepatiei. Era ca un joc. Sau ceva mai mult : o sclipire a afectivității transformate de superiori într-un automatism sec și exact.

Înainte de a intra în poiană, am avut grijă să-mi anihilez „urma". De fapt, „urmele".

La ultima tragere, ascunsesem o grenadă lacrimogenă și reușisem s-o trec prin filtru. O aveam cu mine. M-am prefăcut că-mi leg șiretul bocancului și i-am dat drumul grenadei, nu înainte însă de a o amorsa. Am continuat mersul și am intrat în pădure. După ce am depășit liziera, am făcut rapid un ocol în semicerc și am revenit la locul unde lăsasem grenada. I-am putut vedea perfect pe cei doi „însoțitori" tușind de zor și învârtindu-se în jurul propriilor axe ca niște titirezi.

Mi-am transformat batista în mască și mi-am pus ochelarii de protecție, care semănau perfect cu niște ochelari heliomați. Am sărit lângă cei doi, în două secunde i-am pus la pământ și le-am frânt câte un picior. Fără părtinire, să nu se mai supere tovarășul colonel Mistrețul că nu ne depistăm urmăritorii. Cu picioarele fracturate, cei doi nu mă mai puteau urmări și aveau nevoie de câteva luni de spitalizare să-și revină la normal. O rezolvare amiabilă și umană, aș zice, a unei situații destul de jenante.

Stăteam de un timp bun în poiană, dar cu toate celelalte simțuri la pândă. Cred că trecuseră trei-patru ore din cele douăsprezece puse la dispoziție pentru îndeplinirea misiunii. Deja se făcuse noapte. Am deschis ochii și am privit stelele ce sclipeau ca niște semnalizatoare pe un aeroport gigant. Făceam eforturi disperate să-mi păstrez ,,discheta" cu care fusesem dotat pentru îndeplinirea misiunii, căci simțeam pătrunzându-mi în vine, asemenea unui ser, un simțământ ciudat, așa, ca și cum aș fi vrut să mă uit pe unde pășesc, ca nu cumva să strivesc vreo furnică.

Profesorii noștri greșiseră într-o singură privință : nu introduseseră în ecuație existența lui Dumnezeu și acum abstractul se răzbuna pe concret.

Mai mult am tresărit în mine decât am simțit apropierea ei.

— Vezi ce pistruiat e cerul ?

Am căzut ca de la zece metri în gol, dar mi-am revenit imediat.

— De unde-ai știut ?

— N-ai spus că singura noastră legătură rămâne gândul ?

— Nu există așa ceva. Nu între noi doi. Ne-am văzut o singură dată !

— Cum de ești așa de sigur ? mă întrebă Liana.

— Nu sunt.

— Florine, tu te joci, sau e altceva ?

Își mijise ochii... nu, nu ca o felină gata de atac, deși ochii îi erau ca ai unei feline... nu... Mai degrabă, ochii i se asemuiau cu o stea ce prinsese să pâlpâie. O priveam de jos în sus. Puteam să-i ghicesc sub rochia subțire coapsele prelungi și trupul adolescentin. Sânii ei tresăltau neliniștiți, ca doi pui de pițigoi născuți în captivitate.

— Ce altceva ?

— Nu știu. Ești prea ireal.

M-am ridicat în capul oaselor și i-am spus :

— N-am cunoscut niciodată femeia.

Izbucni în râs, dar, surprinzându-mi privirea rece, se opri brusc.

— Iartă-mă, n-am vrut ! Tu... adică... tu arăți foarte bine. Cum să nu fi cunoscut... adică... poate că ești...

— Nu, nu sunt nici homosexual și nici impotent. Dacă asta ai vrut să spui. M-am culcat cu multe femei, dar numai sex. Nu cred că înțelegi.

Ea se întinse lângă mine și se lipi de trupul meu ca o liană.

— Știi ce mi se pare ciudat la tine ? Tu nu exiști în lumea asta. Venind aici, acum, după un an de zile, am făcut-o pentru că voiam să sărbătoresc prima noastră întâlnire. Și, revăzându-te, am avut simțământul că tu nici măcar nu te-ai mișcat din locul ăsta timp de nouăzeci de zile. Că, de fapt, tu ești aici de când te-ai născut, nemișcat, că, de fapt, tu stai în același loc de mii de ani, de la începutul lumii.

— Vorbești ca din cărți. De ce aș fi făcut-o ?

— Să mă aștepți pe mine !

Apăsase pe o clapă greșită. Un semnal de alarmă mi se aprinse în creier, pâlpâind asemenea unei stele pe cale să se stingă. Sau să renască.

Dacă Liana era o altă „urmă" a mea ?!

M-am uitat la ceas. Mai aveam exact opt ore ca să ajung la capătul misiunii.

Am încetat să mai cred în telepatie. Creierul a luat-o pe drumul bătătorit de antrenamente și instrucție și am reintrat în pielea soldatului obișnuit să execute fără ezitare ordinele primite.

Mașinăria era aceeași. Dar combustibilul altul.

În loc să mă ridic și să plec, m-am întors și am îmbrățișat-o sălbatic.

— Ah ! Mă doare ! Ce faci ?!

I-am dat la fel de repede drumul, și Liana a sărit în picioare. Uitasem ce forță am și că brațele pot folosi și la altceva decât la luptă și la mânuirea armelor destinate să ucidă.

— Iartă-mă... N-am realizat.

Am simțit-o în spatele meu și, când m-am întors, mi-a încolăcit gâtul cu brațele ei subțiri ca ale unui copil și m-a sărutat apăsat pe gură. Avea buzele moi și parfumate, și limba ei mă făcu să uit de orice prudență. Am încercat s-o dezbrac, dar mă opri cu gesturi blânde.

— Nu, Florine ! Nu acum. Nu aici. Nu pot. E prea repede. Nu mă înțelege greșit. Și eu te doresc.

Mi-am privit fugar ceasul și am zâmbit.

— Bine. Atunci, poate peste încă trei luni.

— Nu ne putem vedea și mâine ? Sau poimâine ?... Doar din trei în trei luni ?!

Am privit-o din nou cu suspiciune, după care am aruncat la coșul de gunoi orice bănuială.

— Liana, eu... Eu nu sunt un om ca oricare altul. Nu pot să-ți spun nimic mai mult. Nu-mi este permis. Dar dacă vei avea răbdare... Vreau să-mi dai adresa la care te-aș putea găsi.

M-am oprit și am rămas stană de piatră. Prin cap mi s-a derulat rapid filmul plecării din unitate și, ca într-un prim-plan, mi-a apărut cutiuța înmânată personal de Mistrețul. O cutiuță ce trebuia s-o predau la terminarea misiunii celui care m-ar fi întâmpinat. Am scos-o din buzunar și am aruncat-o discret la câțiva metri.

— S-a întâmplat ceva ? mă întrebă Liana.

— Nu, ce să se întâmple ?! Căutam un pix. Dar spune-mi-o, pot s-o rețin.

Exerciții îndelungate mă obișnuiseră să memorez instantaneu zeci de cifre și de mesaje auzite o singură dată.

Ne-am despărțit și am simțit-o pe Liana nerăbdătoare să plece. Tremura ușor, aproape imperceptibil, și am știut că nu e din cauza frigului.

— Ești ciudat, Florine, mi-e puțin teamă de tine, și, totuși, mă simt apărată când suntem împreună. Am să aștept să mă cauți. Nu știu de ce, dar simt că am să fiu a ta. Numai a ta. E mult ce spun acum, și prea repede. Nu fac decât să-ți spun ce simt. Poate fi o impresie falsă, însă poate fi și adevărul.

Se întoarse pe călcâie și dispăru printre copaci. M-am dus și am ridicat cutiuța aruncată departe de mine. Eram sigur că înăuntru se afla un microcasetofon care pornea și se oprea automat la

semnalul vocii umane. Am pus cutiuța în buzunar și mi-am făcut rapid planul în cap. Mai aveam exact șapte ore și treizeci de minute până la punctul final. Pierdusem aproape cinci ore, dar meritase.

Fără sentimente, omul este doar un meteor...

...Am primit un șut în coaste și am sărit ca un arc. Gil hohoti și mi se adresă în șoaptă :

— Ce aia mă-tii faci ? Visezi ? N-ai auzit ordinul ?

— Nu, pupa-m-ai în cur, nu l-am auzit ! îi răspunsei, cât de cât regulamentar.

Gil trecu de la culoarea neagră din obrăjori la cea rozalie. Una e să vorbești așa cu un caporal în afara programului comandat și alta când este în exercițiul funcțiunii.

l-am auzit din nou vocea asemenea sâsâitului unui șarpe :

— Ai să mi-o plătești ! Marș la cabină !

Mă simțeam atât de sleit, încât îmi venea să mă arunc în ocean și să termin. Aș fi făcut-o, poate, dacă aș fi continuat să rămân singur pe lume, cum mă născusem.

În „cabină" distracția era în toi. Băutura și drogurile își făcuseră pe deplin efectul. Te și mirai cum era posibil ca, într-un spațiu atât de mic, zece oameni să desfășoare acțiuni dintre cele mai diverse fără să se stingherească reciproc. Într-un ungher, Jack îi căra lui Bahtiar niște pumni demni de o finală olimpică, dar nici arabul nu stătea ca de lemn. Colosul, Figuerola și încă doi olandezi încinseseră pe o cușetă o partidă de pocher, în timp ce, în spațiul rămas, doi belgieni aruncau de la unul la altul o minge de tenis.

Și în această amestecătură, Gil își găsi și el locul : la câțiva centimetri în fața mea. Stătea cu mâinile în șolduri și rânjetul lui nu amintea în nici un fel de surâsul Giocondei.

— Deci să te pup în cur, ha ? continuă el discuția de pe punte. De acord ! Dă-ți nădragii jos și întoarce-te. Caporalul Sheperd este gata să execute cu acuratețe ordinul soldatului Zamfir.

Dar frica fugise din mine pentru totdeauna. Mi-am dat jos salopeta și mi-am întors bucile spre Gil. În locul pupatului, am simțit degetul lui butucănos căutându-mi anusul și cealaltă mână

înfigându-mi-se în ceafă. Îi simțeam greutatea și răsuflarea scârboasă, în timp ce mă lingea în ureche.

— Sper că micului soldățel nu-i e teamă de dorințele caporalului său. S-ar putea să-i facă chiar plăcere.

Instantaneu am tras un vânt care, pentru câteva clipe, îl lăsă pe Gil nemișcat. Am profitat și l-am lovit violent cu călcâiul în tibie, răsturnându-mă, totodată, pe-o parte. Soarta a vrut ca în acea parte să se afle Colosul și partenerii lui de pocher.

În general, nu-i bine să chibițezi la o partidă de pocher, riști să-i enervezi pe jucători. Dar ca să te prăbușești în mijlocul jocului peste participanți, exact când potul e mai mare, este deja prea mult.

Colosul ne înșfăcă, pe mine și pe Gil, de ceafă și începu să ne dea cap în cap cu o viteză ce mă convinse că prinsese cel puțin o chintă.

În mijlocul acestei vânzoleli, vocea lui Pavlovici căzu ca un trăsnet :

— Drepți !

Și iată-ne pe toți zece străduindu-ne să executăm cât mai corect comanda. Colosul își bătu nestingherit palmele, pentru a îndepărta firele de păr rămase printre degete, și urlă pe neașteptate :

— Atențiune !

— Boule ! ricană maiorul. Trebuia să strigi asta înainte să dau eu comanda.

Se apropie de mine și mă examină cu interes.

— Soldat, ți-ai meritat prima din Cambodgea cu prisosință. Asta însă nu te-a ridicat în grad. Dacă ai chef să-ți pui curul la bătaie, o poți face într-un loc mai ferit. Din momentul ăsta, dacă mai răzbate vreun zgomot pe punte, vă împușc pe toți, zise el, punând mâna pe tocul vechiului Mauser, ca spre a-și întări spusele. Când vă veți întoarce la bază, toată grupa este consemnată douăsprezece ore la curățatul palmierului.

Una dintre cele mai nepricopsite pedepse. În acest interval de timp, cu pauze de câte zece minute la oră, trebuia să răzuim fiecare câte un palmier cu o lamă de ras, astfel încât să-i dăm culoarea lemnului natur.

Pavlovici dispăru la fel de tăcut precum apăruse. Ne trântirăm pe cușete și reluarăm tabietul zilnic : drogurile și vodca.

Mai aveam o noapte și o zi până la sosirea în Port of Hope. Și de-acolo mai departe, spre Moartea care ne procura banii...

...Cu o pilă de unghii am deschis portiera, am smuls firele de contact, le-am legat și am pornit motorul. Mașina era o Dacie destul de veche, ca să nu atragă atenția. Am intrat pe șoseaua națională și m-am îndreptat către sud-est. Ploua mărunt și șoseaua era aproape goală. Gândul mi-a zburat la Liana și m-am simțit acaparat de o forță superioară, împotriva căreia nu puteam lupta, o forță asemănătoare celei pe care fusesem învățat s-o respect : EL, Dictatorul, Tătuca. Doar că acum forța venea din mine. Și era chiar mai puternică decât forța în fața căreia fusesem învățat să mă plec.

Am întors mașina dintr-o singură mișcare și bătrâna Dacie derapă, lovindu-se cu spatele de „morcovii" plantați pe marginea șoselei. Nimeni și nimic nu mă putea opri să mă întorc. Târziu, abia când ajunsesem în fața casei în care știam că o pot găsi, mi-am dat seama ce greșeală imensă comisesem. Dar nu mai era nimic de făcut.

Stătea pe verandă, într-un scaun împletit din răchită, și citea o carte. Am coborât și m-am apropiat de ea. Nu părea în nici un fel surprinsă, doar contrariată puțin, de parcă ne dăduserăm întâlnire și eu întârziasem.

— Nu puteam să plec fără să-ți spun că o să-mi fie foarte dor de tine.

Și-a încolăcit iarăși brațele în jurul gâtului meu și m-a sărutat ca prima dată, trimițându-mă, a câta oară, în copilăria mea amărâtă.

— Florinule, eu am să te aștept. Fă tot ce-i de făcut și nu lăsa nimic de la tine.

După foarte mulți ani, am simțit nevoia să plâng. Dar lacrimile au curs în mine, ca o ploaie ce cade spre cer. Nu mai eram singur.

Oricât de puternic ar fi, bărbatul va avea întotdeauna nevoie de protecția unei femei.

Am urcat în mașină și am mai auzit-o strigându-mi :

— Ai grijă de tine ! Să nu mă lași singură ! Nu mă lipsi de tine !

Cred că parcursesem mai mult de jumătate de drum. Am desluşit prin ceaţă luminile unui punct de control şi pe miliţianul care îmi făcea semn să opresc. Am încetinit, am trecut în viteza a doua şi, când l-am prins în lumina farurilor, am accelerat brusc. Lovitura sună sec şi miliţianul căzu într-o parte. Nu ştiam dacă îl omorâsem sau nu. Oricum, n-avea importanţă pentru misiunea mea. Mai rămăseseră trei ore până la expirarea timpului. Totul era să nu fiu prins.

Continua să plouă când am ajuns la marginea Bucureştiului. Am oprit şi am abandonat maşina. Nu aveam nici un ban, dar am oprit un camion la autostop şi l-am plătit pe şofer cu casetofonul pe care-l luasem din maşina furată.

Cu exact o jumătate de oră înainte de ora stabilită, eram în faţa casei. Am intrat în curtea pustie şi m-am îndreptat spre uşă. Din întuneric apăru o namilă care socoti că stomacul meu era cel mai bun loc pentru a-şi propti ţeava puşcociului.

— În plimbare sau în vizită la rude ?

— Eşti spiritual ca o balenă plecată în căutarea masculului. Ce-ar fi să-ţi scoţi pixul din ulcerul meu ?

— Uşurel ! Nu te aprinde că dai în foc.

Din spate am primit o lovitură drept în ţeastă şi n-am mai ştiut nimic.

Când m-am trezit, eram cu mâinile şi picioarele legate, culcat pe burtă, iar capul mă durea îngrozitor. Cucuiul din vârful ţestei era ca o greutate de o sută de kilograme aşezată pe cap, şi aş fi dat şi comoara lui Sindbad pentru un pahar cu apă.

Treptat, ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi am putut realiza că mă aflam într-o pivniţă. În jur, o mulţime de şobolani căutau să mă cunoască. La vreo jumătate de metru, ceva sclipea ca un far pentru marinarii naufragiaţi.

Am „mers" prin mişcări de abdomen şi bărbie spre obiectul salvator. Ghicisem bine, era un ciob de sticlă. L-am prins în dinţi şi l-am fixat într-o crăpătură din pardoseala pivniţei.

M-am răsturnat pe spate şi m-am târât până am ajuns cu legătura de la mâini în dreptul ciobului. Mi-a luat ceva timp să-mi

tai legăturile, dar până la urmă am reușit. Nu fără a dona ceva sânge.

Restul a fost o jucărie. Membrele îmi erau amorțite, însă după câteva minute de gimnastică suedeză eram ca nou.

Mi-am privit ceasul cu fosfor. Mai rămăseseră exact cinci minute până la fluierul final, dar știam cu exactitate că mă aflam la locul potrivit. Trebuia doar să mai ajung în camera cu pricina.

Zgomotele venite din spatele ușii de lemn, deși înfundate, mi-au aprins semnalul de alarmă. Din trei salturi, am urcat scara de ciment și m-am lipit cu spatele de perete.

Ușa se deschise și două arătări, care puteau juca cu ușurință rolurile principale din *Planeta maimuțelor*, dădură buzna, mai-mai să cadă grămadă pe trepte. Miroseau a basamac ca un distilator în plină activitate.

Au și căzut grămadă pe scară, ajutați de un kitziguruba aplicat cu exactitate.

Când am intrat în camera de destinație, ceasul mi-a piuit devotat ora exactă. Erau cu toții vreo zece inși, așezați la o masă lungă cât o zi de post, iar în spatele unui birou masiv stătea o stârpitură cu niște ochelari negri, care-i acopereau mai mult de jumătate din față.

Părea ridicol, deși ceva insesizabil îi conferea o forță absconsă. Mai mult pentru a-mi depăși starea de incertitudine, am urlat :

— Soldat Zamfir Florin raportează îndeplinirea misiunii !

Stârpitura întinse o mânuță de estropiat și mârâi :

— Cutia !

I-am pus cutia în mână, deși, ca să fiu sincer, în loc de cutie mi-ar fi plăcut să-i pun sub cur o grenadă amorsată. Tipul îmi făcu semn să trec la masa lungă și se lăsă iarăși pe spate. Își privi ceasul și oftă mulțumit, părând dintr-o dată și mai mic decât era, dacă așa ceva ar fi fost posibil.

— Stop cronometru ! Timpul s-a încheiat, tovarăși ! Vă felicit, pe cei prezenți, pentru îndeplinirea misiunii. Voi, cei unsprezece, ați meritat pe deplin încrederea acordată de Conducătorul Suprem. Ne-ați arătat că milioanele de lei investite în voi nu au fost în zadar. Partidul, în frunte cu Secretarul General, vă mulțumește prin mine pentru devotamentul și curajul vostru.

Am sărit ca la un semnal toți unsprezece în picioare și am strigat pe o singură voce :

— Servesc Partidul, România și pe Conducătorul Suprem !

Stârpitura zâmbi, dându-și la iveală cariile netratate vreodată.

— Tovarăși, meritați o odihnă binefăcătoare. Afară vă așteaptă un microbuz care vă va duce la hotelul pregătit special pentru voi. Nu e nevoie, cred, să vă reamintesc că sunteți încă sub consemn. Nu părăsiți hotelul fără permisiune și nu luați legătura cu nimeni. Mâine, același microbuz vă va aduce din nou aici.

Își linse buzele, ca și cum ar fi terminat una dintre cele mai bune prăjituri preparate vreodată în istoria cofetăriei, și continuă :

— Veți avea deosebita onoare ca mâine să fiți primiți de generalul-comandant, cel care a vegheat mereu asupra voastră cu dragoste părintească. Executarea !

Hotelul se afla pe undeva, prin strada Uranus, de fapt o altă casă conspirativă. A Securității sau a Armatei, sau una și aceeași. Mai mult ca sigur că eram blindați cu microfoane și cu camere video. Oricum, inutil ; eram prea obosiți să mai vrem și altceva în afară de mâncare și somn.

În mod firesc, mâncarea conținea droguri, drept pentru care, înainte de a devora bunătățile întinse pe masă, mi-am fixat în subconștient — ca o comandă dată unui pilot automat — comportamentul pentru următoarele douăsprezece ore. Știam că vom fi luați la întrebări și că ne vom afla sub stare de hipnoză, că am fi fost în stare să depănăm toate întâmplările petrecute până când am ajuns la bază, așa că măsurile de precauție erau bine venite. Toată instrucția devenise acum, măcar în ceea ce mă privea, un bumerang.

A doua zi eram prezenți în aceeași încăpere, pavoazată cu portretele Dictatorului și al savantei lui soții. Dar nu mai eram unsprezece. Eram doar șapte.

— Voi, dragii mei, cuvântă stârpitura, îmbrăcată de astă dată într-un costum *gri-perle* și cravată neagră cu desen auriu, ați fost aleșii dintre aleși.

Clar ! Ascultase cutiile și rezultatele examenului hipnotic la care picaseră mai mult ca sigur ceilalți patru.

— Voi, continuă stârpitura, sunteți cadrele cele mai de încredere ale Partidului. Voi sunteți soldații neînfricați ai apărării co-

munismului. Prin voi, întregul popor român retrăiește gloriosul său trecut istoric. Fiți mândri pentru misiunea ce v-a fost încredințată. Soarta milioanelor de români este în mâinile voastre !

Eram sigur că un discurs identic era ținut de alte stârpituri în fața altor roboți, spre perpetuarea dictaturii din tată în fiu. Nu m-ar fi mirat dacă o grupă de șoimi ai patriei s-ar fi repezit în acea clipă să ne ofere buchete de flori și să ne sărute sfielnic cu buzele lor dezinfectate, în prealabil, de o echipă de medici specializați.

— Tovarăși, veți avea acum onoarea de a fi primiți de tovarășul general-comandant ! Este una dintre zilele cele mai importante din viața voastră.

Stârpitura se retrase doi pași și-și împreună mâinile deasupra prohabului, de parcă i-ar fi fost teamă ca micuțul lui cocoșel să nu-și ia zborul o dată cu venirea superiorului.

Ușa din colțul întunecat al încăperii se deschise și își făcu apariția un tip înalt, îmbrăcat în uniforma armatei. Era tot ce se putea distinge.

— Tovarășul general-comandant !

Am luat toți șapte poziția de drepți, ca un singur om, și am strigat :

— Să trăiți !

— Pe loc repaus ! comandă generalul, rămânând în umbră. Puteți să vă așezați.

Ne-am așezat pe scaune. Vocea generalului era plăcută, melodioasă chiar. O voce caldă, umană, cum nu mai auziserăm de ani de zile adresându-ni-se.

— Băieți, din cei peste o sută care formau unitatea voastră, doar voi ați fost cei aleși. Să fiu sincer, vă invidiez. Și pentru tinerețea voastră, dar și pentru pregătirea voastră, ca și pentru performanțele voastre. Un om care moare în condiții violente pe timp de pace reprezintă un fapt ieșit din comun. Același om mort în condiții de război este ceva obișnuit. Moartea trebuie însă să servească la ceva. Noi nu de moartea voastră avem nevoie, ci de viața voastră, de viața voastră pusă în slujba poporului, a țării și a Conducătorului Suprem !

Generalul se opri și-și aprinse o țigară de la o brichetă cu rezistență, așa încât nici o părticică a figurii lui nu se dezvălui privirilor noastre.

Trase două fumuri în tăcere și continuă cu aceeași voce calmă :

— Începând cu ziua de astăzi, ați fost incluși în trupele de elită ale gărzii prezidențiale. Veți pleca într-o țară prietenă, unde vă veți continua pregătirea în condiții reale de teren. Până atunci însă veți beneficia de o binemeritată vacanță. Șapte zile pentru șapte viteji ! continuă generalul, râzând ușor. Veți primi actele și banii necesari. Inutil să vă mai spun că trebuie să evitați orice ocazie despre care ați bănui că v-ar putea aduce într-o situație neplăcută.

Strivi țigara la jumătate, într-o scrumieră din imediata lui apropiere, și-și aprinse alta. Erau țigări străine, mirosul lor dulceag ne gâdila nările. Generalul își privi ceasul și tuși discret.

— Băieți, nu vreau să vă ascund că această minivacanță este, totodată, și un ultim test. Aș rămâne dezamăgit dacă vreunul dintre voi ar fi atât de fraier, ca să pice într-o cursă. Ar fi păcat de vremea pierdută și de încrederea investită... Dacă sunt întrebări, nu vă sfiiți să le puneți.

Trecură două-trei minute de tăcere deplină. Generalul consideră că nimeni nu are nimic de întrebat, când, fără veste, tipul aflat în stânga mea se ridică brusc și răcni :

— Tovarășe general-comandant, soldat Nedelcu cere permisiunea să raporteze.

— Te ascult, soldat Nedelcu !

— Cer permisiunea să întreb ce s-a întâmplat cu ceilalți colegi ai noștri care nu au fost prezenți la ora stabilită.

De altfel, o izbucnire umană. Singura trăsătură pe care nu trebuia s-o avem. Am știut cu siguranță că vom mai rămâne doar șase. Ca în poezia aceea cu zece negri mititei.

Generalul stinse și cea de-a doua țigară tot la jumătate și în voce i-am deslușit o undă de nervozitate :

— Vei afla la timpul potrivit, soldat !

— Atențiune ! urlă stârpitura.

Generalul dispăru precum apăruse. Fără zgomot, fără ca nimic în jur să se schimbe.

Aveam douăzeci și unu de ani, dar puteam ieși liniștit la pensie...

*

...Primirea la Swazi nu a fost una dintre cele mai festive. Colosul îl culcă la pământ din două labe pe caporalul de serviciu la bucătărie și urlă ca scos din minți :

— Ce-i porcăria asta ? Încă nu e pregătită masa pentru grupa de elită a regimentului „Mercenários" întoarsă din neprimitoarea junglă a Cambodgei ?! Iată-ne aici, după o perioadă în care n-am halit decât vietnamezi și khmeri în sânge, și ce găsim ? O degringoladă completă !

Brusc, negrișorii care se ocupau cu preparatul hranei deveniră deosebit de harnicuți.

— Să-i împușcăm ! propuse Jack. În acest fel vom avea mai multe rații în plus.

— Nu merită să cheltuim muniția pe găinațurile astea ! decise Gil. E mai bine să ne spălăm baionetele în ei. Le putem apoi dezinfecta cu vodcă.

— Mă consider în drept să întocmesc un raport către Statul-Major al trupelor rebele cu privire la neregulile constatate aici ! se stropși din nou Colosul, reexpediindu-l cu un pumn în lumea viselor pe caporalul de serviciu, care tocmai făcea eforturi să se ridice.

N-am ezitat să încingem o partidă de zaruri. Colosul pretinse că poate miza pe capul câtorva dintre cei care ne pregăteau prânzul. Nefiind acceptată oferta, Colosul scoase un teanc de yuani capturați de la un chinez nenorocos și relansă potul. Nici yuanii nu fură acceptați, lucru care-l făcu pe uriaș să intre într-o stare de agitație cumplită.

— Nu vă mai înțeleg, spuse el. Unde este umanismul vostru, spiritul vostru de colaborare și întrajutorare internațională ?

O clipă, rămase în dilemă și întrebă cu o voce plină de îndoială :

— Sau vi s-a urcat sifilisul vietnamezelor la creier ?!

L-am ignorat total și am continuat înfocați jocul, nu atât pentru câștig, cât pentru a ne elibera de lâncezeala în care trăiserăm ultimele zile pe goeletă.

Gil și Jack nu mai prididеau să-și îndese câștigul în buzunare, dar nici eu nu stăteam foarte rău. Și din senin a izbucnit scandalul.

Figuerola consideră că zarurile fuseseră măsluite, de parcă ıta era o noutate, și, simțindu-se frustrat, puse mâna pe babaroa: și le înghiți pur și simplu.

Adevărul e că nici unul dintre noi nu se aștepta la o asemenea ɔrmă de protest. Cu atât mai puțin ca ea să vină din partea unui egru.

Figuerola icni scurt, ochii i se bulbucară și începu să sughită iolent. Zarurile nu păreau a constitui o mâncare căreia să-i duci lorul. Colosul îl privea pe negru cu un interes nedisimulat, speând probabil, în sinea lui, că tipul își trăia ultimele clipe. Dar, ca le cele mai multe ori, realitatea nu se conformează dorințelor ıoastre.

Portughezo-angolezul borî direct în poala lui Jack cele două zaruri, însoțite de resturile micului dejun luat pe vas.

Din privirile intrigate ale lui Jack, am înțeles că nu era deosebit de fericit de cele întâmplate.

Vântul bătea ușor, făcând palmierii să freamăte, mici viețuitoare africane își croiau drum către existență, soarele continua să descrie arcul său de cerc către asfințit, când Jack își repezi cizma în burta portughezului.

Figuerola căzu pe spate și din gură continua să-i iasă o substanță verzuie, care, la intervale, se ridica spre înălțimi cu insistența unui gheizer. Zarurile fiind compromise, Gil scoase o pereche de cărți și începu să le frece cu înfocare.

— Știi să dai în cărți sau faci o pasiență ? întrebai eu cu o falsă nedumerire.

— Din ce căcat sunteți plămădiți, voi, românii ?

Se strânsese și așa prea multă ură împotriva împuțitului ăstuia ! Eram mai bine pregătit ca el, o știam, fără să fie cazul până atunci să-mi demonstrez talentele. Gil mă salvase de două ori de la moarte ; se aflase alături de mine în situații-limită. Gil era superiorul meu. Dar când nu-ți cunoști mama, rudenia se referă automat la nația din care faci parte.

L-am pocnit scurt și concis. Ceilalți nici nu apucară să-și dea seama ce se întâmplase.

Am pornit primul tur ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Abia după vreo cinci minute, Colosul avu un moment de luciditate și își exprimă nedumerirea în legătură cu lipsa caporalului.

— I s-a făcut somn, spusei eu. Era puțin obosit și i s-a făcut somn. Jucăm sau ne căcăm pe noi ?

Am pus trei ași jos și am înhățat potul.

— Sper s-o încasezi la primul atac ! prezise Colosul. Așa, voi avea posibilitatea să-ți scotocesc puțin prin buzunare.

— Am buzunare adânci, zisei. Ai putea da peste o grenadă care să-ți taie pofta să mai cotrobăi în buzunarele altora.

Bahtiar bătea cărțile cu dexteritatea unui expert, crezând că nici unul dintre noi nu-și dădea seama că își potrivea o culoare.

Încetul cu încetul, Gil își reveni în simțiri, arătând destul de fioros, dar o sticlă de vodcă pe care i-o pusei rapid în mână îl readuse la simțăminte mai bune.

— Ce faci, măi, mână moartă ? întrebă Jack și, fără să mai aștepte răspunsul, decartă trei cărți.

Spre norocul meu, din cauza oboselii și a vodcii, caporalul nu reuși să sesizeze ce se întâmplase. În surprinderea generală, câștigă următoarele trei mâini și-și făcu o grămăjoară respectabilă de verzulii. Mahmureala îi trecuse ca luată cu mâna și începu să ne destăinuie câte ceva din trecutul lui de mare pocherist.

Se așternuse o atmosferă familială, iar sosirea sergentului Blake nu părea de natură să ne facă să renunțăm la ea.

— Drepți ! urlă sergentul, devenind mai negru decât era. Ați uitat ce trebuie să faceți când vedeți un sergent ?

— Nu cred că cineva din cei prezenți aici a uitat, i se adresă cu bunătate Colosul, tăind cărțile întinse de Gil. Atunci când vedem un sergent, noi trebuie să dăm onorul. Deci, grupă !

Și, simultan, o rafală de bășini bine conservate trezi jungla la viață. Sergentul Blake nu aprecie însă în mod deosebit efortul nostru de a-i intra în grații.

— O să vă treacă imediat râsul ! Maiorul Pavlovici a ordonat douăzeci și patru de ore de răzuit palmierii. V-am adus lame de ras. Vreo preferință în privința mărcii ? făcu el, crezându-se spiritual. Drepți !

— Nu primim ordine de la un negru, îl liniști Gil, continuând să rămână culcat pe-o rână. Nu, atât timp cât suntem în pauza de odihnă comandată de colonelul Schröder. Sau te-a făcut peste noapte general și noi n-am aflat ? Așa că poți să-ți razi liniștit flocii cu lamele alea !

— Șleahtă de porci ! O să mi-o plătiți ! răcni sergentul, făând stânga-mprejur și îndreptându-se țanțoș către punctul de omandă.

Câțiva bocanci care mai păstrau încă noroiul Cambodgei :burară după el, dar fără să-l atingă.

Nu trecură nici cinci minute și Blake reveni însoțit de locoenentul Van Saar, care, după ce ne aruncă o privire plictisită, ɔinevoi să ni se adreseze :

— Pauza de odihnă comandată de colonelul Schröder este OK. Asta nu înseamnă că atunci când vedeți un grad superior să rămâneți în continuare în poziția scroafei înainte de a făta.

— Caporalul Sheperd are onoarea să raporteze, domnule locotenent ! Domnul locotenent este venit de curând în Angola. Condițiile de-aici nu se aseamănă cu cele din marina olandeză, de unde domnul locotenent a fost dat afară pentru comportament oneros. Jungla este împânzită cu trăgători de elită cubanezi și ruși, și ăștia abia așteaptă să-și dea seama care dintre noi este ofițerul și care soldatul.

Locotenentul schimbă în obraji culorile drapelului olandez, dar își mască perfect furia.

— Probabil că micuțul caporal este șeful unui serviciu special de știe atâtea despre mine.

— Nu, domnule locotenent, zise liniștit Gil. Dar aici știrile circulă repede. Și apoi, nimeni dintre noi n-a venit să lupte pentru a-și apăra patria sau din alte considerente morale.

Trezindu-se complet ignorat în turnura discuției, Blake începu tam-nisam să cotcodăcească despre respectul cuvenit gradelor superioare din partea celor inferioare, indiferent de spațiul în care s-ar găsi acestea.

Van Saar se întoarse spre el și-l privi drept în ochi, glăsuind :

— Asta este un căcat ! zise el, fără să precizeze dacă se referea la omul pe care-l privea sau la situația ca atare. Sunteți cu toții gunoiul societății și vă comportați ca atare. Mi-e silă că trebuie să lupt lângă niște otrepe ca voi !

Într-o secundă, Colosul se înfipse în fața olandezului și-i suflă în față :

— Ușurel, domnule locotenent, ușurel ! Ne puteți comanda orice rahat de misiune, dar atenție cum ne vorbiți. Aici, gloanțele zboară de-o parte și de alta cu viteza luminii.

— Cară-te din fața mea ! spuse scârbit locotenentul. Iar amenințările tale ți le poți băga în cur. O să am grijă ca, atunci când va fi nevoie, să ți le scot eu de-acolo cu o grenadă. Când am spus otrepe, m-am inclus și pe mine.

— Nu este de-ajuns ca să ne liniștească ! insistă uriașul.

— Nu ? făcu încet olandezul. Poate asta o să te convingă !

Și aproape fără efort, cu rapiditatea unei feline, îi aplică Colosului una dintre cele mai complicate lovituri de karate do, trimițându-l pe uriaș în brațele lui Morfeu.

— Un sfat : n-o mai faceți pe durii. Faptul că n-am luptat până acum într-o junglă, nu înseamnă că am fost hrănit numai cu lapte. Orice manifestare de lipsă de respect față de superior se va pedepsi de-acum înainte cu cea mai mare asprime.

Salută regulamentar și se îndepărtă țeapăn. După exact cinci pași, se întoarse și adăugă :

— Ah, am uitat să vă spun... Sunt noul vostru comandant de pluton !

Ne lăsă cu gurile căscate și dispăru în cortul în care se afla punctul de comandă.

Blake rămăsese total descumpănit și se tot foia de colo-colo cu țâfna unei curve ajunse în pragul pensionării pe caz de boală. Reluarăm jocul, și faptul că nici unul dintre noi nu-l băga în seamă îl scotea din minți.

Colosul începu să dea semne de trezire și se dovedi neplăcut surprins la auzul celor întâmplate cu el. Ba chiar deveni atât de nervos, încât confundă bidonul de vodcă cu cel de apă.

Asta îl aduse deja în pragul nebuniei !

Întâmplarea făcu ca prin preajmă să se afle, cum vă spuneam, chiar sergentul Blake, care, la fel de nemulțumit de viață, bombănea de unul singur, aruncând priviri ucigașe în dreapta și în stânga.

Cei doi se loviră fără voie piept în piept și de-aici izbucni conflictul :

— Ai chiorât, soldat ?! țipă Blake. Dacă nu mai poți să-ți belești pulica ta de greier, belește-ți măcar ochii !

Se porni o bătaie crâncenă, atât de crâncenă, încât uitarăm complet de joc și priveam ca la spectacol. Mai întâi, Colosul îi înfipse un bocanc în plex negrului și, când acesta se aplecă, îi trimise drept în țeastă pumnul său care ar fi putut dărâma și un bivol.

Dar Blake se dovedi mai tare decât bivolul. Când uriașul se repezi spre el să-l calce în picioare, se întoarse fulgerător, lăsându-l pe american să se prăbușească pe pământul gol. Îi prinse cu dexteritate gâtul între glezne și-l roti cu rapiditate într-o parte și în alta. Însă gâtul Colosului ținea la tăvăleală. Cu o mână îl prinse pe negru de prohab și trase cu putere. Un urlet de fiară ne dădu de înțeles că lupta se încinsese.

Își cărau la pumni cu o sălbăticie nemaipomenită și, în curând, amândoi erau plini de sânge, gâfâind ca niște elefanți care traversaseră non-stop savana africană de la un cap la altul. Deși loviturile lor nu mai aveau puterea de la început, continuau să-și desfigureze moacele, și așa nu prea frumoase, într-o înțelegere deplină.

Primul căzu sergentul. Colosul nu păru să realizeze imediat că rămăsese singur pe câmpul de luptă și, răcnind, se repezi cu pumnii înainte spre ceea ce era numai imaginea negrului în ochii lui împăienjeniți de sânge. Neîntâlnind nici un obstacol în cale, se prăbuși și el, încurcat în picioarele lui Blake.

I-am stropit cu câteva găleți de apă și le-am dat să bea vodcă, cu grija cu care infirmiera îi dă bolnavului să soarbă supica pasată.

Apoi, auzirăm vocea aceea ieșită din cazanul cu smoală :

— Bine-ați revenit în Angola !

La nici zece metri, Pavlovici ne privea cu rânjetul lui crud, în timp ce-și aprindea unul dintre celebrele trabucuri titoiste...

...În ce fel își poate petrece vacanța de șapte zile un om care nu există ? Cum te poți încadra așa repede într-o comunitate în care ai trăit fără să știi de tine și fără să fi știut nimic despre tine ?! Postura turistului este cea mai potrivită. Într-un hotel dintr-o stațiune poți fi cine vrei, mai ales dacă ai acte, fie ele și false. Acolo nimeni nu te va întreba ce cauți și ce dorești.

Am ales varianta cea mai grea : Liana. În mod sigur eram ținut sub observație. Se investise prea mult în mine, ca acum să mă lase de capul meu. Reîntoarcerea la Liana însemna implicarea ei în ciorba în care intrasem, și știam că ori stârpitura, ori generalul n-ar fi ezitat nici o secundă s-o lichideze, dacă ar fi descoperit-o.

Pentru nimic în lume nu aș fi expus-o. Trebuia să ajung la ea altfel. Eram dominat de reflexele achiziționate la antrenamente, rațiunea îmi fusese acaparată și subsumată unor instanțe obscure, dar superioare. Îmi rămăseseră intuiția și instinctul.

Am intrat în prima agenție turistică și mi-am cumpărat un bilet pentru șapte zile de sejur la Sinaia. În noaptea aceea am dormit într-un hotel de lângă gară și a doua zi de dimineață, după ce am băut o cafea în care tipii de la restaurant își spălaseră probabil ciorapii, am luat primul accelerat spre Sinaia.

M-am cazat și am coborât în holul hotelului, unde se afla și barul. Aveau toate băuturile posibile, la cele mai imposibile prețuri pentru majoritatea turiștilor. Nu și pentru mine.

Tipa cu rochia despicată până la buric mă cântări preț de câteva vodci și hotărî, în cele din urmă, să mă viziteze. M-am prefăcut că privesc cu interes tavanul lambrisat al barului și am râgâit discret. Nu părea nemaipomenit de încântată de atitudinea mea, dar meseria e meserie.

— Ești trist, marinarule ? inaugură ea conversația.

— Ce te face să crezi că aș fi marinar ?

— Nu arăți a cosmonaut.

— Și pentru tine, bărbații se împart doar în cosmonauți și marinari ?

— Mai există și a treia categorie : milionarii. Dar nu prea ai moacă.

— Atunci cântă la altă masă.

— Mă mulțumesc și cu mai puțin.

Tipa arăta strașnic și știa lucrul ăsta. Doar privirea îi era deosebit de rea. Dar când vrei să călărești o iapă, nu te uiți sub coada ei.

— Nu e ziua ta norocoasă. Vin tocmai după o operație în care mi-au extirpat părțile bărbătești, dacă înțelegi ce vreau să spun !

Aici reușisem s-o surprind, deși gagica era prea versată.

— Ai avut vreodată așa ceva ? Nu pari.

— Nu foarte mult. Atât cât să pot urina în patul unor cățele ca tine.

Depășisem măsura, dar mă distram. Curva de serviciu rămase blocată, după care își reveni și se sculă de pe scaun.

— Ai să regreți asta !

— Mă pupi !... îi șoptii, făcându-i cu ochiul. Spune-i stârpiturii care te-a trimis să-și țină boașele acasă dacă nu vrea să i le servesc piure la micul dejun. Sunt în timpul meu liber și vreau să mănânc o ciorbă caldă în care să nu găsesc nici un fir de floc.

— O faci pe durul ?

— Am mai auzit asta. Dar tipul care mi-a pus-o n-a mai apucat să afle răspunsul.

Gagica îmi întoarse un spate superb și, înainte de a face primul pas, i-am strigat ca să mă audă tot barul :

— Adevărul e că ți-aș pune-o o dată ! Cât iei pe număr ?

Rămase țeapănă, de parcă tocmai îi alunecase pe gât o umbrelă. Își întoarse încet capul, și cel care a descris privirile Scorpiei ar fi trebuit să se ascundă privind-o în ochi.

— Măi, puță bleagă, ca să pui tu de-un număr cu mine nu e de-ajuns să știi să miști din cur !

Doi tipi dădeau târcoale cu o insistență ce te putea lăsa pe gânduri. Dacă gagica nu era trimisa stârpiturii care ne primise la București, atunci cei doi erau sigur peștii ei.

Unul dintre tipi, ceva mai brunețel decât Sidney Poitier, se apropie și-mi trimise o flegmă gălbuie în paharul cu vodcă.

— Ia zi, moșule, cum mai e vremea pe la țară ?

— Plouă.

— E bine pentru porumb, decise el, cu autoritatea unui inginer agronom, neuitând să-și stingă țigara în noul pahar cu vodcă pe care barmanul tocmai îl pusese în fața mea. P-acilea e altfel. Dacă nu știi să menții ștacheta și să te porți ca lorzii, atunci trebuie să scoți biștarii. Ai jignit-o pe demoazela, așa că trebuie să te scormonești la portofel pentru despăgubiri morale. Sau amendă. Cum vrei. Dai trei miare, și zi săru'mâna c-ai scăpat ieftin.

Înainte să mă ridic de pe scaunul înalt al barului, i-am frânt mâna stângă și l-am lăsat leșinat. Colegul rămăsese stupefiat. În trecere, i-am administrat o labă preventivă și am ieșit în fața hotelului.

Simțeam ațintiți asupra mea o mulțime de ochi nevăzuți, asemenea ochiurilor din care sunt împletite năvoadele, și între mine și un pește prins în năvod nu era o deosebire prea mare.

Doar că eram prea tânăr ca să renunț la luptă așa de ușor. Am urcat spre telecabină și mi-am luat bilet până la Cota 1400. Nu era multă lume. Telecabina urca încet și am putut să-mi dau seama că nu aveam nici o „umbră". Mai mult ca sigur că sus se afla un iubitor al munților care primise prin stație vestea sosirii mele iminente.

De la Cotă am preferat telescaunul, și iată-mă urcând spre Vârful cu Dor, singur-singurel. După cinci minute am văzut pământul la câțiva metri sub mine și nu am ezitat să mă arunc.

Tipul care trebuia să mă preia la „2000" avea să înghită în sec. În Breaza, am ajuns ceva mai greu decât crezusem, dar a meritat efortul. Am dormit într-o capelă din cimitirul care se afla, culmea, pe strada Libertății și a doua zi, dis-de-dimineață, am luat cursa de Ploiești.

Din Gara de Vest am urcat pe șest într-un personal puturos de Oradea. Eram aproape singur în vagon. Am desfăcut rapid placa-plafon de pe culoar și m-am strecurat în „pod", trăgând-o apoi la loc. Metodă folosită îndeobște de cei care vor să treacă clandestin granița. Puteam fi sigur însă că în personalul ăsta nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să controleze plafoanele vagoanelor.

Exact când ceasul îmi indică trecerea a douăsprezece ore, am coborât din înălțimi și am început să-mi dezmorțesc membrele. Se făcuse noapte și eu eram foarte aproape de ținta mea.

Se împlineau patruzeci și cinci de ore de la primirea permisiei, când am zărit gardul ce înconjura casa bunicilor Lianei.

Liana stătea la fereastră și privea către niciunde. Am rămas sub dudul din curte încă o oră și ceva. Nu voiam s-o sperii și mai trebuia să-mi controlez și spatele. Abia după aceea am apărut.

Ai fi zis că pe mine mă aștepta. Poate că așa și era. Deschise fereastra și mă lăsă să sar pervazul.

— Hai, vino, bunicii mei au plecat la târg cu noaptea-n cap.

Am făcut dragoste toată ziua. Viața mergea înainte. Ceea ce fusese scris, se săvârșise. Și viața nu mi se mai părea o farsă. Iluzia a ce avea să fie.

Da, viața nu se oprește niciodată. Atunci, în acea zi, Liana a rămas însărcinată. Aflat în Angola, urma să fiu încunoștiințat că aveam un băiat. Pe ce căi... asta nu vă pot spune.

În aceeași seară, am plecat spre Sinaia și de-acolo spre București. Am depus un soi de jurământ în fața generalului și a unor civili prin care mă legam — a câta oară ? — trup și suflet de Conducătorul Iubit !

Peste o săptămână, ajungeam într-o tabără secretă din Iran, alături de grupe de germani, unguri, cehi, polonezi, bulgari și ruși. Formam o forță multinațională și atunci mi s-a dezvăluit pentru prima oară obiectivul pregătirii noastre : trupe de elită pentru sprijinul reciproc al statelor membre ale Tratatului de la Varșovia în caz de lovitură de stat.

A urmat o perioadă dintre cele mai grele, cu antrenamente dure, tipice comandourilor în condițiile războiului civil. Am învățat să pilotez elicoptere și avioane ușoare, să conduc tanchete capabile să participe la luptele de stradă, dar, mai ales, am învățat să ucid.

Aplicațiile nu mai însemnau lupte duse cu manechine de paie sau cauciuc. În fața noastră se aflau oameni vii : mujahedini afgani și separatiști yemeniți.

Botezul sângelui și al morții.

Iar pentru că tot nu se întâmpla ceva deosebit cu dictaturile din țările comuniste, ca să nu ne ieșim din mână, am fost răspândiți pretutindeni în lume unde se găseau focare de război. Și, slavă Domnului, se găseau destule ! Eu am nimerit în Angola. Culmea, nu de partea comuniștilor. Jocurile erau mult prea întortocheate ca să încerc să înțeleg ceva.

Reușiseră să mă înfrângă, devenisem robotul perfect de care aveau nevoie aceste creiere diabolice, pe lângă care Nero sau Hitler s-ar fi putut juca cu găletuța și cu lopățica.

Reușiseră să mă înfrângă, dar nu s-au gândit niciodată la un alt lucru, și mai important : nu eram învins ! Nu, nu eram învins. Liana era legătura mea cu divinitatea. Tubul meu de oxigen.

Și dacă mai și primeam o grămadă de bani... Înainte ! Pentru bani, înainte !...

...Van Saar se dovedi un tip de treabă. Știa să bea și să înjure mai dihai ca un bătrân lup de mare. Faptul că avea numai douăzeci și cinci de ani, nu ne mai deranja deloc.

— Când bem un pahar împreună sau frecăm niște cărți, îmi puteți spune Sören. Ăsta-i numele mic cu care m-a botezat directorul casei de copii în care am crescut, ni se adresă el, efectuând inspecția de dimineață.

Pentru că, spre deosebire de comandanții de pluton pe care îi avusesem până atunci, Van Saar avea mania să ne controleze în fiecare dimineață starea armamentului și a ținutei.

Or, dacă armele, fiind sursa noastră de supraviețuire, erau perfect întreținute, uniformele aproape că lăsau de dorit.

— Soldat Jauzi Bahtiar ! Îți lipsesc cam mulți nasturi la uniformă !

— Magazin închis, domnule locotenent ! ciripi arabul. Nu nasturi cumpăram. Atac și luat nasturi de la angolez mort.

— N-ai primit permisiunea să vorbești ! constată Van Saar. Ești în front și, după cum știm cu toții, principala capacitate de luptă a unei armate e disciplina. Cincizeci de flotări. Sergent Blake, raportezi de îndeplinire !

Trecu mai departe și se opri în fața Colosului.

— Soldat Sheldon, mai ai vreo nedumerire în ceea ce privește oportunitatea comunicării între un grad superior și unul inferior ?

Dar uriașul tăcea mâlc, ținând în continuare țeava aruncătorului de flăcări în poziția de inspecție.

Van Saar își apropie și mai mult fața de chipul hidos al Colosului și șopti suav :

— Să înțeleg că micuțul soldat și-a lăsat vocea la garderobă ? Sau a uitat că prin regulament este obligat să răspundă întrebărilor superiorilor ?!

Nimic însă nu-l putea scoate pe uriaș din muțenia lui. Se uita lung și trist în ochii locotenentului, și ochiul său de sticlă adunase în el întreaga neînțelegere cu care fusese tratat de-a lungul vieții.

Van Saar păru puțin descumpănit, dar își recâștigă rapid stăpânirea de sine. Dădu drumul unui zâmbet larg și-și scoase cu o mișcare rapidă Leverul nou-nouț. Îi propti țeava în burtă uriașului și mai încercă o dată :

— Sheldon, întrebarea mea era dacă te mai îndoiești de obiecțiile comandantului tău de pluton !

O clipă, am crezut cu toții că locotenentul acționase fără să vrea trăgaciul, dar apoi ne-am dumirit că nu era decât unul dintre vânturile, de acum legendare, ale Colosului.

— Tăcerea mea se datorează faptului că domnul locotenent nu mi-a acordat permisiunea să vorbesc, domnule ! murmură uriașul, aplecând ca din întâmplare țeava aruncătorului de flăcări.

— Una este o constatare, alta este o întrebare, explică răbdător olandezul.

Își băgă un degețel pe țeava aruncătorului, după care-l privi nedumerit și-l duse cu obstinație la nas.

— Armă necurățată ! Sergent Blake ! Ai posibilitatea să urmărești alte cincizeci de flotări pentru nerespectarea regimului de curățare a armelor.

— Domnule locotenent ! urlă Colosul indignat. Domnule locotenent, țeava aruncătorului meu e mai curată decât găoaza unei regine a cosmeticelor !

— Cincizeci plus douăzeci pentru vorbă în front ! aprecie Van Saar, depărtându-se săltăreț.

Și iată-l pe Colos regulând cu conștiinciozitate asfaltul, asemenea unui beduin angajat într-o partidă de amor cu o cămilă virgină.

Blake era în culmea fericirii. Locotenentul îi răzbunase orgoliul rănit, respectând strict litera regulamentului.

V-am spus, olandezul se dovedi un tip de treabă.

Trupa a fost îmbarcată în trei camioane Flack și am pornit voioși spre linia frontului, ca să înlocuim o companie de rebeli cu caș la gură. Arătau mai negri decât erau în realitate, chipuri chinuite, membre mișcate asemenea unor marionete pe sârmă. Nimic nu amintea de niște oameni. Fuseseră decimați. Comuniștii, fără să ezite, trăseseră în ei cu rachete.

Am coborât din camioane și am intrat pe poziții. Ne simțeam încă cei mai puternici din lume, cel puțin în comparație cu epa-

vele care ne luaseră locul în camioane, spre a fi transportate în spatele frontului. Dar nimeni nu este invincibil.

Cei din față trăgeau acum focuri răzlețe. Figuerola îi dădu o cască locotenentului și cuplă pe difuzor ca să auzim cu toții. Ordinul lui Schröder izbucni cu claritate :

— „Nici un pas înapoi !“

După vacanța din Cambodgea, unde mișcarea noastră fusese supusă legilor browniene, tactica luptei din Angola ne retrimise în rigiditatea războiului pentru supraviețuire.

Am simulat un foc de asalt, sprijiniți de incursiunea unei escadrile de F-16, și am executat o repliere rapidă pe pozițiile pe care le preluaserăm.

Cea mai bună apărare e atacul. Comuniștii părură dezorientați. Trăgeau într-o veselie cu toate tipurile de armament. Nici noi nu stăteam degeaba. Colosul dibuise nu se știe unde o mortieră și se distra copios cu ea, deși rapiditatea mișcărilor îl putea face să greșească și să se trezească într-o secundă fără o mână sau fără jumătate din față. Jack nu mai pridídea să schimbe benzile de cartușe la Smadul[1] său, înlocuind din când în când țevile înroșite și decalibrate.

În ceea ce mă privea, îmi foloseam aruncătorul de rachete personal cu o dexteritate căpătată în vacanța khmeră. Lucrurile reintraseră în normal. Ne ucideam pe capete pentru gloria puterilor obscure, care-și căutau alte și alte piețe de desfacere și poligoane de testare a armelor.

Van Saar ne transmise ordinul de simulare a unui nou atac.

Eram cam sătui, dar profesioniștii războiului nu pot dezerta pentru că, pur și simplu, asta e pâinea lor ! Când lupți pentru bani, lupți pentru tine. Când lupți pentru apărarea țării, lupți pentru alții.

Am sărit peste buza gropii care mă adăpostea și am tras două rachete razant cu pământul. Din stânga mea, țâșni Jack, urmat îndeaproape de Colos. Uriașul avea, ca întotdeauna, amândouă mâinile ocupate cu arme și cred că, în privința asta, tare mult ar fi vrut să-i semene lui Shiva și să aibă șase brațe ! Trăgeam în

[1] Mitralieră ușoară, de producție englezească, foarte utilă în luptele pe fronturi restrânse (n. tr.).

gol, dar simulările de atac își aveau și ele rostul lor. Tipii din față se speriară însă de-a binelea și începură să se pârțâie cu toate gurile de foc din dotare. Asta semăna deja a luptă.

Colosul părea îngrozitor de nedumerit și indignat de ceea ce se întâmpla. Începu să urle spre pozițiile inamice :

— Hei, voi de-acolo, încetați ! Ce, v-ați tâmpit ?! Nu e decât o simulare ! Era să ne omorâți !

Dar nu numai că ploaia de foc nu încetă, ci se porni și mai aprig. Colosul străbătu în patru labe distanța care-l separa de locul unde Van Saar rămăsese una cu pământul și răcni, bătând, totuși, regulamentar din călcâie :

— Domnule locotenent, eu mai simulez zece minute și plec, că se apropie cina !

Van Saar îl privi cu o expresie de nemăsurată scârbă și scuipă printre dinți :

— Soldat, nu prostia ta mă uimește, ci faptul că se pot naște ființe ca tine.

Ne retraserăm pe nesimțite în campusul nostru, lăsându-i pe negrișori să-și consume muniția în bună voie.

La vreme de noapte, santinelele sunt mai necesare ca oricând.

Beleaua a căzut pe mine și pe Bahtiar. Trebuia s-o facem pe ochiul vigilent pentru patru ore, încât ceilalți să se poată odihni și să meargă la potol.

După simularea atacului, am rămas singur cu irakianul. Timpul trecea al dracului de greu în așteptarea evenimentelor.

— Bahtiar, îi șoptii, ție nu ți-e frică de moarte ?

— Allah mare. El spui vino sau rămâne.

— Glonțul nu știe de Allah.

— Allah știe de glonț. Tu frică. Nu este. Lumea vis. Sus totul.

L-am băgat în aia mă-sii și am continuat să mă întreb ce căutam eu aici, pe pământ străin, într-o lume care nu-mi aparținea de nici un fel. Nu moartea mă îngrozea, ci faptul că aș fi pierit fără ca nimeni să știe. Și ce era mai dureros, era gândul la Liana și la copilul nostru.

Aș fi închis pentru câtva timp ochii și aș fi evadat pe pământul pe care îmi doream să trăiesc. Dar nu era momentul. O singură plecare din prezent ar fi însemnat poate una definitivă.

Auzii un foșnet și iată-mă luptătorul care fusesem format să fiu. În vârful țevii mele se afla însă Blake.

— Ce faci, boule ? icni negrul. Nu-ți mai recunoști superiorii ? Sau dormeai în post ?

Blake devenise prea plin de el. Merita o lecție. Și, oricum, mă prinsese pe picior greșit.

— Noaptea, toți negrii sunt negri, am șoptit din vârful buzelor. Chiar și sergenții.

— M-ai recunoscut ! strigă triumfător Blake.

L-am culcat la pământ cu un pat de armă și, ajutat de Bahtiar, l-am legat fedeleș și i-am pus un căluș în gură. Negrul belise ochii ca la un film porno, dar puțin ne păsa de ce ar fi urmat.

— Recunosc pe mă-ta ! Sunt în timpul serviciului de pază și oricine încearcă să se apropie de mine guiță o parolă sau e ucis. Se pare că nu ai scos sunetul potrivit, deci îți vom oferi o a doua șansă.

— Cum carnea de negru ? marșă Bahtiar, de parcă tocmai ar fi cucerit concursul „Cel mai alb om din lume". Dulce ?

— Vedem acum. Dacă cumva e bolnav de diabet, o să-l mâncăm la desert.

— Cubanez ? întrebă naiv irakianul.

— Asta se va putea constata după ce-i scoatem ficatul.

Ne aflam în cea mai bună dispoziție, când am auzit distinct vocea lui Van Saar :

— „Socrate" !

— „Banană" ! răspunsei instantaneu la parolă.

De altfel, cretine parolele astea, dar necesare.

— Vă distrați ? se interesă olandezul.

— Găsit element dușman ! Rău ! Nu parolă !

— Vorbește tu ! spuse Van Saar, făcând semn cu bărbia către mine.

— Domnule locotenent, soldat Zamfir raportează că a imobilizat un individ care nu cunoștea parola.

— Dați-i drumul ! croncăni locotenentul. Blake este șeful gărzii. L-ați imobilizat pe propriul vostru șef. Probabil că dacă nici eu nu aș fi spus parola, aș fi avut aceeași soartă.

Am rânjit afirmativ și cred că chipul meu exprima părerea de rău că acest lucru nu se întâmplase.

— Domnul locotenent a folosit însă parola ! raportai eu supus.

— Dezlegați-l și mâine la ora șapte fix sunteți la mine.

L-am eliberat pe Blake, care tremura de nervi ca o femeie isterică la vederea unui penis în erecție. Reuși să îngaime :

— O să mi-o plătiți ! De astă dată ați depășit orice limită ! Pe Dumnezeul meu că o să mi-o plătiți !

Dispăru în noapte, proferând, la adresa mea și a lui Bahtiar, cele mai cumplite amenințări pe care le auzise vreodată o ureche de om. Am tras o gură de vodcă și m-am adresat irakianului, căruia începuse să-i fie frică :

— Allah e mare ! O să ne scoată și din rahatul ăsta. În fond, noi l-am cerut.

— Tu ușor, eu cinci soții.

Mă rog, nu prea vedeam ce legătură are sula cu prefectura, dar din spirit de solidaritate m-am prefăcut și eu că sunt preocupat de întâmplare.

A doua zi la ora convenită eram amândoi prezenți în fața punctului de comandă. Van Saar nu a fost excesiv de dur. Puțină morală, o scurtă incursiune în istoria educației militare și direct la subiect :

— Copii, ați cacarisit-o ! Misiune de comando ! Asta e ! Voi ați ales-o !

Ne privi încântat, și pun pariu că, dacă ar fi avut o coadă, am fi văzut-o pendulând într-o parte și-n alta.

— Întâmplarea face, minți el, fără nici un fel de scrupule, ca grupa de comando să mai cuprindă alte două mari figuri ale batalionului nostru : soldatul Sheldon și caporalul Sheperd !

Întâmplare pe dracu' ! Cine știe cum căzuseră și ei în gheara olandezului !

— Nu e mare lucru, nu vă speriați, continuă dulce Van Saar, zâmbind din nou și potrivindu-și instinctiv cascheta. Un aero-

drom care ne deranjează. Prea multe avioane rusești. Le aruncați în aer, distrugeți pistele și vă întoarceți.

De parcă ar fi trebuit să săpăm în fața blocului un spațiu de joacă pentru copii.

— Înzestrarea militară și planul de atac diseară la ora nouăsprezece, în același loc. Comandantul grupei de comando este caporalul Sheperd. Întrebările se pun la primirea misiunii. Rupeți rândurile !

L-am găsit pe Colos făcând baie într-un lac în care n-ai fi lăsat să intre nici un crocodil ieșit la pensie. Pufnea pe nări și bătea apa cu brațele lui asemănătoare unor aripi de avion.

Pe pajiștea din apropiere, Gil se întinsese în toată splendoarea goliciunii sale, beneficiind din plin de binefacerile soarelui. O scenă tihnită, cum poți întâlni oricând pe plajele din Copacabana sau Acapulco.

Colosul își întrerupse pe moment fornăitul și strigă vesel spre noi :

— Salut, camarazi ! Îmi permit să constat că arătați ca două coaie de misionar scoase din oala cu ciorbă. Bucurați-vă, viața e frumoasă !

Gil îi ținu isonul trimițând în stilul său caracteristic o bășină stelară către tăriile cerului.

— Auzit misiune ? se încrâncenă Bahtiar.

— Auzit, catadicsi și Gil să deschidă gura. Bun misiune. Noi plătit dacă făcut aerodrom să dispari.

— Rahat ! răspunse arabul. Voi nebuni.

— Fă o baie, îi propuse Colosul. Așa vei mirosi mai puțin și-ți speli și izmenele.

Ne-am dus în cort și am dormit un somn frate cu moartea. O dată cu întunericul, am pornit în imposibila misiune. Colosul purta foarte mândru un tub prin care putea sufla mici săgeți înmuiate într-o otravă foarte rapidă. Pretindea că-și petrecuse adolescența într-un trib de indieni Aruancas și că de la ei învățase această tehnică de luptă. Silențioasă și sigură.

Așa și era. Lentilele cu infraroșii ne descoperiră primele santinele. Erau bine mascate în teritoriu, dar după ani îndelungi de antrenamente, puteam distinge o furnică de la douăzeci de metri. Purtam uniforme impregnate cu o substanță ce le făceau să se

confunde cu decorul, în cazul în care am fi fost căutați, la rândul nostru, cu infraroșii.

Uriașul își pregăti arma lui cumplită și o folosi de două ori cu o precizie uimitoare. Două umbre reperate dispărură ca și cum n-ar fi fost. Le-am luat tăblițele de identificare. Erau slavi după nume, nu puteam preciza din ce țară. Oameni ca și noi. Dar moartea nu e rasistă.

Am ocolit cu grijă amplasamentul comuniștilor și am ajuns la râul indicat pe hartă. Bahtiar și cu mine am umflat barca pneumatică, și iată-ne pe toți patru culcați la învălmășeală, unul peste altul, în voia curentului apei. Aveam ordin să înaintăm douăzeci de kilometri, și nu trebuie să vă spun că barca nu era dotată, totuși, cu kilometraj. Metoda era simplă. Fiecare socotea cum îi dădea prin cap, urmând să intervină când ar fi crezut că am ajuns. La cel de-al patrulea, era deja cazul să coborâm.

Barca înainta cu un fâșâit care ne trăgea la somn. Nu e o bucurie să aluneci în necunoscut pe un râu din Africa, când la fiecare pas te poate aștepta o mină sau un foc încrucișat. Mai ales că explozibilele cu care fuseserăm dotați ne făceau de două ori mai grei și de două ori mai vulnerabili.

Primul strigă Colosul :

— Fraților, cam pe-aici ar trebui, cred eu, să debarcăm.

— Doamne, ce puți ! comentă Gil, înfipt forțat cu nasul în pieptul Colosului. Dacă mai dura mult, îmi puneam masca de gaze. Da, aici cred și eu că se oprește drumul.

— Da, auzii ciripitul arabului.

— OK, spusei, tragem la mal.

Am coborât șerpește. Bahtiar a dezumflat barca și a ascuns-o într-o groapă săpată cu viteza luminii.

— Nu se mai găseau deodorante la magazinul din colț, răspunse Colosul, cu oarecare întârziere, celor constatate de caporal. Drept pentru care am cumpărat vodcă.

Trecurăm bidonul de la unul la altul și frica începu să-și ia la revedere. Venise timpul acțiunii directe.

Colosul se scărpină pe burtă și râgâi destins.

— Dacă simțurile nu mă înșeală, suntem exact în punctul stabilit pentru debarcare.

— Care simțuri, nesimțitule ? bâigui Gil, cu ochii pe hartă.

— Având în vedere că suntem în misiune comandată, resping cu indignare și fermitate categorisirile voastre în ceea ce privește persoana mea. Din acest moment, vă consider niște handicapați. Iată, dacă beliți ochii bine, puteți auzi zgomotul avioanelor cu reacție !

Nici o legătură între ochi și urechi ! Adevărul e că numai uriașul putea distinge zumzetul care pentru noi, ceilalți, făcea parte din foșnetul naturii africane. Am luat-o pe urmele lui și, după vreo jumătate de oră, am văzut luminile camuflate ale bateriei de rachete ce asigura paza aerodromului.

Tot uriașul descoperi sistemul complicat de mine cu senzori care împânzeau câmpul din fața noastră. Am scos sprayurile anihilante, confecționate special pentru acest tip de mine, și ne-am croit o potecuță. Abia când aproape că ne-am lovit cu capul de gardul de sârmă, am constatat că treaba devenea al dracului de complicată. Prin gard treceau cel puțin zece mii de volți și, chiar tăind sârma, sistemul de alarmă s-ar fi declanșat automat.

Gil își scoase bătrâna sa lopată Linemann și dădu primul exemplu a ceea ce aveam de făcut. Am săpat un tunel îndeajuns de mare ca să se strecoare și Colosul, ceea ce, pot depune mărturie, nu a semănat în nici un fel cu o excursie de Paști.

Dincolo de gard, am luat o pauză de zece minute. Eram atât de dărâmați, încât nici nu mai puteam sorbi din sticloanța Colosului.

— Gata recreația, putorilor ! icni Gil, amintindu-și că era comandantul grupei. Timpul trece în defavoarea noastră.

— Să oprim ceasurile ! propuse naiv Colosul. Așa ne vom mai putea odihni preț de o jumătate de oră, după care le vom da drumul. Ceasurilor.

— Sau instituim orarul de iarnă și dăm ceasurile cu o oră înapoi, sugerai eu.

— Sunteți niște cretini. Avem căcatul până la gât și, în loc să vă puneți la bătaie mințile voastre slabe, vă țineți de glume proaste.

Singura problemă pe care mai trebuia s-o rezolvăm era aceea a câinilor. Circulau de colo-colo mai liberi decât păsările cerului. Dar planul de atac prevăzuse totul. Ne-am pus măștile de gaze și

am pulverizat din buteliile aflate la centură toată încărcătura paralizantă pe care o conțineau.

Continuam să ne târâm pe burtă cu rapiditatea unor șopârle care tocmai primiseră în cur câte un ardei iute. Nu e o bucurie să respiri prin filtrul unei măști de gaze, fie ea și de ultimă generație, dar să mai și depui un efort asemănător înotătorului de fond !

Ne împrăștiaserăm pe o linie de cincizeci de metri, lăsându-ne explozibilele ca niște broaște țestoase ouăle. De astă dată, ouă care aduceau moartea.

Pistele turnate cu prețul atâtor vieți omenești, avioanele care supseseră munca miilor de oameni, oameni ca și noi, dar care contau, totuși, mult prea puțin în economia Universului... deși esențiale pentru echilibrul omenirii... Toate aveau să dispară în nici cincisprezece minute.

Dar cine se mai gândea atunci la asta ? Trebuia doar să ne facem treaba.

Și încă ceva. Era necesar să supraviețuim, pentru a relua același scenariu al morții ori de câte ori ni s-ar fi comandat. Am constatat acest lucru în clipa în care ne-am trezit din nou, la reîntoarcere, în fața gardului de sârmă, cu singura diferență că nu mai exista tunelul ! Greșiserăm drumul.

Vreo câteva secunde am rămas stane de piatră. Iadul urma să se declanșeze destul de repede și noi eram prinși. Aveam o șansă din două : s-o luăm spre dreapta sau s-o luăm spre stânga, pentru a găsi tunelul salvator. Nici unul nu-și asumă responsabilitatea deciziei. Ne priveam prin lentilele măștilor de gaze, părând niște lăcuste dezorientate.

Se spune că norocul e de partea celui ce riscă. Colosul aruncă o monedă în sus și, numai el știind ce alesese, o rupse la fugă spre dreapta. Alergam aproape sufocați, și tunelul blestemat nu mai apărea odată ! Începuserăm să-l înjurăm pe Colos și să-i dorim tot ce era mai rău pe lume, când îl văzurăm dispărând instantaneu din fața noastră.

L-am iertat imediat. Găsise tunelul. Am rămas sub pământ, căci iadul se declanșă în aceeași clipă. Impresia era că săpaserăm propriul nostru mormânt, în care intraserăm fără ca cineva să ne coboare sicriul pe frânghii. Dar pământul nu ne voia încă.

Când am ajuns la râu, am știut că există un Dumnezeu și pentru cei răi. Sau că nu mai există nimic.

Pierduserăm orice reper moral. Ne aflam în voia sorții.

Însă nu pentru mult timp...

Oamenii nu se prea gândesc la moartea celorlalți, ci mai degrabă la moartea lor, de parcă moartea lor ar însemna ceva pentru omenire.

Oamenii nu știu să ierte.

Doar Dumnezeu !

XI

Perioada de „împrumut“ luase sfârșit, cel puțin o vreme. În plicul cu pașaportul fals și biletele de avion am găsit și instrucțiunile Generalului. După patruzeci de ore eram în București, pe aeroportul Otopeni. Un taxi m-a lăsat la două străzi de casa conspirativă.

Era 16 decembrie 1989.

La ora nouă dimineața, am auzit soneria. M-am uitat prin vizor și am văzut doi tipi, unul gras și slinos, celălalt tânăr și tuns scurt. Aveau niște zâmbete inconfundabile. Am deschis ușa fără să-mi scot din halat mâna stângă lipită de Browningul meu „de serviciu“.

Grasul îmi flutură pe la nas o legitimație dichisită și dădu să intre. Am continuat să țin ușa întredeschisă și i-am suflat în față :

— Mai ai și alte chestii la tine care m-ar putea convinge să-ți dau drumul ?

— Ești un dur, nu-i așa ? hârâi tipul.

Duse mâna spre interiorul sacoului și, în același moment, se trezi cu pistoletul meu în stomac.

— Ce-ar fi să nu te mai caci pe tine ! zisei. Nu-mi plac mirosurile pestilențiale. Ia țineți-vă voi doi mâinile cât mai departe de trupușoarele voastre estropiate și intrați în șir câte unul !

S-au așezat pe fotoliile tapițate cu piele, continuând să-și țină mâinile ca niște aripi de puișori neînvățați cu zborul.

— Vodcă ? întrebai, în calitate de gazdă. Sau sunteți în timpul serviciului ?

Aveam doar douăzeci și trei de ani și tipului cu legitimația dichisită, care avea vreo cincizeci, nu-i prea convenea situația. Tânărul căuta să lase impresia că nu se întâmplase nimic special.

— Pot, totuși, să mișc mâinile ? mormăi grasul.

I-am dat liber și tipul a scos cu două degete o hârtie împăturită, pe care o aruncă pe masă. Continuam să-i țin sub atenția pistoletului. Am despăturit hârtia și am realizat că era Jurământul făcut Conducătorului Iubit și semnat de propria-mi mână. Brusc, am devenit câinele credincios și umil, gata să muște pe oricine la primul îndemn al stăpânului.

Grasul păru mulțumit de reacție.

— Îmbracă-te și vino cu noi. O să ai prilejul să te joci cât vrei cu pistolașul tău.

Tânărul cu tunsoarea scurtă prinse și el viață și-mi aplică, cu o rapiditate uimitoare, un upercut perfect. Am trecut zâmbitor în lumea viselor și când m-am trezit, eram întins pe un pat, într-un soi de dormitor comun. Să fi fost la vreo douăzeci cu toții. Aveam impresia că timpul greșise direcția și mergea înapoi... Eram din nou la internat, așteptând cu frica cuibărită în suflet fiecare zi ce urma să vină.

Dar partea de creier educată de mine să-mi redea de fiecare dată reperele reale ale situației îmi comunică că eram drogat și că orice împotrivire nu făcea decât să mărească efectul drogului.

O sirenă stridentă ne ridică brusc în picioare.

— Atențiune ! urlă o voce parcă mai puternică decât sirena.

Am înlemnit cu toții la marginea patului. În dormitor pătrunse, cu pași-i deja cunoscuți de felină, Generalul. Își aprinse ca de obicei o țigară cu un parfum inconfundabil și ni se adresă cu vocea lui caldă :

— Băieți, îmi pare rău pentru modul în care ați fost aduși aici, dar misiunea ce-o veți primi e de maximă importanță și, mai ales, ultrasecretă. După ce veți servi micul dejun, veți fi conduși într-o sală, unde vi se vor transmite toate detaliile. Vă ordon să duceți la bun sfârșit misiunea încredințată. Conducătorul nostru Iubit veghează personal asupra îndeplinirii ei. Să nu-L dezamăgiți pe Cel care vă iubește ca pe copiii Lui.

Dispăru precum venise și noi ne luarăm drogul, amestecat mai mult ca sigur în mâncare, sub supravegherea atentă a unui zdrahon. Normal, nu trebuia să rămână nimic în farfurie.

Am trecut apoi în sala special pregătită. Din difuzoare ascunse se auzea, ca un zgomot de fond, vocea bâlbâită a Conducătorului.

Ne-am așezat pe scaune dinaintea unui ecran. Luminile se tinseră și în fața noastră apăru chiar EL — Tătuca. Era parcă puțin obosit, cu ochii puțin înfricoșați, dar cu privirile la fel de nflăcărate. Avea vocea hârâită. Nu, nu putea fi confundat. Era EL.

— Copii, țara trece prin momente grele. Forțe dușmane vor să distrugă România și poporul român. Forțe care vor să mă îndepărteze, să mă ucidă și să pună în fruntea țării oameni care s-o ducă la pieire. Este un moment deosebit de important pentru însăși existența României. Acum, ca și în trecutul nostru zbuciumat, trebuie să alegem : să pierim pentru totdeauna sau să rămânem aici pentru totdeauna !

Vocea i se mai învioră și luminițe ciudate i se aprinseră în ochi.

— Vă datorați viața celor care s-au jertfit în decursul istoriei pentru a apăra acest pământ, vă datorați viața generațiilor care vor veni ! Și care trebuie să găsească România la cele mai înalte cote ! Care trebuie să trăiască libere, într-o țară liberă, fără exploatare, o țară în care toți oamenii să trăiască egali, o țară ajunsă pe culmile de aur ale comunismului !

Începu să tușească și părul i se zbârli ca la un câine fricos.

— Dușmanii mei sunt dușmanii țării, ei trebuie stârpiți fără milă ! Vă ordon să nu ezitați în îndeplinirea misiunilor ce vă vor fi încredințate. Eu, personal, vă voi acorda decorațiile de merit, pe care sunt convins că le veți câștiga.

Filmul se întrerupse și luminile se reaprinseră. În fața noastră stătea acum un tip îndesat, cu ochelari negri, îmbrăcat într-un costum cafeniu. Vorbea ușor graseiat :

— Conducătorul Iubit are nevoie de voi ! A sosit momentul să-i dovediți devotamentul ! Veți fi dispuși în dispozitive de câte trei în principalele puncte strategice. Din clipa în care veți primi ordinul „Terminus", vei trage în tot ce mișcă, civil sau militar. În cazul în care sunteți în pericol de a fi prinși, veți folosi grenada de siguranță. Sacrificiul suprem este cea mai mare dovadă de dragoste pentru Conducător.

Coborî de pe piedestal și se așeză modest pe un scaun, lângă noi. Luminile se stinseră din nou, și pe ecran apăru planul desfășurat pe puncte al întregii acțiuni. Împărțirea pe grupe, locurile de

veghe, locurile de împrăștiere și de repliere, dotarea cu armament și tehnică. Totul, până în cele mai mici detalii.

Inutil să vă mai spun că nici unul dintre noi nu avea voie, și nici nevoie, să ia notițe. Roboții doar înregistrează pe discheta dată de programatori.

Punctele strategice care urmau a fi atacate și ocupate erau cele tipice unei lovituri de stat : sediile Președinției, Guvernului, Televiziunii, Radioului, precum și principalele unități militare.

Împreună cu doi „frați", trebuia să ocupăm o cameră din fostul palat regal. Am îmbrăcat combinezoane negre, peste niște uniforme militare, și am preluat armamentul sofisticat, ca și stațiile deosebit de puternice de emisie-recepție.

Camera în care am ajuns avea trei paturi, un televizor, un radio, un frigider plin cu de toate, o masă și câteva scaune. O chicinetă ținea loc de bucătărie și de baie. În plus, în dreptul ferestrei, un telescop foarte puternic. Aș fi putut pune pariu că era o cameră „falsă", despre a cărei existență știau doar câțiva inițiați.

De ieșit, nu puteam ieși, căci „ușa" era un tablou imens, de fapt, o ușă metalică mascată, cu deschidere unică pe dinafară.

Val și Nelu, cum s-au prezentat ceilalți doi, erau de vârsta mea. Aveau chipurile dure și rânjete sălbatice. Ne-am ales fiecare patul și ne-am instalat.

Nelu scoase o sticlă de vodcă Stalicinaia și trase o dușcă sănătoasă. Cunoșteam metoda.

— Cine mai vrea o „injecție" ? zise el, întinzând sticla fără direcție.

Am privit eticheta și am pufnit :

— Căcat ! N-ai un Smirnoff în trusa ta cu medicamente ?

— Băiețelul e dedat la dulceață ?! Oi fi tu un dinte mai diferit, dar aici trebuie să bem apă din același râu.

— Fără vodcă ! se întoarse Val spre noi.

L-am privit cu ochi supuși și m-am adresat protocolar :

— Înțeleg că te consideri generalul Mackensen în sinea ta, dar așa, în particular, ce te face să crezi că ar trebui să ținem seama de aiurelile tale ?

— Formăm o echipă. Dacă tu, pe-acolo pe unde ai umblat, fost obișnuit să acționezi altfel, te privește. Acum însă trebuie i te conformezi instrucțiunilor. Nu mie ! Instrucțiunilor !

M-a privit semnificativ și am ghicit într-o clipă ce voia să pună : eram urmăriți și ascultați ca la teatru. Nelu era singur în fara rolului. Treaba lui, dar dacă tot formam o echipă...

— E suc de portocale la sticlă, hoțomane ! Îmi place de tine, ști spiritual.

Nelu se uită la mine cu milă și-și făcu cruce. M-am băgat în pat și mi-am tras pătura peste cap.

Nebunia a început a doua zi la 13,21. A durat douăzeci și șase de ore, după care am primit prin stație ordinul „Terminus". Am deschis plicul ce ne era destinat, l-am citit și i-am dat foc. Ne-am fixat lunetele cu lentile infraroșii și am început să tragem. La început, la câțiva centimetri de capetele celor aflați în piață. Apoi, în plin !

De pe balconul clădirii de vizavi se striga mereu : „Încetați focul ! Încetați focul !" O voce cunoscută, pe care sigur o mai auziserăm cândva. Surprinzător, prin stație ni se transmise să oprim focul. Dar după câteva ore, armata adunată în piață a început să tragă fără nici un avertisment asupra fostului palat regal.

N-a trecut mult, și ușa metalică s-a deschis. Singură, ca în filmele de groază și mister. Prin stație ni s-a transmis ordinul să ieșim pe terasă și să tragem încontinuu oriunde vedem guri de foc. Ceea ce am și făcut.

Replica nu s-a lăsat așteptată.

Val și Nelu, ca și alți luptători aflați pe terasă, au căzut cu capul sfărâmat, la câțiva metri de mine. Mi-am dat seama că în nici un caz ostașii de jos nu fuseseră capabili de asemenea performanțe. În mod sigur, în clădirile din jur erau plasați trăgători de elită care, probabil, la rândul lor, erau sub ținta unor altor trăgători de elită... Principiul dominoului...

Am plasat un simulator în apropierea parapetului și am dispărut prin prima trapă pe care am văzut-o. Sus, pe terasă, izbucniseră incendii devastatoare. Trăgeau cu obuze incendiare. Fuseserăm expuși cu bună știință. Nu te poți lupta cu niște arme de mână, oricât de sofisticate ar fi, împotriva tancurilor. Nu înte-

legeam de ce e nevoie de atâția ani de pregătire, de atâtea investiții ca, la numai câteva ore de la declanșarea acțiunii finale, să fim expuși ca niște marionete, ca niște oameni de paie. Pentru asta erau bune chiar niște marionete, pe care le puteai găsi ieri și folosi azi.

Apoi, am realizat crudul adevăr. Nu cu noi începuse trădarea. Ci cu Iubitul Conducător. Și singurul care ar fi putut-o face era, în mod sigur, Generalul. Iar noi, cei din trupele de elită, care am fi reușit să împiedicăm realizarea unei lovituri de stat, deveniserăm carnea de tun pentru justificarea unei „revolte spontane".

Am urmat instrucțiunile memorate din planul primit și am coborât în subsolul „Doi". De-acolo, printr-un tunel, am început să alerg, ținând în mână, ca pe un prieten de nădejde, arma mea Sharke, dotată cu un încărcător de o sută treizeci de cartușe. O luminiță, și m-am aruncat în prima nișă întâlnită în cale. Mă făcusem una cu peretele când, la câteva secunde, au trecut pe lângă mine câțiva indivizi arătoși și, ceea ce era mai important, înarmați până în dinți. Doar asta am remarcat. Totul se petrecuse extrem de repede.

Eram prins ca un șobolan într-o cursă. Partea de creier nesupusă mi-a transmis că principalul meu scop în condițiile date era să mă las jertfit. A fost cel de-al o sutelea zimț al rotiței care nu mai corespundea și nu mai învârtea rotița următoare. Și de-acum, animalul din mine avea doar un singur gând : supraviețuirea.

Dacă tot urma să fiu ucis, măcar s-o fac la un preț cât mai scump. Transpiram din abundență, și transpirația îmi mirosea a frică. Iar cum, de cele mai multe ori, instinctul e cel care te scoate din situații-limită, și nu rațiunea, m-am lăsat condus de el.

Mi-am pus masca și am aruncat două grenade fumigene. Am reluat alergarea în sens invers, dar fără o direcție anume, de astă dată. Mă lăsasem în voia instinctului și, nu după multă vreme, am întâlnit o ieșire printr-o gură de canal.

Am ridicat capacul. Părea să nu fie nimeni. M-am săltat rapid și am lăsat capacul înapoi. N-am mai apucat să fac decât doi pași și am auzit un declic prea bine cunoscut, după care o voce care-mi comandă :

— Ridici aripioarele și rămâi în stop-cadru. Orice mișcare e un drum către moarte.

Instantaneu, mi-am amintit de grenada de sacrificiu.

Mi-am făcut rugăciunea și ultimul gând mi-a fost la Liana. ar moartea era probabil, din nou, prea sătulă și-și făcea siesta. m fost dezarmat rapid și mi s-a ordonat :

— Întoarce-te !

Dumnezeule !

În fața mea se afla Mircea ! Cel care îmi luase partea în fața ganilor din orfelinat.

Ciudată și intersecția asta a destinelor umane ! Uneori ți se are a fi o mișcare browniană, alteori, că totul e scris dinainte. Nu om ști niciodată adevărul. Sau îl vom ști când va fi prea târziu.

Mircea mă recunoscu și el. Dumnezeu se ascunsese după un colț de Univers, lăsându-ne în voia arbitrarului. Sau venise duminica și trebuia să se odihnească.

Mircea era la fel de înalt și de bine făcut, doar cu trăsăturile mai îmbătrânite. Purta haine militare cu însemnele de tanchist și pe brațul drept o brasardă tricoloră.

— Prizonierul rămâne cu mine, se adresă el celorlalți doi care-l însoțeau. Continuați să curățați blocul.

— E terorist, șefu' ! Să-l împușcăm, așa cum ne-a zis Ăl Mare !

— Ai dispărut ? se strâmbă Mircea la „colegul" lui.

Preopinentul luă toată viteza cu care fusese dotat din naștere și dispăru.

Ne priveam din trecutul nostru : doi bărbați pregătiți pentru a ucide cu sânge rece, putându-se ucide la fel de bine unul pe celălalt, fără ca măcar să fi știut că au ucis un prieten.

— Florin !... Ce cauți tu aici ? Ești de partea lor ?

— Care „lor" ?

— A celor care au dat lovitura de stat.

— Lupt la ordin, nu din cauză că aș fi de partea cuiva. Nu mă exprim prea bine, dar cred că înțelegi. Tu de partea cui ești ?

— Crezi că eu mai știu ? E o bulibășeală în toată regula. În mod normal, ar trebui să fiu îngerul păzitor al celor fără apărare. Dar cine mai e fără apărare astăzi ? Cine mai e nevinovat ? N-ai auzit de manipulare, Florine ? Asta am fost mereu. Niște marionete !

— Ca și acum ?

— Acum ? Acum nu. Te las liber, bineînțeles. Problema e cum o să te descurci tu. La a doua noastră întâlnire, te pot ucide fără să vreau. Fără să știu. Sau să murim amândoi ca să legitimăm un nou dictator. Suntem doar unelte folosite pentru veșnica reglare de conturi dintre cei care vin și cei siliți să plece. Dar jocurile erau făcute dinainte.

— De unde știi tu, Mircea, atâtea lucruri ?

Pentru prima oară, Mircea mă privi mai uman și mă trase repede într-o cămăruță din holul blocului, unde se găsea, probabil, administrația.

— Florine, nu fi tâmpit ! Și eu am fost pregătit ca și tine ! Eu am fost specializat în contrainformații-cercetare-diversiune. Tu ai fost pregătit pentru forță. Eu pentru cap. Nu pentru că unul dintre noi ar fi avut o calitate în plus sau în minus. Așa s-a nimerit. Ei aveau nevoie ca fiecare...

— O clipă ! Care „ei" ?

— O faci pe prostul ?! Cei care au făcut jocurile !

— Adică ?!

— Dacă te referi la nume, nu-ți pot da nici unul. Știu doar că totul s-a stabilit la un nivel superior. Cel mai superior. Am fost vânduți a mia oară, și acum, conform previziunilor lor, ar trebui să ne vindem unii pe alții. Principiul ăsta de vânzare-cumpărare va rămâne pe veci principiul mișcării vieții.

— Mircea, mă lași să fug ?

— Ce credeai ? Că o să te omor ? Ești liber, Florine. Tot atât de liber ca și un deținut care a evadat dintr-o închisoare aflată pe o insulă la mii de kilometri de continent.

— Am să plec în Apuseni, am pe cineva acolo.

Fără să apuc să-mi dau seama, Mircea îmi rupse cu o mișcare rapidă gulerul combinezonului și trase de un șnur. O clipă am crezut că mă mințise și că îmi venise sfârșitul. În loc de așa ceva, Mircea îmi arătă zeflemitor un minuscul aparat de emisie. L-a călcat cu vârful cizmei și mi s-a adresat :

— Acum e clar că n-ai ce să mai cauți în țară. În nici un caz în Apuseni. Cel puțin o grupă de „camarazi" e pe urmele tale.

Fusesem de prea multe ori prins în cursă, ca să mai intru în panică.

— Mircea, trebuie s-o șterg. E sigur că au și detectat unde ă aflu.

— Ce-ai de gând să faci ?

— Fug peste graniță.

— Ești nebun. La ora asta nici o muscă nu poate zbura în ţară fără să aibă acordul Consiliului Provizoriu.

— Varianta ultimă pentru fiecare dintre noi... cei pregătiți entru forță, cum spui tu, este Constanța. Există un vas care face uta spre Turcia. De-acolo o să văd eu cum mă descurc.

— Cum ?

— Vreau să ajung în Angola. Cel puțin o să lupt pentru bani. Şi oricum, măcar pentru un timp, nu prea mai am unde să mă duc.

— Ești un visător, mă surprinzi. Nici măcar până în Constanța nu vei putea ajunge. Iar în port, vaporul cu pricina va fi mai mult ca sigur scufundat în largul mării. Un accident, nu ?

— Ai altă propunere ?

Mircea inspiră adânc și mi se adresă cu o voce dură :

— N-am. Într-adevăr, trebuie să dispari cât mai repede. Dacă ne găsesc împreună, o belesc și eu.

Am ezitat câteva clipe, apoi ne-am îmbrățișat cu toată forța brațelor și sufletelor noastre de oameni chinuiți și obidiți, căutând parcă să ne transmitem unul altuia energia de care aveam nevoie.

Am făcut stânga-mprejur și dus am fost. România devenise pentru mine un teritoriu interzis. Trădasem jurământul și nu aveam să fiu uitat niciodată, chiar dacă Iubitul Conducător ar fi dispărut pentru totdeauna în negura istoriei.

În cadrul oricărei organizații secrete, trădarea se pedepsește oricând și oriunde, indiferent de schimbarea condițiilor politice sau sociale.

O lege nescrisă. Ca și legea tăcerii, Omerta.

O lege la fel de dură și implacabilă.

Dar absolut necesară pentru ca organizația să continue să existe.

XII

Trenul rămânea cel mai sigur mijloc de transport, dacă ceva mai putea fi sigur în zilele acelea. Am apelat la trucul cu plafonul vagonului și am coborât la Turnu-Severin. Vechea mea legătură pentru cazuri de necesitate rămăsese, din fericire, la aceeași adresă.

Aveam destui bani ca să-l conving să mă treacă Dunărea. Se dovedi o călăuză de treabă, cu toate că-mi ceruse un preț dublu decât prețul trădării mele. Am ajuns cu bine pe malul sârbesc și mi-am continuat drumul spre Vršec. Trebuia să depășesc banda de siguranță și să ajung la Novisad, la un aromân, Nicu, care mi-ar fi putut înlesni plecarea în Germania.

Dar, ca mai întotdeauna, socotelile de acasă nu se potrivesc cu cele din târg. Pașii m-au purtat fără să știu în preajma unei unități militare și am căzut în plasa unei patrule. Culmea e că cei din patrulă, în loc să-și facă serviciul, situație în care i-aș fi putut depista, se cuibăriseră într-o poieniță, unde încinseseră cu toții o partidă de zaruri.

Un pat de pușcă în ceafă, și iată-mă legat fedeleș la picioarele sârbilor, care nu păreau niște gazde gata să facă orice pentru niște oaspeți neașteptați.

Un subofițer rotofei, tuns chilug, îmi trase un șut în față ca pentru „bine ai venit pe meleagurile noastre ospitaliere" și tuși cu condescendență.

— Hm ! Cuscre, tu român ?

N-aveam prea multe opțiuni.

— Da. Român. Fugit ! Acolo se trage ! Pac-pac !

A râs bine dispus și, fiindcă tot era cu piciorul drept flexat, îmi mai administră un șut în burtă.

— *Na pravi !*[1]

Asta se spune la ei când bei ceva. Eu, unul, am vărsat.

— Foame ? zise el, făcând semnul internațional în dreptul burții. Mănâncă ! Mănâncă ce-ai făcut acolo !

— Tu știi românește ? mă prefăcui eu surprins.

— Ai, ai, ai, cuscre ! Eu am fost la voi. Am vândut blugi, ciorapi, Vegeta. Trafic mic. Pasul, știi tu. Miliția voastră mă prindea, și zdup ! Bătăi ce nu uităm.

— Nu e vina mea.

— O știu ! Tu îi iubești pe sârbi, așa-i ?

M-am înfuriat ca un tâmpit și i-am răspuns fără să mă mai gândesc la ce m-ar putea aștepta :

— Adevărul e că nu-i iubesc. Le-aș tăia boașele și le-aș da la gâște. Acum însă, în situația de față, după cum se poate constata, n-o prea pot face. Mai mult ca sigur că gâștele sârbești se vor mulțumi cu testiculele mele.

Cu totul surprinzător, după câteva secunde de ezitare, subofițerul se puse pe un râs homeric. Îl bântuia simțul umorului, spre norocul meu !

— Eu am femeie româncă. Și nu sunt sârb. Croat. Ai baftă, cuscre !

S-a comportat mai bine decât m-aș fi așteptat. Așa am nimerit într-o închisoare din Křsic, ca transfug român trecut ilegal granița.

După rația obișnuită de bătaie, m-au băgat într-o celulă împreună cu un ziarist român aflat la „documentare". Ăsta o pățise mai rău ca mine.

— M-au trimis cretinii de la București să fac o anchetă despre ce simt sârbii apropo de evenimentele din București. De fapt, se cunoștea totul, normal, de-aia și există Servicii Secrete. Dar cred că eu devenisem puțin cam incomod. Aflasem despre conspirație și se primise ordin, presupun, să fiu îndepărtat.

Legăturile „frățești" dintre Securitatea română și cea iugoslavă funcționaseră perfect. Omul era sortit pieirii, dar cum pu-

[1] Noroc ! (lb. sârbă) (n. tr.)

team să i-o spun ? Am încercat să-l consolez, deși nici eu nu mă găseam într-o stare de invidiat.

— Or să ne dea drumul repede.

— Ești convins ? se învioră ziaristul.

— Păi, nu știai că noi și sârbii suntem cuscri ?

— Rahat ! Dacă te bazezi pe asta, poți să-ți iei adio de la viață. Bănuiam că știi ceva. Ăștia or să ne șteargă de pe fața pământului în doi timpi și trei mișcări. După aceea, toate ziarele din România vor urla că în Iugoslavia au fost prinși doi teroriști foarte periculoși, dintre cei care au tras la Televiziune sau la Radio, și că au fost uciși pe când voiau să evadeze de sub escortă.

Am renunțat să mai fac pe mama răniților.

— Cine te-a pus să spui tot ce știai ? Dacă erai deștept, te-ai fi prins că asta nu-ți poate aduce decât ce e mai rău pe lume.

— Visam și eu ca și ceilalți că, dacă a căzut Dictatorul, va începe viața la care toți speraserăm, că s-a dus dracului căcatul în care plutiserăm până atunci. Că începea LIBERTATEA !

— Ești mai tâmpit decât mi-am dat seama. Acum văd în fața mea ce înseamnă un om manipulat.

Ziaristul se uită la mine ceva mai atent decât până atunci și-și încruntă sprâncenele groase.

— Ești cam tânăr ca să gândești așa.

— Vezi, asta e greșeala cu voi ! Nu vârsta stabilește maturitatea gândirii, ci experiența de viață. Pun pariu o mie contra unu că mai există o cohortă de ziariști entuziaști care cântă noua democrație și se repede să demaște trădătorii și tarele trecutului. Ale unui trecut în care au existat și ei. În care au tăcut și ei. În care au fost manipulați ca și acum.

— Nu înțeleg ce vrei să spui ?!

— Nimeni din cei ajunși la putere nu este interesat în dezvăluirea adevărului, zisei, întinzându-mă pe salteaua de paie. Doar că ei au dreptul să taie niște capete, și nu din dorința de restabilire a dreptății, ci ca să se răzbune pe cei care i-au ținut o viață în planul doi.

Ziaristul își aprinse o țigară muncitorească și se apropie de mine, așezându-se pe marginea patului.

— Cine ești tu, de fapt ?

— Un asuprit ca și tine. O unealtă, ca și tine. Un șobolan ce trebuia să dispară la un moment dat.

M-am ridicat subit, făcându-l să-și piardă echilibrul. Mă privea acum prin ochelarii săi imenși cu o spaimă care, sincer să fiu, nu bănuiam să i-o produc.

— Ascultă-mă ! Dacă nu evadăm, în cel mult douăzeci și patru de ore suntem morți !

— De unde știi tu asta ?!

— Ți-am mai spus, ești mai tâmpit decât arăți. Te interesează de unde știu ce știu, sau ce îți spun ?

I-am întors spatele și mi-am tras pătura peste cap. Singur n-aș fi putut evada, asta era cert. Aveam nevoie de un „ied" de sacrificiu.

Ziaristul se învârti prin celulă preț de vreo jumătate de oră și, până la urmă, se reașeză pe marginea patului meu. Mă prinse de umăr cu mânuța lui de estropiat și mă clătină ușor.

— Hei, dormi ?

M-am întors spre el și l-am privit cu un ochi întredeschis.

— Ce fel de ziarist ești tu ? Pui niște întrebări total cretine. Dacă aș fi dormit, nu ți-aș fi putut răspunde : „Da, domnule ziarist, dorm !"

— Știi, m-am gândit. Dacă ai dreptate, ar trebui să facem ce spui.

— Ți-a mai venit mintea la cap. Fii atent. Diseară o să ne scoată la curățat latrina. E modul lor de a se distra. Îi privește. În spatele latrinei e un câmp liber de vreo zece metri. Dacă trecem fără să fim observați, suntem salvați.

— Și zidul ?

— Asta nu-i o închisoare adevărată. E o improvizație pentru transfugi ca noi. Zidul are asperități pe care te poți cățăra și nu e mai înalt de trei metri. Doar santinela din stânga latrinei poate să ne curețe. Santinela din dreapta are latura opusă sub supraveghere. Până se trezește, noi suntem afară.

Mințeam. Dar trebuia să evadez cu orice preț, nu pentru că asta ar fi folosit „cauzei", oricare ar fi fost ea. Pentru Liana.

Scenariul era dinainte scris. Frecam amândoi cu sârg la rahatul depus pe lemnele latrinei, până când soldatul însărcinat cu paza noastră și-a adus aminte că în bidonul pentru apă mai avea

puțină șlibovită. I-am făcut semn ziaristului, care, conform celor stabilite, începu să alerge cu mâna pe nas, pentru a nu-și pierde ochelarii.

După ce am auzit rafala, am ieșit și eu cu viteza iepurelui urmărit de lup. Am trecut pe lângă trupul inert al ziaristului (Dumnezeu să-l ierte !) și m-am cățărat cu viteză pe zid. Gloanțele bâzâiau pe lângă mine ca niște țânțari pofticioși de sânge.

Dincolo de zid, m-am tupilat câteva secunde pentru recunoașterea terenului și am luat-o de-a lungul șanțului care înconjura așa-zisa închisoare. După câțiva metri, m-am aruncat în șanț și m-am acoperit rapid cu noroi. N-aveau câini. Deci n-aveau cum să mă găsească. Trebuia să rezist câteva ore. Doar atât.

În fond, lor li se rupea de orice evadare. Cadavrul ziaristului era deja al lor. Mai puteau omorî un amărât, și iată-i pe cei doi care încercaseră să scape ! Deși eram convins că nimeni nu s-ar fi îngrijit de vreo numărătoare.

Spre seară am îndrăznit să scot capul. Era liniște. Doar luminile de la reflectoarele santinelelor îți mai aminteau că nu ești singur pe pământ. Am păstrat paiul care-mi asigurase respirația în tot acest timp (ce vreți, superstiția celui scăpat ca prin minune !) și am început să mă târăsc spre liziera pădurii. Noroiul se lipise de mine ca gheața de patinoar. Eram ud și sufocat de mizeriile deversate în șanț, dar eram viu și, mai ales, liber !

După câțiva metri de alergat prin pădure, am simțit însă o senzație de slăbiciune totală și am căzut. Nu aveam de ce să mă gândesc la salvarea trupului, căci sufletul îmi era deja vândut. Dar în fața morții, organismele vii au o reacție uluitoare.

Mai exista însă îngerul meu păzitor.

Plouase, și locuitorii din satul apropiat ieșiseră la cules de ciuperci. Așa a dat Bosiljka peste mine. Cred că aveam febră mare și aiuram. M-a târât până în căbănuța ei de văduvă și abia în două zile mi-am recăpătat cunoștința.

A venit într-o dimineață cu o cană de lapte și cu două ouă fierte, s-a dezbrăcat, cum făcuse probabil până atunci, fără ca eu să știu, și s-a băgat în pat lângă mine. I-am simțit trupul fierbinte, sânii lipiți de mine și mâna ei aspră care încerca să-mi întărească bărbăția.

Bosiljka avea palma de femeie a câmpului și răsuflarea plină de arșiță. M-am aruncat peste ea și am intrat direct. A scos un strigăt de durere amestecat cu extaz. Eram prea stătut, ca să mă mai gândesc și la ea. Când am terminat, în câteva secunde, aveam sub mine o femeie transpirată, pierdută deja în nebunia voluptății.

Niciodată n-am simțit mai acut sentimentul trădării decât în cele trei zile petrecute cu sârboaica. Gândul mi-era la Liana, dar împotrivirea trupului în fața morții îmi dăduse senzația de înstrăinare.

Mă procopsisem cu un pașaport fals, haine și bani. Eram un emigrant român în căutare de muncă și siguranță.

Totul a mers bine până la Triest, unde grănicerii italieni tocmai capturaseră un grup de români care intenționau să treacă clandestin.

În presa din România, apărea știrea capturării senzaționale a unui grup masiv de teroriști. Peste câteva zile, aceiași teroriști erau prinși la granița cu Danemarca. De fapt, cete de țigani plecați să caute acel El Dorado oferit de schimbările din țară.

Și iată-mă din nou în carcera Poliției Militare. Obișnuita porție de bătaie, și a doua zi mă aflam într-un bou-vagon, alături de încă zece „teroriști", cu destinația, credeau ei, România.

Spre deosebire de țiganii care tremurau și înjurau de mama focului, eu, unul, știam sigur că vagonul nostru nu va ajunge niciodată în țară. Știam câte ceva despre înțelegerile dintre Serviciile Speciale românești și cele ale iugoslavilor.

L-am ochit printre țigani pe unul care părea bulibașa de conjunctură și m-am așezat turcește lângă el. Am scos un bidon plat, plin cu mastică, și i l-am întins. După ce m-a privit câteva clipe foarte atent, țiganul a scuipat în colțul opus al vagonului, atingându-l drept în creștet pe un alt țigan care începuse să ia la pumni peretele de metal al cuștii în care eram transportați.

— *So san dilo ?!*[1] S-o pupi pe mă-ta în găoază că a avut curaj să te nască !

Mă mai lăsă un minut cu mâna întinsă, până când cel vizat încetă să se războiască cu peretele și catadicsi să-mi ia bidonul.

[1] Ești nebun ?! (lb. romilor) (n. tr.)

— Tu ce ești, vere ? Terorist ? Zi, mânca-ți-aș, că te cam trădează muianul !

— Nu cred că e pasiunea vieții tale să afli cine sunt și ce-nvârtesc. Chestia e că am cacarisit-o. Cu toții. Știi de ce ne strigau tot timpul că suntem teroriști și că ne expulzează ?!

— Să-i ia dracu' ! Ca să scape de noi !

— O să scape mai repede decât crezi !

— Opt ore, zise din nou bulibașa, scuipând cu dexteritate. Atât face trenul de-aici până la graniță.

— Ai mai fost ?

— Bă, tu ești informator ! Te-au băgat ăștia printre noi ca să ne tragi de limbă !

— Rahat ! Nu mă interesează ! Eu vreau să te anunț că peste cel mult o oră trenul o să se oprească în câmp, vagonul nostru o să fie detașat, iar noi vom fi dați jos și împușcați.

Țiganul mă privi pentru prima oară cu atenție și se scărpină temeinic după ureche. Mai trase o dușcă și-mi zise :

— Nu știu ce mă face să te cred. Ăștia ne folosește ca teroriști de pe la noi !

— Exact !

— Și ce facem, mânca-ți-aș ?! deveni el brusc cooperant.

Spaima de moarte e aceeași pentru toate rasele, asta-i sigur.

— Evadăm. Altfel, am bulit-o !

— Cum ? Chemăm trupele NATO în ajutor ?!

Școlit țiganul, nimic de zis. Am luat bidonașul și l-am golit. Am suspinat și l-am privit drept în ochii lui de indo-european.

— Treaba nu e simplă, moșule ! După ce plecăm, trebuie să găsim o modalitate să-i facem să oprească trenul și să deschidă ușa.

L-am luat de gât și am continuat, șopocăindu-i la ureche :

— Le spui prietenilor tăi să sară imediat și s-o ia la fugă. Soldații vor fi cu ochii și cu pușcoacele pe ei. Noi ne strecurăm sub vagon și fugim în partea opusă.

— Și scăpăm toți ?

L-am privit ca pe o bucată de hârtie igienică folosită. A revenit brusc :

— Hai, gata, nu te mai strofoca ! Am înțeles. Las' să-i omoare, dă-i dracu' de japițe, că din cauza lor am căzut și eu !

După care se aplecă, își desfăcu o bucată de piele de pe picior și-mi arătă un șiș bine lipit.

— Dacă nu scap eu, nu scapi nici tu.

„Plastilină plastică", m-am gândit instantaneu, holbându-mi ochii la bucata de „piele" desfăcută.

Dar nu mai rămăsese timp pentru negocieri. Trenul se opri brusc și ușa vagonului se deschise violent. Nu eram în câmp, cum prezisesem, ci într-o gară obișnuită. Din ușă, un militar, fără însemne de grad, ne privea cu ochi reci de pește. Privirea i se fixă pe mine și, printr-un gest scurt, îmi dădu de înțeles să cobor.

„Asta-i sfârșitul", am gândit, sărind din vagon. Am fost încadrat de doi soldați, cu Kalașnikovurile gata să-și scuipe încărcătoarele, și dus într-o mașină parcată în spatele gării.

După un sfert de oră de mers, mașina opri la liziera unei păduri. Am știut că voi muri, dar nu frică de moarte, ci disperare simțeam în acele momente. Disperarea celui care nu apuca în ceasul din urmă să-l mai vadă încă o dată pe cel drag. De parcă așa l-ar putea lua cu el pentru totdeauna acolo, de unde nimeni nu s-a mai întors.

Simțeam deja răceala glonțului în ceafă.

În loc de asta, am pătruns într-o unitate militară și am fost predat unui civil spelb și rahitic.

— Nu știu ce proptele barosane ai, dar e sigur că cineva ține un ochi pe tine ! se răsti el cu o voce acră, amintind de un om chinuit de hemoroizi.

Mi-a înmânat un pașaport fals pe numele Beckmann Tiberiu și un bilet de avion pentru Viena. Nici în ziua de astăzi nu știu cui îi datorez toate astea. Poate Generalului, poate lui Pavlovici, poate cuiva pe care nu l-am cunoscut niciodată.

Din Viena până în Angola nu mai era decât un pas. Ce mă aștepta acolo, urma să aflu.

XIII

Se trăgea ca la Verdun, cu toate tipurile posibile de arme. Elicopterele Cobra, Apache și Puma, laolaltă cu MIG-urile, veneau în valuri, bombardând și mitraliind dintr-o parte în cealaltă a frontului. Bombele cu napalm și cele cu fosfor transformaseră întregul câmp de luptă într-o mare de flăcări. Nu se mai știa cine în cine trage, dar se trăgea tot timpul. Și exact acest moment, pentru care Dante ar fi trebuit să rescrie *Infernul*, a fost ales de Colos întru satisfacerea nevoilor fiziologice. Își lăsă calm mitraliera deoparte și, pudic, se duse după o tufă, cu pantalonii în vine. Îl priveam cu toții fascinați și nu ne venea a crede.

Îi auzeam scremetele și vânturile, care se puteau compara cu zarva unui pluton de mitraliori în plin atac, îl vedeam contemplându-ne cu ochi inexpresivi și, totuși, nu ne venea să credem. Până și Pavlovici uitase să mai încarce aruncătorul de grenade cu care se dotase. Liniștit, ca și cum s-ar fi aflat într-un WC public din centrul New-York-ului, Colosul rupse o ferigă uriașă și se șterse pe îndelete. Își ridică pantalonii cu un suspin fericit și-și reluă locul în formație.

— Mă scuzați ! mai spuse el, făcând o figură care mă trimise urgent la chipurile sfinților din vitraliile catedralelor.

Uluitor, sau dimpotrivă, cât se poate de firesc și de logic, gestul lui ne dădu încredere în noi. Eram doar la o sută și ceva de kilometri de Luanda, formând segmentul cel mai înaintat al frontului, și, din cauza rapidității noastre, rămăseserăm fără apărare pe flancuri. Riscam o încercuire ce ne-ar fi costat viața. Dar Centrul ordonase ofensiva finală.

Toți comandanții, începând cu Schröder și terminând cu Pavlovici, erau stupefiați ! De ce armata rebelă nu execută în totalitate ordinul ? De ce rămăseserăm vârful de lance care se putea rupe oricând ? Doar sprijin de artilerie și elicoptere, care

oricum bombardau aiurea. De ce doar companiile de „Mercenários“ formau acest vârf ? Trebuia să fim sacrificați ?

Acum, ca supraviețuitor al acelor clipe, sunt lămurit. Înțelegerea *(The Big Deal*[1]*)* fusese făcută, dar pe noi ne trecuseră la index. Urma să servim drept notă de plată pentru retragerea cubanezilor și a rușilor. Pacea era pe cale să se încheie și una dintre condiții era sacrificarea noastră.

Pe atunci însă nu-mi dădeam seama. Nici măcar nu intuiam ce se va petrece. În schimb, a intuit totul Pavlovici. El, ca și alți comandanți de trupe de mercenari, ne-a salvat viața.

Telefonistul companiei prinse în eter mesajul Centrului și strigă din răsputeri :

— Transmiteți din om în om : toată lumea se dispersează spre vest, azimut 205, întâlnire la Inioundu. Se salvează cine poate.

Mi-am reglat busola, am luat azimutul și am început să alerg ca un dement. Simțeam că mi se apropie sfârșitul, dar acel instinct atavic din mine mă îndemna să lupt, să nu renunț. Îmi repetam prima lecție învățată ca mercenar : „Niciodată să nu intri în panică ! Lasă-te dus de instinct, atunci când rațiunea dispare !“ Fugeam, simțindu-i alături pe camarazii mei... da, camarazi acum, căci în fața morții comune, toți cei care urmează să dispară cu tine îți sunt camarazi.

Am simțit un braț trăgându-mă sălbatic într-o groapă de obuz și, imediat, o explozie fantastică răscoli pământul pe care tocmai îl părăsisem.

— Mulțumesc, îngăimai, recunoscându-l pe Jack.

— Am cacarisit-o ! urlă el drept răspuns. Ăștia vor să ne frigă.

Am dat să ies din groapă, pentru a-mi continua fuga, dar Jack mă trase brutal înapoi.

— Ești cretin ? N-ai înțeles ? Direcția a fost comandată cu intenția să ne radă. Am intrat într-un teren minat. Vor să ne căsăpească până la unu.

---

[1] Marele târg (lb. engleză) (n. tr.).

Începui să tremur spasmodic. Cred că niciodată nu mi s-a întâmplat ca frica de moarte să se transforme într-o acută durere fizică, care să mă determine să vărs instantaneu.

— Ho ! îl auzii pe Jack. N-am murit încă. Am fost trădați, asta-i tot. Ne vor morți.

Nu termină bine ce avea de spus, când trei corpuri se răsturnară în groapa noastră ca niște ghiulele. Am scos într-o fracțiune de secundă pumnalul și, în fracțiunea următoare, am auzit vocea lui Pavlovici :

— Tâmpiților ! Tâmpit și eu ! Totul a fost un bluf ! Samimba și ai lui ne-au trădat, au căzut la învoială cu rușii.

— Mișcă-ți curul de pe capul meu, imbecilule ! se auzi geamătul lui Gil.

— N-am nici o vină ! guiță voios Colosul. De ce ți l-ai băgat sub curul meu ?

— S-a zis cu noi, reușii să bâigui, ștergându-mi de pe buze resturile de vomă.

Pavlovici mă privi ca pe un căcat de urangutan pe cale de descompunere.

— Ți-e frică, puișor ? Atunci de ce n-ai stat la mămicuța acasă să-i miroși bășinile ?!... Apoi, scrâșnind din dinți : O să le arătăm noi negrișorilor ăstora de ce suntem în stare. Potriviți-vă busolele pe 1 405, sud-sud-est, pentru eventualitatea că ne pierdem unii de alții. Trebuie să ajungem la granița Namibiei cu Africa de Sud. Există pe undeva, pe-acolo, un tip care ne poate trimite în Europa.

— Noroc că am apucat să luăm solda.

— Fii convins că e un noroc. Tipul pe care-l cunosc va cere o căruță de bani.

Am ieșit din groapă cu Pavlovici în frunte. Mergeam încet, de-a bușilea, dar detectorul lui ne indica drumul cel mai sigur. Oare câți de-ai noștri pieriseră ? De-ai noștri... *los brancos*... Pentru fiecare dintre noi, important era să ajungem acolo, în punctul din care omul lui Pavlovici să ne trimită în Europa. Ce urma să facem după aceea ?

Oho ! Nu ne plângeam nici unul pentru „după". În primul rând, pentru că aveam destui bani câștigați, ca să trăim câțiva ani bunicei, doar stând și prăjindu-ne la soare. Apoi, probabil că știți

și voi : cea mai veche meserie din lume nu e prostituția, ci mercenariatul. În amândouă te vinzi, doar că mercenariatul îți poate cere chiar viața, de asta este plătit și mult mai bine.

O dată ieșiți din câmpul de mine, am început să alergăm. Căutam să ne ținem cât mai aproape unii de ceilalți. Spre ziuă, ajunserăm la marginea unui câmp deschis, asemănător unui deșert. Doar în depărtare se zărea ceva în genul unei oaze. Ne-am prăbușit la liziera junglei și ne-am consumat ultimele provizii pe care le mai aveam în ranițe. Sticla cu vodcă a Colosului trecu din mână în mână, sub ochii vigilenți ai lui Jack. Nimeni nu ar fi putut să bea cu un mililitru mai mult decât celălalt. Pavlovici studia cu atenție harta luată de la un angolez mort.

Colosul scoase o pereche de cărți soioase și ne privi cu interes.

— Facem una mică ?

— Te-a tras curentul ? îl întrebă Gil. Cui dracu' crezi că-i arde să joace ?

— Ce te bagi ? îl apostrofă Colosul. Dacă n-ai chef, poți să te duci să faci o labă tristă la umbra bătrânului cocotier.

Apoi, vocea surprinsă a lui Pavlovici :

— Să fiu al dracului...

Toți ochii se îndreptară spre el.

— Copii, după cât se pare, suntem la zece kilometri de unul dintre cele mai importante depozite ale cubanezilor !

— Depozit de alimente ? întrebă Colosul, practic.

— Alimente și armament.

— Inutil, mă băgai în vorbă. Ce putem face noi cinci contra unui regiment, care o păzi acum depozitul ?

— Ești total tembel, hotărî Pavlovici. Nu știu ce m-a determinat să te înrolez alături de noi. Dacă e clar că înțelegerea a fost semnată, la ce să se mai teamă cubanezii ? Pun pariu că sunt doar câteva zeci.

Ca de obicei, Pavlovici a avut dreptate. Când ne-am apropiat, am putut observa cu satisfacție că dragii noștri cubanezi erau tocmai după o noapte de chef, în care sărbătoriseră „pacea". Zăcea fiecare pe unde apucase, majoritatea aflându-se, probabil, în corturile lungi, tip dormitor. Într-adevăr, se vedea și cu ochiul

liber că nu se mai temeau de nimic. Patru santinele vegheau din foișoarele dispuse în jurul taberei. Măcar atâta lucru făcuseră și ei, să țină în stare de veghe patru oameni. Zorile erau aproape. Santinelele nu mai catadicseau nici măcar să mături zona cu reflectoarele.

— Luați fiecare câte o santinelă și, la fluieratul meu, aruncați grenada în cușcă. Sheldon și Gil, cu aruncătoarele de flăcări pe corturile din dreapta, Jack și Florin cu mitralierele pe cortul din stânga. Eu mă ocup de cei care ar putea ieși din depozite. Executarea !

Dintr-o dată, am devenit cu toții mecanismele care, de fapt, și eram. O fluierătură, și cele patru foișoare se pulverizară aproape simultan. Mi-am armat mitraliera Smith și, umăr la umăr cu Jack, am început să tragem spre cortul ce ne căzuse în sarcină. Urletele și gemetele ne dădură de veste că lovitura nu era una dintre cele mai rele. Înaintam la pas, schimbând din mers încărcătoarele și trăgând în orice mișca. La vreo două sute de metri, Colosul își manevra aruncătorul de flăcări de parcă ar fi tras cu un pistol de jucărie. Din depozite începură să apară cubanezi aiuriți de somn și băutură, cu Kalașnikovurile pregătite de luptă, dar asta nu ne mai privea. Pavlovici se numise responsabilul cu vânătoarea de iepuri, și puteam pune pariu că îi secera cu o plăcere sadică. În mai puțin de cinci minute, trimiseserăm pe lumea cealaltă câteva zeci de oameni, poate o sută... Intrarăm în depozit, și Colosul căzu în genunchi.

— Doamne !... Ce-mi văd ochii ? Carne, țigări, ciocolată, portocale, vodcă, rom...

Instantaneu, sări ca o panteră după o stivă din lăzi de carton, cu cuțitul deja scos din teacă. I-am auzit strigătul plin de încântare :

— Femei !

Într-o clipă, ne-am împrăștiat peste tot ; cine știe, poate că mai exista cineva pe-acolo care s-ar fi putut arăta nemulțumit de prezența noastră. Control sever, dar nimic, doar niște gâfâituri ritmice, ce ne trimiteau cu gândul la eforturile unei locomotive vechi, trăgând la deal o sută de vagoane. Ne-am apropiat cu toții

pe vârfuri, cu degetul pe trăgaci. I-am văzut primul și am rămas ca la dentist : Colosul regula cu voioșie o negresă, care rămăsese atârnată cu toată dantura de gâtul lui. Ai fi spus că e o luptă mitologică dintre un titan și un vampir. Un ultim strigăt de izbândă ne dădu de știre că titanul își dusese treaba la bun sfârșit. Se sculă mulțumit și ne privi cu duioșie, încheindu-se la prohab. Sângele îi șiroia pe gât, dar nu părea să bage de seamă.

— O cubaneză cu o fofoloancă cât țeava unui tun antitanc, ne dădu el de știre. Cred că a trecut prin ea cel puțin jumătate din armatele aliate.

Negresa ne privea cu ochi sălbatici. Nu pot să spun că figura ei exprima încântare. Gil socoti că e cazul să-și încheie într-un mod cât mai adecvat noaptea de groază și prinse să-și deschidă centura. Nu mai apucă să treacă la treabă, căci Pavlovici trase o rafală scurtă, și negresa căzu pe spate împroșcându-și creierii pe o ladă de Havana Club.

— Comanda la mine ! strigă sârbul. Luați câte provizii puteți purta, și nu uitați de muniții. În zece minute plecăm.

Colosul se apropie de cubaneza moartă și-i puse fără jenă mâna între picioare.

— Încă e caldă, zise el către Gil. Ai făcut-o vreodată cu un cadavru ? Poate fi o experiență interesantă !

— Nu fi scârbos, sughițai eu.

Colosul nu catadicsi să se întoarcă decât pe jumătate spre mine.

— Poți să-ți bagi urechile în cur, amice, dacă nu vrei să auzi ! Nu suntem la un spectacol cu Shakespeare.

Ne-am făcut plinul și am luat-o din loc. Depindeam din nou de Pavlovici. O relație biunivocă, nevoia de a supraviețui ne îndemna să rămânem împreună.

Peste trei zile, ajunseserăm deja la punctul terminus. Omul lui Pavlovici, un belgian naturalizat în Africa de Sud, ne-a cerut „tainul", destul de costisitor, și ne-a procurat hainele și pașapoartele spre „lumea liberă".

Ne-am îmbarcat pe un vas olandez și, în câteva zile, debarcam în Marsilia. O etapă intermediară. Am plecat fiecare în direc-

ția lui, nu înainte de a fixa parola de întâlnire în caz de nevoie — un anunț apărut timp de două săptămâni la mica publicitate din *Le Courrier du Soir* :

„Se caută bărbați tineri, puternici, antrenați, cu spirit de aventură, pentru activități care cer curaj și îndemânare. Salarii excelente. Adresați-vă la... “